

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΤ!

Αρ. $\frac{8}{287}$

1932

Ο Δοκίμιος το ήγειρε
Πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ παιδὸς
Τὴν καὶ γὰρ
τὸ Πόδο (Παῖς)

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΒΟΥΛΗΣ 5Α

Έν τῷ ὅποιῳ εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τιμὰς ἐκτὸς συναγωνισμοῦ καὶ ἀνανεοῦνται διαρκῶς τὰ κάτωθι εἶδη :

ΣΑΜΠΑΝΙΕΡΕΣ (μπόλλες) — ΠΙΑΤΕΛΛΑ — ΔΙ-
ΣΚΟΙ — ΕΙΔΗ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ — ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΑΖΑ —
ΠΟΤΗΡΙΑ — ΚΑΡΑΦΕΣ — ΚΑΝΑΤΕΣ — ΛΑΜΠΕΣ Η-
ΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΦΟΡΗΤΑΙ — ΣΤΑΚΤΟΘΗΚΕΣ — ΦΡΟΥ-
ΤΙΕΡΕΣ — ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅθεν παρακαλεῖσθε, ὅπως, πρὶν ἐκλέξετε τὰ δῶρα σας, τιμήσετε διὰ τῆς ἐπισκέψεώς σας τὸ νέον τοῦτο ΚΑΤΑΣΤΗ-
ΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ, ὁδὸς Βουλῆς 5α, μετὰ πλή-
ρους ἐμπιστοσύνης, ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσῃ ἐν αὐτῷ πάντοτε
προθύμως καὶ εὐσυνειδήτως.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἡ Διπλωματοῦχος Μοδίστα γυναικείων φορεμάτων
ΔΙΣ ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
μετέφερε τὸ ἐργαστήριόν της ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς
37α καὶ ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας της.
Θὰ εὐρπτε δὲ τὰ Παρισινὰ Μοντέλλα καὶ Τουάλ.
Ἐργασία μὲ γούστο, εὐσυνειδησία καὶ μὲ τιμὰς
λογικὰς.
Μία ἐπίσκεψις θὰ Σᾶς πείσῃ.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη
ΚΑΤΑ ΤΡΙΣ ΠΡΟΚΟΡΕΙΣ ΛΕΥΚΟΤΕΡΑ

ΟΜΟΡΦΑ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ

Δοκιμάσατε αὐτὸν τὸν ἔξοχον
ἀντισηπτικὸν ἀφρόν της Κολύνος.

Ἐὰν τὰ δόντια σας εἶναι κιτρινωμέ-
να, χαλασμένα, ἢ αἰτία ὀφείλονται
εἰς τὰ μικροβία τοῦ στόματός σας.
Οἱ ἐπιστήμονες ὀνομάζουν τὸ στόμα
αὐτὸ βακτηριώδες.

Διὰ τῆς χρήσεως τῆς Κολύνος δύ-
νασθε ν' ἀραιώσετε τὰ βακτηριῖδια
αὐτὰ καὶ τὰ δόντια σας νὰ ἐπανα-
κτήσουν τὴν λευκότητά των. Αἱ κοι-
νὰ δοντοκαρμὲι δὲν εἶναι εἰς θέαν
νὰ σας βοηθήσουν πρὸς ἐπίτευξιν
αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ.

Ἡ ὁδοντοκρέμα Κολύνος ἀναλαμ-
βάνει καὶ ἐξολοθρεύει τὰ μικροβία.
Τὰ δέξαι ἐξουδετερώνονται, τὰ δόντια
καθαρίζονται καὶ ἐπανακτοῦν τὸ
φυσικὸν λευκὸν των χρώμα διὰ τῆς

ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΠΛΗΝ ΠΑΡΜΑΚΕΤΗΝ
ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΛΩΝ 4-ΡΟΗΝΗ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΑΔΕΞΑΝΔΡΑΣ 209
Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἶδους
ἀστικοὶ ὑποθέσεις παρ' ἑαυτοῖς
ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.

Εἰδικότης : Φορολογικαί, Διοικη-
τικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑ-
ποθέσεις. Ὁραὶ γραφεῖου 8-9 π.μ.
καὶ 4-5 μ.μ.

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κε-
ραλληνίας καὶ Τεγέας 1.

Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες,
Θέλετε καλλιτεχνικὸν ράφιμο μὲ
γούστο ;

Ἐπισκεφθῆτε τὴν καλλιτέχνισσα
Μοδίσταν Γυναικείων Φορεμάτων
Δ)δὰ ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Βουλῆς 37α.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΔΟΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ
τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενανόρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-66

ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΜΑΣ διεκπεραιώνο-
μεν καὶ τὰς σοβαροτέρας τῶν κλη-
ρονομικῶν καὶ χρεωστικῶν ὑποθέ-
σεων, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ Δη-
μοσίου, ὁμοίως καὶ διεκδικήσεις οἰ-
κοπέδων, ὁδὸς Ἀθῆναις 11, Ὁραὶ
8-9 καὶ 3-4.

ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ἡ Ὁξύρεγμία :

ἡ Ἐντερίτις :

ἡ Γαστρίτις :

ἡ Ὑπερέκκρι-
σις :

ἡ Ὑπερχλωρυ-
δρία :

οἱ Ἑμετοὶ τῆς

ἐγκυμοσύνης :

αἱ Διάρροιαι τῶν φυματῶν :

τὸ Ἐλκος τοῦ Στομάχου καὶ Δωδεκα-
δακτύλου :

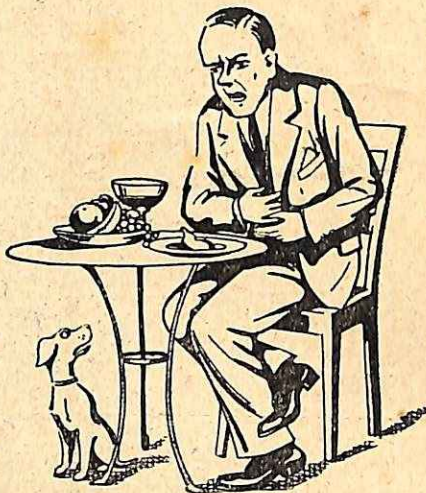
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑΧΕΩΣ ΜΕ ΤΟ ΑΒΛΑΒΕΣ

BISMOTERRAN

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΓΡΟΤΕ & ΣΙΑ

Βαλαωρίτου, 16. ΑΘΗΝΑΙ.

Ἐχετε δωρεάν ἀποζημιώσιν κάθε φορά πού θὰ ἀσθενή-
σετε καὶ ἡ οἰκογενεῖα σας ἐάν παθῇ ποτὲ ἡ ζωὴ σας.

Ἐχετε τὸν κανονικὸν τόκον ἐπὶ τῆς καταθέσεώς σας.
Ἐχετε τὰ χρηματὰ σας ὅποτε τὰ θέλησετε

Διὰ τοῦ νέου

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
ΛΑΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΟΥΣ ΟΔΗΓΙΑΣ

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ, ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΝ, ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ
ΕΞΕΥΡΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΠΑΝΑΓ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ & ΣΙΑ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 24

Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ μείνητε εὐχαριστημένοι

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΥΚΛΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 21 Φεβρουαρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Strounibos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνίδης E. P. 443 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ : «Ἡ Καλὴ Συν-
τροφία». — Μ. ΡΟΔΑΣ : «Ἡ
ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Κώστα Κου-
στάλλη». — Κ. ΦΑΛΤΑΣ : «Ταξίδι
μὲ τὴ Τζούλια καὶ ἄλλα
διηγήματα», κλπ.

Ὁ κ. Νίκος Νικολαΐδης, ἀπὸ τὴν
Κύπρον, δὲν εἶναι κηδύλον ἄγνωστος
στὸν κόσμον πῶς διανοοῦμεν μας.
Θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ εἶναι ἐξ ἴσου
γνωστὸς καὶ σὸ πολὺ μας κοινόν,
γιατὶ ἀποτελεῖ μὴ ξεχωριστὴ, ἐν-
τὸς τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἐθνικῆς, προ-
σωπικότητα, στὴ φωνὴ λογοτεχνία
μας. Ὑπάρχουν μερικὰ διηγήματά
του, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ χαρακτηρισμὸς
ἀριστοτεχνικὰ ὅτι ἀποτε-
λοῦσε μὴ συνθησιμένη κοινο-
τοπία. Τέτοια διηγήματα —
ὅπως εἶναι οἱ «ὑπὲρ τὴν
καὶ ἡ «Παραμυθία τοῦ Σωτή-
ρος» — δύσκολα θὰ τὰ συναν-
τήσῃ κανεὶς σὲ ὅλη τὴ παγ-
κόσμια λογοτεχνία. Δύσκολα
ἐπίσης τὰ διηγήματα αὐτὰ θὰ
μποροῦσαν νὰ παραβληθῶν —
ὅπως συνήθιζεται νὰ γίνετα
συχνά — μὲ παρομοίαι δια-
θέσει ἔργα ξένων συγγρα-
φῶν. Οὐμίζει δέβαια ἀνδρὰ
ὁ κ. Νικολαΐδης μὲ τὴν εἰρωνεία του
τὸν Τσέχοφ σὲ καλλιτέρα διηγήμα-
τά του, ἀλλὰ ὁ πόνος του, ὁ ἀπέρ-
ατος αὐτοῦ πόνος τοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώ-
πους πού ὑποφέρουν, γιὰ τοὺς ἀπό-
κληρους καὶ γιὰ τοὺς δυστυχισμένους,
γι' αὐτοὺς πού ἐγκατεροῦν καὶ γι'
αὐτοὺς πού ἐπαναστατοῦν, εἶναι ἡ-
κός του, ἀπόλυτος προσωπικὸς, καὶ ὅ-
που καὶ ἂν τὸν ἀναζητήσῃ κανεὶς,
δὲν θὰ τὸν βρεῖ τόσο γλυκὸ καὶ τρυ-
φερό, τόσο μεγάλου καὶ σπαρακτικῆς...
Καὶ ὅμως ὁ κ. Νικολαΐδης σ' ὅλα του
τὰ ἔργα δὲν κάνει καμμίαν ἀπολύτως
προσπάθειαν νὰ παρουσιαστῇ ὡς ἀν-
θρωπιστής, προσπάθεια πού καταδύ-
λουν τόσο καὶ τόσο ἄλλοι συστημα-
τικὰ στὴν ἐποχὴ μας. Ὁ πόνος τοῦ
κ. Νικολαΐδης δὲν φαίνεται, ὅπως δὲν
πρέπει νὰ φαίνεται σὲ πραγματικὰ
ἔργα τῆς τέχνης ἢ ψυχικῆς τους προ-
θέσεως. Ὁ κ. Νικολαΐδης σὲ διηγή-
ματά του δὲν μᾶς παρουσιάζει ποτὲ
τὴν ἐξωτερικὴν ζωὴ. Ἡ ἐξωτερικὴ
ζωὴ ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν μόνον μὴ
συνεχὴς μὲσιν στὴν ὁποία παύονται τὰ
αἰώνια δράματα τῆς ψυχῆς. Κάθε κι-

νησὴν, κάθε πράξη, κάθε κουβέντα τῶν
ἡρώων του ἔχει καὶ τὴν ψυχικὴν τῆς
σημασίαν, μὲ ἀπέρριπτη δηλαδὴ στρα-
σίαν στὴ διατύπωση τῆς ὁποίας εὐρί-
σκεται ὅλ' ἡ τέχνη. Γιατὶ τέχνη δὲν
εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ προσδιορί-
σῃ κανεὶς μὲ τίς ἀκριβεῖς λέξεις πού
τοὺς ταιριάζουν τὰ πρὸ ἀπροσδιόρι-
στα τῶν πραγμάτων. Ἡ ἀνέγερσις
τῶν λέξεων αὐτῶν ἀποτελεῖ ἴσως τὸ
μεγαλειότερον μυστικὸν τῆς τέχνης. Καὶ
τὸ μυστικὸν αὐτό, ὁ κ. Νικολαΐδης τὸ
κατέχει περισσύτερον ἴσως ἀπὸ κάθε
ἄλλο πεζογράφον μας. Στὴν νεοελλή-
νικὴν ποίησιν στὴ σύγχρονὴν ὑπάρχουν

μπορεῖ νὰ ὀνομάσῃ κανεὶς προτερή-
ματα τὰ δῶρα τῆς τέχνης, εἶναι τὰ
ἴδια μὲ τῶν ἄλλων ἔργων του. Καὶ
τὸ ἐλάττωμά του, τὸ μοναδικὸν του
ἐλάττωμα, ἐπίσης κοινόν : ἡ υπερβολι-
κὴ γλωσσικὴ πολυπλοκότης. Τίποτε
ἄλλο...

Ἡ Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «Γράμμα-
τα» τῆς Ἀλεξανδρείας ἐξέδωσε σὲ
κομψὸ τομίδιον τὴν διήλξει πού εἶχε
κάνει πρὸ ἐτῶν ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ
δημοσιογράφος κ. Μιχαὴλ Ροδάς γιὰ
τὴν «Ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Κώστα
Κουστάλλη». Ἡ διήλξει αὕτη, γραμ-

λεῖς του θέματα ἔχει καὶ τὸ κριτικὸν
μέρος της, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ εἶναι ἐξου-
ραστο, ἅπλο, χωρὶς ἀξιώσεις σοβαρο-
φανούς κριτικῆς, ὅπως ἔπρεπε δηλα-
δὴ νὰ εἶναι. Γενικὰ δέ, τὸ βιβλίον
εἶναι ἀπαραίτητον γιὰ ὅσους ἀγαποῦν
τοὺς Ἕλληνας λογοτέχνους.

Ὁ κ. Κώστας Φαλτάς, ἀνάμεσα
στὴν πόση ἄλλη λαογραφικὴ καὶ φι-
λολογικὴ ἐργασία του, ἐξέδωσε πε-
λευστὰ καὶ ἓνα τόμο διηγημάτων μὲ
τὸν τίτλον «Ταξίδι μὲ τὴ Τζούλια
καὶ ἄλλα διηγήματα». Τὰ διηγήματα
τοῦ κ. Φαλτάς ἔχουν μὴ διαδοτέραν
εὐγένειαν, τόσο στὴν σύνληψιν
τους, ὅσο καὶ στὴν ἐκτέ-
λεσίν τους : ἡ δόξαί τους εἶναι
ἀπλὴ καὶ ἀληθινὴ καὶ ἐκτυ-
λίσσεται ὁμαλὰ, καὶ εὐχάριστα,
χωρὶς ἀποδόματα καὶ ἀπροσδό-
κητα. Τὸ μόνο κακὸν τοῦ κ.
Φαλτάς εἶναι ἡ προχειρότης
τῆς γλώσσας του, ἓνα μπερ-
δεμα καθαρῶς καὶ δημο-
τικῆς πού ἀδικεῖ ἐξαιρετικὰ
τὰ διηγήματά του.

Ἐλάβαμε ἐπίσης καὶ τὸ ἔργο τοῦ
κ. Παναγ. Ἀντόνα, μὲ τὸν τίτλον «Ἀ-
σπας ἀνθρώπων τῆς Διανοίας διὰ ρυθ-
μίσεως τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσε-
ων», ἀλλὰ δὲν εἵμαστε καθόλου εἰδι-
κοὶ γιὰ τέτοιον ζήτημα.

ΕΥΗΛΛΙΝΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΘΑΛΗ ΤΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ

Νὰ δείχνῃς πρὸς τὸν πατέρα
καὶ τὴν μητέρα σου τὸν ἴδιον σεβασμὸν
πού ὅ' ἀπαιτῆται καὶ ἀπὸ τὰ παι-
διά σου.

Τὸ γρηγορώτερον ἀπ' ὅλα τὰ
πράγματα εἶναι ὁ νοῦς, τὸ σοφώτερον
ὁ χρόνος καὶ τὸ σπανιότερον ὁ γερα-
μένος τῶρανος.

Μὴν κάνῃς εἰκεῖνο πού θὰ τὸ
κατηγορήσῃς ἀν τὸ ἔκανα κανέναν
ἄλλος.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Τὸ σημερινὸν ἐξόφυλλον τῆς «Οἰ-
κογενεῖας» εἶναι ἔργο Γερμανοῦ λο-
γράφου μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Ἀνάγνωσις».

ἀρκετοὶ «μύσται», ἀλλὰ στὴν πεζο-
γραφίαν εἶν' ἐλάχιστοι. Δύο, τρεῖς,
τέσσερες τὸ πολὺ. Σήμερα ὁ κ. Νι-
κολαΐδης ἐκτιμᾷται σ' ἓναν παρρησι-
ομένο κύκλον ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν ὅ-
ἀργήσῃ νὰ βρεῖ καὶ πού τὸ ἔργο
του θὰ ἐπιβληθῇ καὶ θὰ γίνῃ γνωστὸ
εὐρύτατα.

Μιλῶντας ὅμως γινικά γιὰ τὸν
κ. Νικολαΐδην δὲν μιλῶμεν καθόλου
γιὰ τὸ τελευταῖον ἔργο του «Ἡ Καλὴ
Συντροφία», πού σίγουρα ἀποτελεῖ
σταθμὸν στὴν ἐξέλιξιν τοῦ διηγηματο-
γράφου. Μὰ τὰ προτερήματά του, ἂν

μὴν μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν πού δίνει σ'
ἓναν ἄνθρωπον ἡ ἀγάπη του πρὸς ἓνα
ποιητικὸν ἔργο, ἀποτελεῖ τώρα ὡς δι-
πλὸ πολύτιμον ντοκουμέντον γιὰ ὅσους
θελήσουν νὰ γνωρίσουν τὴ ζωὴ τοῦ
ποιητοῦ τοῦ «Σταυρατοῦ», μὴ ζοῇ
πραγμικὴ καὶ δραστηριότητι πού εἶχε ὡς
τέλος τῆς ἑνῆς ἀκόμα πρὸς τὸν θάνατον
στέρα φαστικὰ μέσα, μὲ συντομία
καὶ χωρὶς καμμίαν προχειρότητα, κα-
ταβάνει νὰ μεταβῇ σὲ τὸν ἀναγνώ-
στην τοῦ βλο τὸν πόνο του καὶ τὴν ἀ-
γάπην του πρὸς τὸν ποιητὴ. Ἡ διὰ

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἀπὸ σήμερον μείνει τὸ Πάθος, οἱ ἀποστέλλοντες ἐκ τοῦ Ἑσω-
τερικοῦ δοξαμὰς 170, τὴν ἀξίαν δηλαδὴ τῶν 7 ἡμερολογίων τοῦ
«Μπουκέτου», θὰ λαμβάνουν ὅλα τὰ ἐν λόγῳ ἡμερολόγια, ἐλευθε-
ρα ταχυδρομικῶν τελῶν καὶ θὰ ἐγγράφονται συγχρόνως δωρεάν συν-
δρομηταὶ ἐπὶ ἓνα τρίμηνον εἰς τὸ περιοδικὸν μας.

Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐκ τοῦ Ἑσωτερικοῦ δοξαμὰς 225, τὴν
ἀξίαν δηλαδὴ τῶν δώδεκα (12) ἐλευκτῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ
«Μπουκέτου», θὰ λαμβάνουν ὅλους τοὺς ἐν λόγῳ τόμους καὶ συγχρό-
νως θὰ ἐγγράφονται δωρεάν συνδρομηταὶ δι' ἓνα τετράμηνον εἰς
τὸ περιοδικὸν μας.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ - ΑΣΗΜΟΙ ΥΙΟΙ

Το μεγάλο μυστήριο της κληρονομικότητας. Τι έγιναν τα παιδιά των ενδόξων ανδρών της αρχαιότητας. Μιλτιάδης και Κίμων. Η τύχη των παιδιών του Περικλέους. Τι απέγινε ο διάδοχος του Αλεξάνδρου. Οι απόγονοι των μεγάλων μουσουργών. Ο γιός του Γκαίτε. Το βαρύνον φορτίο της πατρικής δόξης. Η τραγική μοίρα του Αισιδέως. Τα παιδιά των μεγάλων συγγραφέων. Η οικογενειακή τραγωδία του Χόφμανσταλ, κτλ. κτλ.

Η μεγάλη δούδα Παυλίνα Λουκάς, της οποίας η κόρη εινε κοφάλαλη εκ γεννητής.

Η Φύσις κλείνει τόσα ανεξέλεγκτα μυστήρια, που, όσες χιλιάδες χρόνια κι' αν απασχοληθεί η ανθρωπότητα με την λύση τους, πάλι δεν θα κατορθώσιν να διευκρινιστή ούτε το ένα εκατομμυριοστό τους.

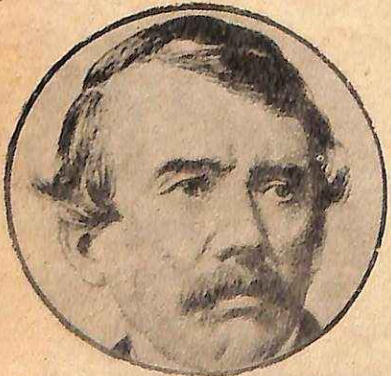
Εν' απ' τα μυστήρια αυτά εινε και η κληρονομικότητα...

Ός γνωστόν, κατά κανόνα σχεδόν, τα παιδιά μοιάζουν με τους γονείς τους. Έτσι, ένας πατέρας μουσικός αποκτά συνήθως γιούς μουσικούς και τα όμοια μάτια της μητέρας τα κληρονομεί πολύ συχνά η κόρη της. Επίσης εινε φανερόν ότι τα παιδιά κληρονομούν πολλά χαρίσματα ή ελαττώματα των γονέων τους και η κληρονομικότητα πολλών ασθενειών εινε απολύτως παραδεδομένη από την επιστήμη.

Πώς λοιπόν, ύστερα απ' όλ' αυτά, συμβαίνει ώστε, κατά κανόνα σχεδόν, οι γιόι των μεγάλων ανδρών να γίνωνται άσημοι και ταπεινοί, και πως επίσης συμβαίνει ώστε οι περισσότεροι απ' τους μεγάλους άνδρες να προέρχονται από γονείς άσημους και ταπεινούς; Σύμφωνα με τη λογική, θα έπρεπε κανείς να υποθέσιν ότι ο γιός ενός διασήμου άνδρος, έχοντας μπροστά του το γέννημα του πατέρα που άνοιξε ο πατέρας του, να γίνει επίσης διάσημος;

Φαίνεται λοιπόν, ότι στην περίπτωση αυτή, η Φύσις ή οποία εινε τόσο φειδωλή στα πνευματικά χαρίσματα, δίνει τη μεγαλοφυΐα μονάχα σ' ένα άτομο μιας οικογενείας και δεν ένοει να τη σπαταλήσιν και στους απογόνους του.

Και ένα άλλο πράγμα άξιον. Οι απόγονοι των διασήμων προσώπων δεν αφορούνται. Όσοι απ' αυτούς ευτύχησαν ν' αποκτήσουν απογόνους, είχαν τις περισσότερες φορές την με-

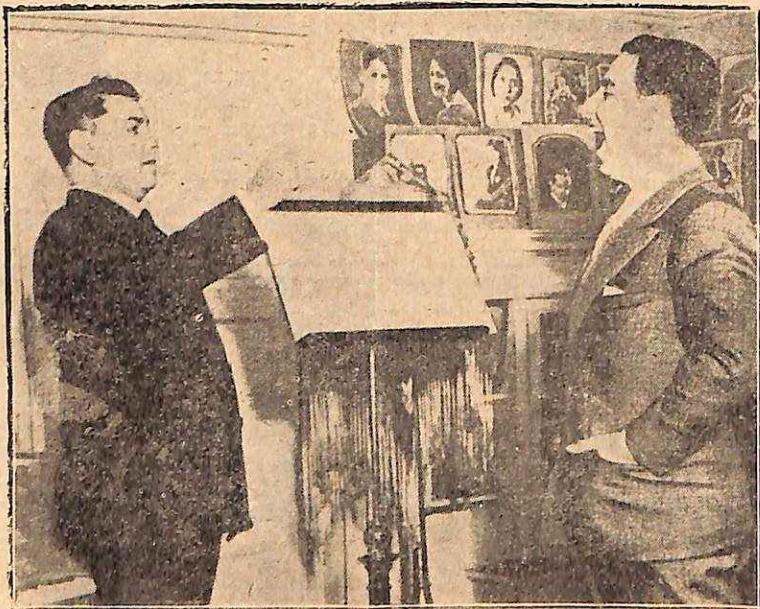

Ο μέγας εφευρέτης Λαβίντ Λιβνισκον, του οποίου η μικροφυΐα εινε μια από τις πιο κακόφημες κυρίες της Ν. Υόρκης.

γάλη δυστυχία να ιδούν τα παιδιά τους να πεθαίνουν πριν απ' αυτούς. Μά και όσοι άκόμα γιόι μεγάλων ανδρών επέζησαν των ενδόξων πατέρων τους, σπάνια συνέβη να συνεχίσουν τη γενιά τους και άκόμα σπανιότερα να καταστήσουν τ' όνομά τους ένδοξο για δεύτερη φορά. Κι' ως αναπορώμε στην αρχαιότητα: Απ' όλους τους ενδόξους ήρωας των Περσικών πολέμων, μόνον ο Μιλτιάδης άφησε ένα γιό, τον Κίμωνα, ίσο άν έχει και ανώτερό του στην ανδρεία και στην στρατηγική μεγαλοφυΐα.

Ο Θεμιστοκλής δεν άφησε παρά μόνον κόρες.

Ο Σωκράτης άφησε δυο γιούς, οι

Ο γιός του Καρούζο, ο οποίος μαθαίνει φωνητική μουσική, για ν' αποκτήσιν τη δόξα του πατέρα του.

οποίοι όμως προτίμησαν να μην ακολουθήσουν το φιλοσοφικό στάδιο που έσκόπησε στον πατέρα τους την ζωή του κι' έγιναν φιλήσυχοι άστοι.

Ο Περικλής είδε με σπαραγμό της ψυχής του όλους τους γιούς του τη ζωή του. Ο δικός του όμως ο γιός δολοφονήθηκε άναγχα από τους στρατηγούς του σε ηλικία μόλις 12 ετών.

Απ' τους μεγάλους Ρωμαίους, ούτε ο Ιούλιος Καίσαρ, ούτε ο Αντώνιος άφησαν άρρενας απογόνους, ο δε μεγάλος Καρχηδόνιος Αννίβας έπε-

να... γεροντοπαλλήκαρο!...

Μά μήπως κι' οι διάσημοι αρχαίοι καλλιτέχναι και ποιηταί ήταν τυχερώτεροι στο ζήτημα αυτό; Μήπως άφησαν κανένα διάσημο παιδί ο Σοφοκλής ή ο Φειδίας ή ο Ίκτινος; Μήπως έφεραν άν είχε γιό ο Βιογίλιος;

Και τώρα ως έβρουμε στους νεωτέρους χρόνους:

Ο Μπετόβεν, ο μέγας Μπετόβεν, πέθανε χωρίς ν' άφήσιν παιδιά. Σήμερα ακόμα ζει μια μακροχρόνια άνεψιά του, η οποία έχει κατακτήσει σε τέτοια ένδειξη, ώστε, με ολίγου καιρού, μια μεγάλη Γερμανική εφημερίδα, άνοιξε έγραφο για ν' την βοηθήσιν.

Ο Σούμπερτ, άλλος μεγάλος μου-

αύτων τον ίδιο, κι' αυτός ήταν ο Ναπολέων. Ο μόνος νόμιμος γιός του Ναπολέοντος γεννήθηκε από τον γάμο του με την Αυστριακή αρχιδούκισσα Μαρία-Λουίζα και ήταν μόλις τεσσάρων ετών, όταν ο πατέρας του έφυγε εξόριστος για την Έλβα.

Όταν επέστρεψε ο Ναπολέων από την Έλβα, έζητησε από τον Αυτοκράτορα της Αυστρίας να του δώσιν πίσω τη γυναίκα του και το παιδί του, αλλά μάταια. Και ο Μέγας Ναπολέων πέθανε εξόριστος και πικραμένος, χωρίς να ξαναϊδθ το παιδί του. Το παιδί αυτό που λάτρευε και θεοποιούσε τον πατέρα του, εγγονίζε τα μεγάλα κατορθώματά του και την στρατηγική του μεγαλοφυΐα. Άλλα τα πρόαια του πατέρα του ήταν ένα βάρος πολύ μεγάλο για τους αδύνατους ώμους του. Οτι έχάρισε σπάταλα ή Μοίρα στον πατέρα του, τ' άρνήθηκε σ' αυτόν. Ο φιλόδοξος, αλλά αδύνατος Αισιδέως, προσελήθη από φυματίωση και πέθανε λίγες εβδομάδες μετά την συμπλήρωσι του είκοστού πρώτου έτους της ηλικίας του.

Αυτό ήταν το άδοξο τέλος του νομίμου γιού του Ναπολέοντος. Απ' τους άλλους, τους νόθους του γιούς, των οποίων οι απόγονοι ζούν και σήμερα ακόμα, κανείς δεν διακρίθη. Απ' τους μεγάλους συγγραφείς και καλλιτέχνες της εποχής μας κανένας δεν άφησε γιό που να τον φθάσιν στην άκρη. Ο γιός του Ίφεν, Σίγκουρντ Ίφεν έπεχείρησε να γράψη κι' αυτός δράματα, όπως ο πατέρας του, αλλά περιττήν γρήγορα από τα σχέδιά του.

Ο γιός του Στρίνπεργκ, πύ έξυπνος αυτός, ούτε τόλμησε καν να μιμηθ τον πατέρα του.

Ο γιός του μεγάλου Αυστριακού συγγραφέως Ούγου φον Χόφμανσταλ, έζη μόνον δεν έγινε ένδοξος σαν τον πατέρα του, αλλά υπήρξε και η αίτια του θανάτου του. Η φιλολογία

Το να έχει κανείς ένδοξο πατέρα, αυτό εινε ένα πράγμα που πολλοί θα το επιθυμούσαν. Πόσοι όμως μπορούν να βαστάσουν στους ώμους τους μια τέτοια βαρεία κληρονομία; Και πόσοι δεν πάνε χαμένοι μόνον και μόνοι τους, αλλά άνθρωποι δεν τους εκπαιδούν αυτούς τους ίδιους ως προσωπικότητες, αλλά τους βλέπουν πάντοτε ως απογόνους ενός ανθρώπου, ο οποίος υπήρξε τόσο μεγάλος, ώστε δεν θα τον φτάσουν ποτέ τα παιδιά του...

Ο γιός του μεγάλου Αυστριακού συγγραφέως Ούγου φον Χόφμανσταλ, έζη μόνον δεν έγινε ένδοξος σαν τον πατέρα του, αλλά υπήρξε και η αίτια του θανάτου του. Η φιλολογία

Ο Ιούλιος Βέρν.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Η έκστρατεία του Βοναπάρτη στην Ίταλία. Μία επικίνδυνη έκδρομή. Ο Ναπολέων και πέντε στρατηγοί του μπρος σ' ένα άποσπασμα Αυστριακών. Πώς... Δεν συνε λήθησαν αιχμάλωτοι. Η ευγένεια του Ναπολέοντος, κ.τ.λ.

Κατά τη διάρκεια της έκστρατειας του στην Ίταλία, ο Ναπολέων κινδύνευσε κάποτε να συλληθ αιχμάλωτος των έγγρων του. Γλυτώσε δε μόνο χάρις στην εξακριβική δειλία που έδειξε ένας Αυστριακός αξιωματικός.

Ήταν η Άνοιξη του 1800 και ο Ναπολέων, πρώτος Υπατος τότε, είχε περάσει το μεγάλο και πανύψηλο βουνό του Αγίου Βερνάρδου, επί κεφαλής της στρατιάς του, και είχε φτάσει στην Άδστα στίς 20 Μαΐου. Έγκαταστάθηκε εκεί στο μέγαρο του επισκόπου της πόλεως, περιμένοντας την εξέλιξη των επιχειρήσεων.

Ένα πρωί—ήταν η 23η Μαΐου—άνεθηκε στο έλλογό του και, ακολουθούμενος από πέντε στρατηγούς του κι' από δυο ντόπιους οδηγούς, έκανε μια άρκετα μακροχρόνια έκδρομή ως το ρεϊτονικό δάσος του Ζού. Ηδρα να ψάξη καμιά διόδο, απ' την οποία να διηγήσιν τη στρατιά του στην Ίταλία, χωρίς να υποχρεωθ να περάσιν απ' το φρούριο του Μπάρντ που το κατείχαν οι Αυστριακοί.

Όταν όμως έφτασε στην άκρη του δάσους, αντίκρυσε ένα δέμα που δεν το περίμενε καθόλου και που δεν ήταν διόλου ευχάριστο.

Ένα άποσπασμα Αυστριακών Ουσάρων, με επί κεφαλής έναν αξιωματικό, τον υπολογαγό φον Μπρέ, βρισκόταν εκεί.

Ο αξιωματικός αυτός είχε σταλεί απ' τον αρχιστράτηγό του να προσηύχιν όσο μπορούσε περισσότερα και να μαζέψιν πληροφορίες για την προέλασι του Γαλλικού στρατού. Έτσι όμως δρέθηκε ξαφνικά μπροστά σε έξη Γάλλους στρατηγούς. Φυσικά δεν εγνωρίζε εξ όψεως τον Ναπολέοντα, ο οποίος, εκτός από μια άπλη και συντηρημένη στολή Γάλλου στρατηγού, δεν φορούσε κανένα άλλο διακριτικό. Ούτε μπορούσε να φαντασθ ότι είχε έλαχώντανο μπροστά του τον φοβερό και τρομερό Βοναπάρτη!

Οι Αυστριακοί στρατιώτες επόρτειναν τα όπλα τους. Άλλα ο υπολογαγός έβλεπε μπροστά τους έρωτήσεων. Συγγνώμης ένας γάλλος Αυστριακός λογίας του που τον είχε πλησίον και είχε σταθεί πίσω του, του ψάλλε ότι ήταν πύα καιρός να συλλάβη τον έμμο αυτό των Γάλλων στρατηγών. Ο υπολογαγός όμως, είτε γιατί είχε υπνωτιστεί απ' το διαπεραστικό θέλημα του συνομιλήτου του, είτε γιατί είχε χαλαστεί απ' τις άπότομες έρωτήσεις του, άργούσε να

τηγός σας; Σε ποιά μέρος βρίσκεσται το σώμα σας;

Ο Αυστριακός αξιωματικός άποκρίθηκε όπως μπόρεσε καλύτερα στον καταγιάτο έκείνο των έρωτήσεων. Συγγνώμης ένας γάλλος Αυστριακός λογίας του που τον είχε πλησίον και είχε σταθεί πίσω του, του ψάλλε ότι ήταν πύα καιρός να συλλάβη τον έμμο αυτό των Γάλλων στρατηγών. Ο υπολογαγός όμως, είτε γιατί είχε υπνωτιστεί απ' το διαπεραστικό θέλημα του συνομιλήτου του, είτε γιατί είχε χαλαστεί απ' τις άπότομες έρωτήσεις του, άργούσε να

Συγγνώμης ο Ναπολέων έκπληκτος για την ξαφνική συνάντησι, γύρισε προς τους δυο ντόπιους οδηγούς και τους ρώτησε:

—Μά έχουν φτάσει ως εδώ οι Αυστριακοί;

Οι οδηγοί δεν ήξεραν τί ν' άπαντήσουν κι' επόρτειναν τα όπλα τους για ν' άμυνθούν. Ο Βοναπάρτης όμως τους δίσταζε να καθήσουν ήσυχοι. Κατάλαβε ότι αν γινόταν συμπλο-

κή, το αποτέλεσμα θα ήταν δυσμενές γι' αυτόν, αφού οι Αυστριακοί ήταν πολλοί περισσότεροι απ' τους δικούς του συνοδούς. Άπεφάσισε, λοιπόν, να καταφύγιν στην πονηρία.

Έτσι, όταν ο Αυστριακός υπολογαγός φον Μπρέ τον πλησίασε, ο Ναπολέων άρχισε να του άπαιθνή ένα σωρό άλλεπάλληλες και γρήγορες έρωτήσεις με ύφος άυστηρό.

—Πώς είσαστε; Πώς ονομάζεσθ; Τι ζητάτε εδώ; Πόσοι εινε οι άνδρες που άποσπάσματος που διοικείτε; Σε ποιά σύνταγμα ανήκατε; Ποιός εινε ο διοικητής σας; Πώς λέγεται ο στρα-

τήρ; Πράγματι τους πήρε μαζύ του στην έκδοχη και την άλλη μέρα τους έδωσε μια ιδιόχειρη διαταγή προς τα Γαλλικά στρατεύματα να τους άφήσουν να περάσουν ελεύθερα, εχρήθικε «λαμπρό μέλλον» στον υπολογαγό φον Μπρέ και τον άφησε να φύγη. Έν τούτοις η ευχή του δεν έπιασε, γιατί όπως φαίνεται από τα Αυστριακά άρχεία, ο υπολογαγός φον Μπρέ έμεινε με τον βαθμό αυτόν σ' όλη τη ζωή του.

Αν είχε την έπιθυμει να συλλάβη τον Ναπολέοντα και τους συνοδούς του και να τους διηγήσιν γρήγορα στον στρατηγό του, θα είχε γίνει στρατηγός και ένδοξος.

Ο Ναπολέων ως πρώτος Υπατος

τηγός σας; Σε ποιά μέρος βρίσκεσται το σώμα σας;

Ο Αυστριακός αξιωματικός άποκρίθηκε όπως μπόρεσε καλύτερα στον καταγιάτο έκείνο των έρωτήσεων. Συγγνώμης ένας γάλλος Αυστριακός λογίας του που τον είχε πλησίον και είχε σταθεί πίσω του, του ψάλλε ότι ήταν πύα καιρός να συλλάβη τον έμμο αυτό των Γάλλων στρατηγών. Ο υπολογαγός όμως, είτε γιατί είχε υπνωτιστεί απ' το διαπεραστικό θέλημα του συνομιλήτου του, είτε γιατί είχε χαλαστεί απ' τις άπότομες έρωτήσεις του, άργούσε να

Σε κάποια πολιτική συνδιάσκεψι έτοχε να συναντηθών πριν έτών ο Κλεμανσό και ο Παδερβερζκι.

Ο Κλεμανσό και ο Παδερβερζκι, ο περίφημος πιανίστας και κατόπιν πρόεδρος της Πολωνικής Δημοκρατίας.

Δεν μου λέτε, κύριε Παδερβερζκι, ρώτησε ο Τίγρις, είστε σεις ο ίδιος που σάς άναγνωρίζουν παντού ως το μεγαλύτερο σύγχρονο πιανίστα;

—Ο ίδιος, κύριε πρόεδρε.

Και αυτή την εποχή είστε ύπουργός των Έξωτερικών της Πολωνίας;

—Ακριβώς, κύριε πρόεδρε.

Μά πως διάβολο έσπε-

σατε έτσι!...

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΚΛΕΜΑΝΣΟ ΚΑΙ ΠΑΔΕΡΒΕΡΣΚΙ

Σε κάποια πολιτική συνδιάσκεψι έτοχε να συναντηθών πριν έτών ο Κλεμανσό και ο Παδερβερζκι.

Ο Κλεμανσό και ο Παδερβερζκι, ο περίφημος πιανίστας και κατόπιν πρόεδρος της Πολωνικής Δημοκρατίας.

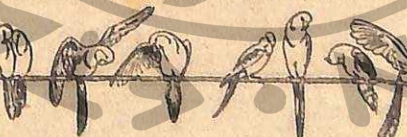
Δεν μου λέτε, κύριε Παδερβερζκι, ρώτησε ο Τίγρις, είστε σεις ο ίδιος που σάς άναγνωρίζουν παντού ως το μεγαλύτερο σύγχρονο πιανίστα;

—Ο ίδιος, κύριε πρόεδρε.

Και αυτή την εποχή είστε ύπουργός των Έξωτερικών της Πολωνίας;

—Ακριβώς, κύριε πρόεδρε.

Μά πως διάβολο έσπε-

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Αι υπάλληλοι του Έλεγκτικού Συνεδρίου. Η έλλειψις χώρου. Τι λέγει η δις Περγλέκου. Οι γάμοι μεταξύ συναδέλφων. Η εργασία μετά το γάμο. Είναι άρ- γόσχολος ή γυναίκες υπάλληλοι; Το τοιγάρο και το καφεδάκι ή το καθρεφτάκι και το κραγιόν. Ο εισηγητής κ. Λουκάτος υπέρμαχος των γυναικών, κτλ. κτλ.

— Νά είσαι κλεισμένη μέ- σα σ' ένα σαρδελιοκούτι, να πνίγεσαι από τὰ τοιγάρα και να σε ρωτούν κιόλας αν σ' αρέσει να εργάζεσαι! διαμαρτύρεται μια νεαρά δεσποινίς.

Υποσχόμεθα στην δεσποινίδα πως θα «υψώσουμε φωνήν» και γιὰ τὸ δικό της ζήτημα και τὴν παρακαλοῦ- με, ἂν τὴς εἴνε εὐκολο, νὰ μᾶς δώσῃ μὴ συνέντευξιν.

— Εγὼ μόνον μέ... κυρίους δίνω συνεντεύξεις! δηλώνει κατηγορηματι- κά ἡ δεσποινίς.

Η ἀπάντησις εἶνε ὁμολογούμενης ἀποστομωτική. Κ' ἐπειδὴ ἔχουμε τὸ ἀτύχημα νὰ εἴμεθα ὁμόφλοι τῆς δε- σποινίδος κάνουμε κανονικὴ μεταδω- λή καὶ ἀπευθυνόμεθα πρὸς ἄλλο γρα- φεῖο, ὅπου συναγματοῦ τῇ δεσποινίδα Π. ο. λ. ε. γ. κ. ο. υ.

Η δεσποινίς Περγλέκου ἔχει τὴν ιδέα πως ἡ γυναίκες δὲν ἐργάζονται μόνον ἀπὸ ἀνάγκη ἢ γιὰ τὰ λούσα τους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πραγματικὴ ἀνά- γκη πρὸς τὴν ἐργασίαν.

— Εἰρὼ πολλές δεσποινίδες, μᾶς λέει, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, εὐπορες, πού, ὅχι μόνον δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ δουλεύουν τὴν οἰκογένειά τους, ἀλ- λά καὶ τὰ λούσα τους καὶ τὰ ἔκτα- κτά τους ἔξοδα μποροῦν νὰ ἔχουν ἡ- νεα, καὶ μοιλοκατὰ ἐργάζονται ὡς υπάλληλοι καὶ μὲ μισθὸ γελιοῦ σχε- τικῶς πρὸς τὴν οἰκονομικὴ τους κατὰ- στασις. Γιὰ ποῖον λόγον ἐργάζονται αὐτές;

— Μὰ λέτε νὰ τοὺς ἀρέσῃ σ' ἡ- λθῆναι νὰ εἶνε δακτυλογράφοι;

— Εἰρὼ γῶ; Ρωτῆστε τες τίς ἔ- διες. Εγὼ πάντως ἐργάζομαι γιατί ἔχω ἀνάγκη... Ἀλλοῖως θὰ προτιμώ- σα νὰ μὴν ἐργάζομαι.

— Νομίζετε πως τὰ κορίτσια πού ἐργάζονται, ἀγέλευσεν ἀπὸ ἀνάγκη, ἢ ὄχι; πρὶν αὐτὴν στὰ γραφεῖα μὲ σκο- πὸ νὰ περαιοῦσαν στὴν ἐργασίαν τους ἢ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ παντρευθοῦν;

— Ἀ, ὄχι, κάθε ἄλλο. Συμφωνῶ μάλιστα μὲ τὴν προλαλήσαν συνά- δελφόν μου ὅτι πολλές γυναίκες θγα- λῶντες — βοηθητικὴ ἔργα. Μία γυ- ναίκα μπορεῖ νὰ κάνει γιὰ μιὰ λογι- στικὴ ἐργασία, ἀλλὰ μέχρις ἐνός ὡ- ρισμένου σημείου. Γιὰ κατὰ πό- λυπλοκο καὶ πρὸς ὑπεύθυνον εἶνε ἀκα- τάληλη.

Σ' αὐτὰ συμφωνεῖ ἀπολύτως καὶ ἡ ἐκ δεξιῶν, κυρία Μ. α. γ. ο. υ. :

— Ἀ, ὄχι! λέει, ἡ γυναίκα δὲν

μεινὸν στὸ σπίτι τους γιὰ νὰ φρον- τίσουν τὸ νοικοκυρὸ τους.

— Ἐσεῖς γιὰ λογαριασμὸ σας θὰ προτιμώσατε νὰ εἶνε τὰ πράγματα ὅ- πως ἄλλοτε καὶ νὰ μὴν ἐργάζεσαστε;

— Σήμερον ἡ κοινονία ἔχει ἐξε- λιχθεῖ πολὺ. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κλείσῃ τὴν γυναίκα στὸ σπίτι, ὅτε νὰ τὴν θέλῃ νὰ πλένῃ ρούχα, ὅπως συνῆθαι μετὰ τῆς κυροῦλες μας.

— Τοῦλάχιστον οἱ προϊστάμενοί σας καὶ οἱ συνάδελφοί σας ἐκτιμῶν τὴν ἐργασίαν σας ἢ σὰς θεωροῦν ὡς λιγώτερο ἄξιες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες;

— Καὶ γιατί; Ἡ περισσότερες ἀπὸ μᾶς δουλεύουν ὅσο λίγοι ἄνδρες καὶ θγαλῶντες δουλεῖα ἴση καὶ καλύτερη μ' αὐτοὺς.

— Μονάχα καμιὰ φο- ρά, διακρίπτει ὁ παρακα- τίμενος κύριος Β. ο. γ. ο. υ. ἡ δ. η. ς., ἐκεῖ πού κάθου- νται ἀντικρὺ ἀπὸ τὰ δικὰ καὶ τὰ γραφεῖα δάξουν καὶ τὸνα πόδι ἐπάνω σ' ἄλλο, θγαλῶντες τὰ καθρε- φτάκια τους καί...

— Πολλὲς ἐργά- ζονται καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψη, μᾶς ἡ- παντᾷ ἡ κ. Μαίγροῦ,

— Πολλὲς ὅμως, ἰδίως ἐκεῖνες πού δὲν εἶνε πειθ. νέες, ἐργάζονται καὶ γιὰ τὴν σύνταξιν τους καὶ γιὰ μιὰ ἐφ' ἑαυτοῦ ἀμοιβή. Γενικὰ ἡ δικὴ μου ἀντιλή- φεις γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε ἡ ἑξῆς: Ἡ γυναίκες πού δὲν ἔχουν ἀπόλυτον οἰκονομικὴ ἀνάγκη, δὲν πρέπει γὰρ ἐρ- γάζονται, γιατί στεροῦν ἑαυτὰς τὸ φεῖμα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες πού βρίσκονται γιὰ τοὺς δουλεῖα, καὶ ἀπὸ ἑνὴ πλῆθος ἄλλοι κορίτσια πού ζητοῦν ἐργασίαν. Ἐπί- σης καὶ ἡ παντρευμένη δὲν πρέπει νὰ ἐργάζονται.

— Ἐσεῖς πού ἔχετε περισσότερα πείρα, τὴν ἡμετέραν, νομίζετε ὅτι ἡ γυναίκες υπάλληλοι ἐργάζονται μὲ ἔζηλο ἢ ὅτι ἡγόνουν τὸν κισρὸ τους, γαλῶντες καὶ κισρὲντιζόντες καί...

— Εἶνε πολλὲς γυναίκες, μᾶς λέει, πού ἐργάζονται σὺν δύο ἄνδρες. Ἐδῶ σπὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον ἔχουμε γυ- ναίκες υπάλληλους πρῶτης τάξεως. Ἀλλωστε γενικὰ ἡ γυναίκες ὡς ὑ- πάλληλοι εἶνε καλύτερες ἀπὸ τοὺς ἄν- δρες. Καὶ πρὸς πρόβλημα εἶνε, καὶ πρὸς ὑπερστροφικὰς καὶ πρὸς πειθαρχικὰς, ἐξα- κολουθεῖ ὁ κύριος Λουκάτος, καὶ πρὸς τακτικὰς...

— Ὅτε ἂν ζητοῦσαν τὴ γνῶμη, σας κατὰ πόσον θὰ ἔπαιπε ἡ γυναίκες νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζονται στὰ γραφεῖα ἢ ὄχι, θὰ φησίζατε ὑπὲρ τῆς γυναικείας ἐργασίας;

— Καὶ γιατί ὄχι; Φτάνει νὰ τὸ ἤθελε ἡ ἴδια.

— Δὲν νομίζετε ὅτι ἑνὴ κορίτσι πού ἐργάζονται σὺν γραφεῖο μὲ... «ἀλλοφύλους» διατρέχει περισσότερους κινδύνους ἀπὸ ἑνὴ ἄλλο πού μένει σπὶ- τι τοῦ.

— Ὁ κ. Λουκάτος κοινῶς μ' ἡμε- ρολογία τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— Ἀλλοῖα πού τὸχε ἡ κούτρα του νὰ κατεβῇ φείδες! Τὴ στιγμὴ πού ἑνὴ κορίτσι μπορεῖ νὰ πάῃ στὴν Γλυφάδα καὶ νὰ κἀνὴ μπανιέζιτ, δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον στὸ γρα- φεῖο, ἀντίθετα στοὺς συναδέλφους του, πού θάγουν ὅπως δήποτε καὶ κάποιοι τεθαμνοὶ πρὸς τὴν θέσιν τους.

— Ἐγὼ μάλιστα θέσκω, ἐπεμβαί- νει ἡ κυρία Μαίγροῦ, πὺς ἑνὴ κορίτσι πού ἐργάζεται μὲ δύο ἄνδρες, μα- θαίνει καλύτερα τὴ ζωὴ καὶ παρασῶ- ρεται πολὺ δυσκολώτερον ἀπὸ μιὰ κο- πέλλα πού δὲν βλέπει τοὺς «ἀλλοφύ- λους» ὅπως λέτε, παρὰ μονάχα σπὶς κοσμικὰς συγκεντρώσεις, ὅπου ὅλοι καὶ ἄνδρες καὶ γυναίκες προσποιούνται καὶ δὲν δείχνουν τὸν πραγματικὸν ἐαυ- τὸ τους.

— Οἱ λόγοι τῆς κυρίας Μαίγροῦ ἐπι- δοκιμάζονται ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες, ὅ- ταν, ἔξωθεν, ἀντιγίει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα μιὰ νεαρά δεσποινίς, ἡ ὅποια κυττάζει κάπως ἑξαρτισμένη τὴν συγκεντρώσιν.

— Ἐλὰ δὲ, ἔλα δὲ! τῆς φωνά- ζουν οἱ συνάδελφοί τῆς. Πές μας καὶ σὺ τὴ γνῶμη σου γιὰ τίς ἐρ- γάζομενες γυ- ναίκες...

— Μὰ... πο- λὺ ἐνχαριστῶς,

κυττάζοντας τὸ καθρεφτάκι τους;

— Ὅχι δὲ, περισσότερον κισρὸ γάνουν οἱ ἄνδρες μὲ τὸ τοιγάρο, τὸ καφεδάκι καὶ τὴν κισρὲντιζόντα. Ὅπως δὲ πρὸς ὅπως θὰ καλῆσαι κανεὶς στὸ γραφεῖο πρέπει νὰ ἐργασθῇ, γιατί ἀλλοιῶς πὺς θὰ πε- ράσῃ ἡ ὥρα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπαίνει μέσα ὁ εἰσηγητὴς κύριος Λ. ο. γ. ο. υ. καὶ παρα- νῆται ἀπὸ ὅλους νὰ πῇ καὶ αὐτὸς τὴν γνῶμη του.

Ὁ κύριος Λουκάτος δὲν ἔ- χει ἀντίρρηση καὶ ἀπὸ τὰ λε- γόμενά του μάλιστα ἀποδει- κνύεται καὶ ὑπέρμαχος τῆς γυναικείας ἐργασίας.

— Εἶνε πολλὲς γυναίκες, μᾶς λέει, πού ἐργάζονται σὺν δύο ἄνδρες. Ἐδῶ σπὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον ἔχουμε γυ- ναίκες υπάλληλους πρῶτης τάξεως. Ἀλλωστε γενικὰ ἡ γυναίκες ὡς ὑ- πάλληλοι εἶνε καλύτερες ἀπὸ τοὺς ἄν- δρες. Καὶ πρὸς πρόβλημα εἶνε, καὶ πρὸς ὑπερστροφικὰς καὶ πρὸς πειθαρχικὰς, ἐξα- κολουθεῖ ὁ κύριος Λουκάτος, καὶ πρὸς τακτικὰς...

— Ὅτε ἂν ζητοῦσαν τὴ γνῶμη, σας κατὰ πόσον θὰ ἔπαιπε ἡ γυναίκες νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζονται στὰ γραφεῖα ἢ ὄχι, θὰ φησίζατε ὑπὲρ τῆς γυναικείας ἐργασίας;

— Καὶ γιατί ὄχι; Φτάνει νὰ τὸ ἤθελε ἡ ἴδια.

— Δὲν νομίζετε ὅτι ἑνὴ κορίτσι πού ἐργάζονται σὺν γραφεῖο μὲ... «ἀλλοφύλους» διατρέχει περισσότερους κινδύνους ἀπὸ ἑνὴ ἄλλο πού μένει σπὶ- τι τοῦ.

— Ὁ κ. Λουκάτος κοινῶς μ' ἡμε- ρολογία τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— Ἀλλοῖα πού τὸχε ἡ κούτρα του νὰ κατεβῇ φείδες! Τὴ στιγμὴ πού ἑνὴ κορίτσι μπορεῖ νὰ πάῃ στὴν Γλυφάδα καὶ νὰ κἀνὴ μπανιέζιτ, δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον στὸ γρα- φεῖο, ἀντίθετα στοὺς συναδέλφους του, πού θάγουν ὅπως δήποτε καὶ κάποιοι τεθαμνοὶ πρὸς τὴν θέσιν τους.

— Εἰναι μάλιστα θέσκω, ἐπεμβαί- νει ἡ κυρία Μαίγροῦ, πὺς ἑνὴ κορίτσι πού ἐργάζεται μὲ δύο ἄνδρες, μα- θαίνει καλύτερα τὴ ζωὴ καὶ παρασῶ- ρεται πολὺ δυσκολώτερον ἀπὸ μιὰ κο- πέλλα πού δὲν βλέπει τοὺς «ἀλλοφύ- λους» ὅπως λέτε, παρὰ μονάχα σπὶς κοσμικὰς συγκεντρώσεις, ὅπου ὅλοι καὶ ἄνδρες καὶ γυναίκες προσποιούνται καὶ δὲν δείχνουν τὸν πραγματικὸν ἐαυ- τὸ τους.

— Οἱ λόγοι τῆς κυρίας Μαίγροῦ ἐπι- δοκιμάζονται ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες, ὅ- ταν, ἔξωθεν, ἀντιγίει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα μιὰ νεαρά δεσποινίς, ἡ ὅποια κυττάζει κάπως ἑξαρτισμένη τὴν συγκεντρώσιν.

— Ἐλὰ δὲ, ἔλα δὲ! τῆς φωνά- ζουν οἱ συνάδελφοί τῆς. Πές μας καὶ σὺ τὴ γνῶμη σου γιὰ τίς ἐρ- γάζομενες γυ- ναίκες...

— Μὰ... πο- λὺ ἐνχαριστῶς,

— Ὅχι δὲ, περισσότερον κισρὸ γάνουν οἱ ἄνδρες μὲ τὸ τοιγάρο, τὸ καφεδάκι καὶ τὴν κισρὲντιζόντα. Ὅπως δὲ πρὸς ὅπως θὰ καλῆσαι κανεὶς στὸ γραφεῖο πρέπει νὰ ἐργασθῇ, γιατί ἀλλοιῶς πὺς θὰ πε- ράσῃ ἡ ὥρα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπαίνει μέσα ὁ εἰσηγητὴς κύριος Λ. ο. γ. ο. υ. καὶ παρα- νῆται ἀπὸ ὅλους νὰ πῇ καὶ αὐτὸς τὴν γνῶμη του.

Ὁ κύριος Λουκάτος δὲν ἔ- χει ἀντίρρηση καὶ ἀπὸ τὰ λε- γόμενά του μάλιστα ἀποδει- κνύεται καὶ ὑπέρμαχος τῆς γυναικείας ἐργασίας.

— Εἶνε πολλὲς γυναίκες, μᾶς λέει, πού ἐργάζονται σὺν δύο ἄνδρες. Ἐδῶ σπὸ Ἑλεγκτικὸν Συνέδριον ἔχουμε γυ- ναίκες υπάλληλους πρῶτης τάξεως. Ἀλλωστε γενικὰ ἡ γυναίκες ὡς ὑ- πάλληλοι εἶνε καλύτερες ἀπὸ τοὺς ἄν- δρες. Καὶ πρὸς πρόβλημα εἶνε, καὶ πρὸς ὑπερστροφικὰς καὶ πρὸς πειθαρχικὰς, ἐξα- κολουθεῖ ὁ κύριος Λουκάτος, καὶ πρὸς τακτικὰς...

— Ὅτε ἂν ζητοῦσαν τὴ γνῶμη, σας κατὰ πόσον θὰ ἔπαιπε ἡ γυναίκες νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζονται στὰ γραφεῖα ἢ ὄχι, θὰ φησίζατε ὑπὲρ τῆς γυναικείας ἐργασίας;

— Καὶ γιατί ὄχι; Φτάνει νὰ τὸ ἤθελε ἡ ἴδια.

— Δὲν νομίζετε ὅτι ἑνὴ κορίτσι πού ἐργάζονται σὺν γραφεῖο μὲ... «ἀλλοφύλους» διατρέχει περισσότερους κινδύνους ἀπὸ ἑνὴ ἄλλο πού μένει σπὶ- τι τοῦ.

— Ὁ κ. Λουκάτος κοινῶς μ' ἡμε- ρολογία τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— Ἀλλοῖα πού τὸχε ἡ κούτρα του νὰ κατεβῇ φείδες! Τὴ στιγμὴ πού ἑνὴ κορίτσι μπορεῖ νὰ πάῃ στὴν Γλυφάδα καὶ νὰ κἀνὴ μπανιέζιτ, δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον στὸ γρα- φεῖο, ἀντίθετα στοὺς συναδέλφους του, πού θάγουν ὅπως δήποτε καὶ κάποιοι τεθαμνοὶ πρὸς τὴν θέσιν τους.

— Εἰναι μάλιστα θέσκω, ἐπεμβαί- νει ἡ κυρία Μαίγροῦ, πὺς ἑνὴ κορίτσι πού ἐργάζεται μὲ δύο ἄνδρες, μα- θαίνει καλύτερα τὴ ζωὴ καὶ παρασῶ- ρεται πολὺ δυσκολώτερον ἀπὸ μιὰ κο- πέλλα πού δὲν βλέπει τοὺς «ἀλλοφύ- λους» ὅπως λέτε, παρὰ μονάχα σπὶς κοσμικὰς συγκεντρώσεις, ὅπου ὅλοι καὶ ἄνδρες καὶ γυναίκες προσποιούνται καὶ δὲν δείχνουν τὸν πραγματικὸν ἐαυ- τὸ τους.

— Οἱ λόγοι τῆς κυρίας Μαίγροῦ ἐπι- δοκιμάζονται ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες, ὅ- ταν, ἔξωθεν, ἀντιγίει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα μιὰ νεαρά δεσποινίς, ἡ ὅποια κυττάζει κάπως ἑξαρτισμένη τὴν συγκεντρώσιν.

— Ἐλὰ δὲ, ἔλα δὲ! τῆς φωνά- ζουν οἱ συνάδελφοί τῆς. Πές μας καὶ σὺ τὴ γνῶμη σου γιὰ τίς ἐρ- γάζομενες γυ- ναίκες...

— Μὰ... πο- λὺ ἐνχαριστῶς,

ἀπαντᾷ ἡ δεσποινίς. Καί... τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ;

— Πρῶτα ἀπὸ ὅλα, τὴ ρωτᾶμε, σᾶς ἀρέσει ἡ δουλειά σας;

— Ἀγ! ἀνασπενδίζει μελαγχολικὰ ἡ δεσποινίς. Ἀν ἦσαν οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη, θὰ προτιμῶσα νὰ μὴν ἐργάζομαι καθόλου... Τί τὰ θέλετε, ἡ δουλειά τοῦ υπαλλήλου εἶνε σκλη- ρα. Ἀν ζῶσε ὁ πατέρας μου θὰ προτιμῶσα νὰ στεροῦν καὶ παρὰ νὰ ἐργάζομαι. Τώρα ἔχω, δυστυ- γῶς, ὑπογρῶνους...

— Θὰ προτιμώσατε δηλαδὴ νὰ ἦ- σαν τὰ πράγματα ὅπως πρὸ τριάντα ἐτῶν, τότε πού ἡ γυναίκες καθόντου- σαν στὰ σπίτια τους καὶ κυττάζαν τ' νοικοκυρὸ τους καὶ ἐργάζοντο μόνον οἱ ἄνδρες...

— Ἀ, ὄχι! διαμαρτύρεται ἡ δε- σποινίς. Δὲν θὰ ἤθελα τὰ πράγματα ὅπως ἦσαν τὸ 1800, πού ἡ γυναίκα ζοῦσαν πίσω ἀπὸ τὰ καφάσια!...

— Ὅχι, ὅπως ἦσαν τὸ 1800, ἀλ- λά ὅπως ἦσαν τὸ 1900.

— Ναί, δηλαδὴ, ὅπως ἦσαν... μετὰ τὴν πόλεμον...

— Μὰ, μεταπολεμικὴ ἐποχὴ εἶνε καὶ ἡ σημερινή. Ἀπ' ὅτι κατὰ δὴ- λαδὴ, δεσποινίς, θὰ θέλατε νὰ ἔχα- τε τίς ἐλευθερίας τῆς σημερινῆς γυ- ναίκας, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ βάρος τῆς ἐργασίας. Ὅπως δὲ πρὸς τὴν ἐργα- σίαν, πού ἐρ- γάζεστε ἔχετε ὡς σκοπὸ τοῦ βίου σας τὴν ἐργασίαν ἢ θεωρεῖτε τὸν γάμον ὡς τὸν πραγματικὸν σκοπὸν σας;

— Ἀ, ὄχι, διαμαρτύρεται ἡ δεσπο- νίς. Σαμπαρπρῶς, δὲν ἔχω στὸ νοῦ μου νὰ παντρευθῶ.

— Ἀφῆστε τα αὐτὰ, δεσποινί- δι. Ἀγῶ! ἐπεμβαίνει ὁ κύριος Βενιζό- τας. Ἐδῶ δὲν λέτε τὴν ἀλήθειαν...

— Μὰ πορὰ κάποιος γνωστός του, γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ, ἔστειλε καὶ δημοσί- ευσεν στίς ἐφημερίδας μὲ ψευδοὺς ἴνα γράμματα, στὸ ὅποιο ἰσχυρίζον- τε, ὅτι ὁ Μέντζελ, τρελῶν- τας τὸν μέσ' ἀπ' τίς ῥόδες ἐνός ἀμα- κίου, πού ἀσφαλῶς θὰ τὸν διεμείλι- ζε...

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἐστρεφίσθη εἰ- ρωνικώτατα γιὰ τὸν Μέντζελ, ὁ ὁ- ποῖος εἶνε ἐξάλλος ἀπὸ τὸν ὄργη- του καὶ ἔφαγε ἐπὶ μῆνης ὀλοκλήρου, πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ φανταστικοῦ τοῦ σωτήρος! Μὰ ἐκεῖνος, ἔξουτος τὸν εὐδὲξικο χαρακτῆρα του, εἶχε φρον- τίσαι νὰ ἐξαφανισθῇ.

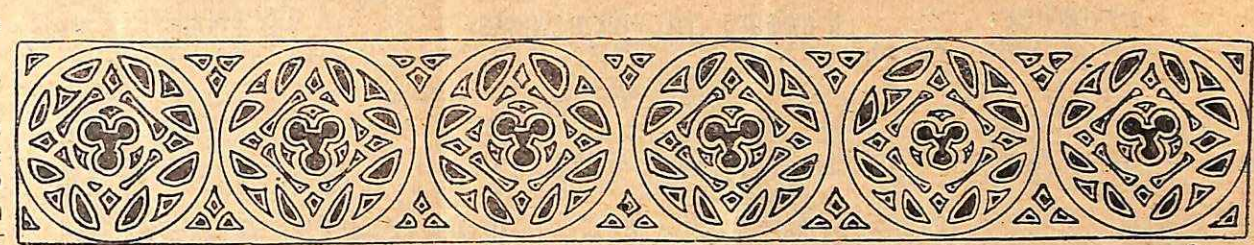
— Ἐντομισταὶ παρατηροῦμε κάποια κίνησι γύρω σας. Ἀλλοι κυττάζουν τὰ ρολογια τους, ἄλλοι ξεκαρμυν- τὰ παλτά τους. Πησιάζει δωδεκάμισ- τὰ καὶ ὅλοι, φίλες καὶ μὴ, θιάζονται νὰ θγαῖν ἀπὸ τὸ κισρὸ. Πρέπει καὶ ἐ- μεῖς νὰ φύγουμε, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ Ἑ- λεγκτικὸν Συνέδριον ἔχει πληθύνει γυναικῶν υπαλλήλων καὶ οἱ υπάλλη- λοὶ του ἀνεξαρτήτως φύλου φαίνονται ὅλοι πρὸς ὅλους καὶ εὐγενεῖς, ὑποχρ- ὀμεθα νὰ συνεχίσουμε τὴν ἐπισκέψιν μας στὸ... ἐπόμενον φύλλο.

Ὁ Μέντζελ, φερρόταν μὲ ἀγένη- πρὸς ὅλους, ἀδιακρίτως βαθμοῦ καὶ καταγωγῆς. Μὴ μὲρ ὁ Φοιτητικὸς Γ. ἐκδοχὸς τότε τοῦ προσωπικοῦ θρόνου, θέλοντας νὰ ἐπιδείξῃ τὴ σω- ματικὴ δυνάμιν του, σήκωσε τὴν πο- λυθρόν, στὴν ὅποια καθόταν ὁ Μέν- τζελ καὶ ἔρριψε νὰ τὴν σπρωγοῦν φη- λὰ, ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὁ ζωγράφος, μετῶς στὰ ὕψη, εἶχε καταπράξει καὶ ἐδουλάει κί- ριολικῶς.

— Ὑψηλότε, πού ἀπαγορεύει νὰ κἀνῃ τέτοιαις ἀνοήσις εἰς βάρος μου! Ὁ πρίγκηψ, ὅμως, μὴ ἀνδρῶν σπ- ασία στις φωνές του, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν σπρωγοῦν, ἐνῶ οἱ παρὸν- τες εἶχαν σκάσει στὰ γέλια.

Ὁ Μέντζελ, ἐκτός τῶν ἄλλων, εἶ- γε τὴν ἐκπαιδευτικὴν καὶ ζωγραφικὴν ἐξ- ἑστὸν καλὰ καὶ μὲ τὸ δεξὶ καὶ μὲ τὸ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΜΕΝΤΖΕΛ

Τὸ ἐξωφρενικὸ ντύσιμό του. Πὺς πικνύταν μὲ τοὺς διαβάτες. Ὁ φανταστικὸς σωτήρ. Ἡ ἀδυσσευσιμία τοῦ καλλιτέχνη. Πὺς ζωγράφιζε καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια. Ὁ περιπάτος ἐπάνω στὸ... παπούτσι. Ἡ ἀντιπάθεια τοῦ Μέντζελ πρὸς τίς γυναίκες. Πὺς τίς ἀπέπαρνε ὅταν πήγαινε νὰ τίς ζωγραφίσῃ, κτλ.

Ὁ Μέντζελ, ἦταν ἑνὰ ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοτέρους Γερμανοὺς ζωγράφους τῶν παλαιότερων χρόνων καὶ ἑνας ἀπὸ τοὺς περιεργότερους καλλιτεχνί- κους τύπους τῆς ἐποχῆς του.

Ὅσας ἐβγαίνει ἐξω, προκαλοῦσε πάντα τὴν περιέργειαν τῶν διαβατῶν μὲ τὸ ἀλλόκοτον ντύσιμό του. Φοροῦ- σε διαρκῶς, χειμῶνα-καλοκαίρι, ἐπα- νοφόρι, γούνα, ματωρῶνα, ἑνὰ κα- τασκονισμένο φηλὸ καπέλλο καὶ κρα- τοῦσε ἀπαραίτητως — εἰς ἐβρα- ἔτε εἶχε λιπαρὰ — ὀμπρέλλα!

Τὸ κομικὸν τοῦ αὐτοῦ ντύσιμου, κα- θὼς καὶ τὸ κοντὸ τοῦ ἀνάστημα, τὸν ἔκαναν νὰ γίνετα ἀντικείμενον σχο- λίων καὶ εἰρωνειῶν ἐκ μέρους γνω- στῶν καὶ ἀγνωστῶν, πρᾶγμα πού τὸν ἐξώγειζε τρεμερὰ. Πολλὰ φορὲς μᾶ- λιστα ἐνίσταν

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. ΜΠΑΡΜΠΑ ΖΑΝ, σύζυγός της. ΕΡΙΕΤΤΑ, ψυχρόκορη της. ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ.

(Στο χωριό σπιτάκι. Η 'Εριέττα έτοιμάζεται να φύγει. Η κυρά Παυλίνα πλέκει σε μια ρωμιά).

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Πηγαίνω, μητέρα, στους κάμπους να μαζέψω λουλούδια... ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Πήγαινε, 'Εριέττα. Οι κάμπους είναι πια γεμάτοι παπαρούνες και μαργαρίτες...

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Θα φέρω όσο μπορώ πιο πολλά λουλούδια, για να στολίσω το σπιτάκι μας.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Ναί... Μα εσύ είσαι το πιο όμορφο λουλούδι... 'Εσύ είσαι το πιο ακριβό στολίδι του σπιτιού μας, ξανθούλα μου.

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Άλφειά, μητέρα μου, πώς εγώ είμαι τόσο ξανθή, αφού εσύ είσαι τόσο μελαγχρόνη; Ούτε κι' ο πατέρας μου είχε ξανθός.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Δεν ξέρω κι' εγώ πώς εσύ γεννήθηκες ξανθή σαν άγγελος. 'Ισως γιατί πριν να γεννηθείς, κίτταζε διαρκώς μια εικόνα που παρίστανε ένα ξανθό άγγελουδάκι.

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Φεύγει λοιπόν για λίγο ο άγγελός σου, μητέρα. Και θάρρη πάλι φορτωμένος λουλούδια. (Φιλάει την κυρά Παυλίνα).

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Στο καλό, μικρούλα μου...

(Η 'Εριέττα φεύγει).

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (μόνη).—Χωρίς άλλο, η 'Εριέττα είναι από μεγάλη γενιά. Δεν έχει μόνο τα χρυσά της μαλλιά που την κάνουν να ξεχωρίζει από όλες τις άλλες κοπέλλες του χωριού. Όλα της, και η κινήσεις της, και το περπάτημά της, και το γέλιο της ακόμα, φανερόνουν πώς τρέχει μέσα στις φλέβες της αιμα αριστοκρατικό. Κι' όμως οι γονείς της, οι αριστοκράτες, την πέταξαν — πούος ξέρει γιατί; — στο δρόμο μόλις γεννήθηκε κι' έμεινε ο φτωχόλ την πήραμε και την μεγαλώσαμε σαν παιδί μας. Δεν έμαθε τίποτα ως τώρα ή φτωχή μου 'Εριέττα για την καταγωγή της. Όταν ήταν μικρή, δεν την άφρινα να παίξει με τα παιδιά του χωριού, γιατί φοβόμουν μήπως κανένα απ' αυτά της σή καμιά μέρα τίποτα. Μά, όταν κάποτε με ρωτάει: «Πώς είμαι τόσο ξανθή, ενώ εσύ, μητέρα, είσαι μελαγχρόνη;», η καρδιά μου σκίζεται.

(Μπαίνει έξωφρα μέσα μια ξανθή κυρία, αριστοκρατικά ντυμένη, άρκετά νέα ακόμα και όρατα. Η κυρά Παυλίνα την κοιτάζει με απορία και με κάποια άνησυχία).

Η ΚΥΡΙΑ. — 'Εσείς είστε η κυρά Παυλίνα; ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Μάλιστα. Τι με θέλετε; Η ΚΥΡΙΑ. — Θα σάς πω... "Ω, είμαι πολύ συγκινημένη. (Κάθεται σε μια καρέκλα και κοιτάζει γύρω της). Πώς είνε ή... κόρη σας; ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Γιατί ρωτάτε; Η ΚΥΡΙΑ. — "Ηθελα να την ιδω... ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Γιατί; Η ΚΥΡΙΑ. — Λέγεται 'Εριέττα; Δεν είναι έτσι; ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Πώς ξέρετε τ' όνομά της; Η ΚΥΡΙΑ. — Είναι γερή; Είναι όμορφη; ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Μά, κυρία

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΦΥΡΕ

ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

μου, ποιά είστε, επά τέλους;

Η ΚΥΡΙΑ. — Θεέ μου!... Είμαι πολύ, πάρα πολύ συγκινημένη.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Μά πείτε μου λοιπόν, ποιά είστε;

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι... Είμαι η μητέρα της 'Εριέττας!...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Θεέ μου!... Η ΚΥΡΙΑ. — Ναί. Μη ρωτάτε γιατί αναγκάστηκα να τ' αποχωριστώ το παιδί μου μόλις γεννήθηκε. "Ερχετο να μη μάθη κανείς ότι είναι μητέρα.

Κατοικούσα σε μια έπιανη έδω κοντά. Μια πιστή μου υπηρέτρια πήρε το παιδί μόλις γεννήθηκε, το έφερε στο χωριό σας και το άφησε μπροστά στην πόρτα σας.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (συνεχίζοντας). — Τότε δ' άντρας μου κι' εγώ άκούσαμε ένα κλάμα βρόφους στην πόρτα μας. Άνοιξαμε, είδαμε το μωρό, το πήραμε μέσα στο σπίτι μας. Και από κείνη τη στιγμή έγινε παιδί μας. Κι' εγώ κι' ο άντρας μου λατρεύουμε την 'Εριέττα... Μά κι' αυτή

κόρη μου. Τη θέλω για παρηγοριά, και για συντροφιά μου.

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Κι' εμείς τι θα γίνουμε χωρίς αυτή;

Η ΚΥΡΙΑ. — Θα σάς δώσω πολλά, πολλά χρήματα...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Δεν την αλάζουμε την 'Εριέττα μας με όλο το χρυσάφι του κόσμου.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μά, για σκεφθήτε!.. Μαζί μου η 'Εριέττα θα ζήσει σαν πριγκιπέσσα. Θα μπορούσε να παντρευτεί και μ' ένα αριστοκράτη. Ένώ, αν μείνει εδώ...

(Μπαίνει μέσα η 'Εριέττα, μ' ένα σωρό λουλούδια στην άγκυα).

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Μητέρα...

Η ΚΥΡΙΑ, (ταραγμένη). — Κόρη μου!

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

(Η κυρά Παυλίνα σιωπάει).

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι η μητέρα σου,

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

(Η κυρά Παυλίνα σιωπάει).

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι η μητέρα σου,

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

(Η κυρά Παυλίνα σιωπάει).

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι η μητέρα σου,

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

(Η κυρά Παυλίνα σιωπάει).

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι η μητέρα σου,

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

(Η κυρά Παυλίνα σιωπάει).

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι η μητέρα σου,

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

(Η κυρά Παυλίνα σιωπάει).

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι η μητέρα σου,

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

(Η κυρά Παυλίνα σιωπάει).

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι η μητέρα σου,

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

(Η κυρά Παυλίνα σιωπάει).

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι η μητέρα σου,

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

(Η κυρά Παυλίνα σιωπάει).

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι η μητέρα σου,

ΕΡΙΕΤΤΑ, (κιντώντας διαδοχικά την κυρά Παυλίνα και την άγνωστη κυρία). — Μητέρα... Ποιά είναι αυτή η κυρία;

τε; Πώς είμαι ή κόρη σας εγώ; Η ΚΥΡΙΑ. — Συγνώρεσέ με, παιδί μου. Όταν γεννήθηκες, σ' έστειλα με μια υπηρέτρια εδώ... Δεν είχα το δικαίωμα απέναντι της κοινωνίας να σ' αναγνωρίσω για παιδί μου. Μά τώρα είμαι πια μόνη και μπορώ να σε πάρω.

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Θεέ μου!... Είν' άπιστευτο!... Μου φαίνεται ότι όνειρεύομαι... (Στην κυρά Παυλίνα).

Μητέρα...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Άλλοίμονο, κόρη μου, δεν είναι όνειρο.

ΕΡΙΕΤΤΑ, (στην κυρία). — Και τόσα χρόνια πώς δεν θυμηθήκατε ότι ήμουν εγώ; (Στην κυρά Παυλίνα). Μητέρα...

Η ΚΥΡΙΑ. — Πές με λοιπόν κι' έμένας «μητέρα»!...

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Ποιό άργά... Δεν μου είναι δυνατόν πια να όνομάσω «μητέρα» άλλη γυναίκα εκτός από αυτή... (Δείχνει την κυρά Παυλίνα).

Η ΚΥΡΙΑ. — Σιγά-σιγά θα συνηθίσεις, 'Εριέττα...

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Ποιό άργά... Θεέ μου! Μά δεν μπορώ να το πιστέψω...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Νά το πιστέφεις, 'Εριέττα.

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Μά πώς είναι δυνατόν, μητέρα μου, να μην είμαι δικό σου παιδί;

Η ΚΥΡΙΑ. — Είμαι δικό μου παιδί, 'Εριέττα. 'Εγώ είμαι μητέρα σου... Και ο πατέρας σου ήταν... πριγκιπ... 'Εριέττα, έλα μαζί μου... Θα σου γράψω όλη μου την περιουσία.

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Ποιό άργά...

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ. — Πρέπει, κόρη μου, για το καλό σου, για την ευτυχία σου, ν' ακολουθήσεις τη μητέρα σου...

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Μητέρα... Θέλεis να φύγω λοιπόν;

ΚΥΡΑ ΠΑΥΛΑΙΝΑ, (μόλις συγκρατώντας τους λυγμούς της). — Για την ευτυχία σου!... "Αν μείνεις μαζί μας, θα είσαι πάντα μια φτωχή χωριατοπούλα. Ένώ, αν πιάς με τη μητέρα σου, θα ζήσης σαν αριστοκράτισσα. Θα πάρης κι' άντρα σου έναν αριστοκράτη.

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Σιωπή, μητέρα... Δεν τους θέλω τους αριστοκράτες, τους μισώ τους αριστοκράτες, που πετούν τα παιδιά τους στο δρόμο, κι' έρχονται ύστερα να τα χωρίσουν από τους φτωχούς που τα πήραν και τα μεγαλώσαν με χίλια χάρδια...

Η ΚΥΡΙΑ. — 'Εριέττα, μη γίνεσαι σκληρή!...

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Μου φερθήκατε άρκετά σκληρά, εσείς κυρία.

Η ΚΥΡΙΑ. — Πές με «μητέρα» μια φορά μόνο!... Μια φορά μόνο... 'Εριέττα...

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Γιατί να σάς πω «μητέρα» εσάς; Μητέρα μου είναι αυτή ή γυναίκα που με πήρε από τον δρόμο και μου άνοιξε την άγκυα της και μ' έμεγάλωσε με τόσες φροντίδες, με τόσα βάσανα. Φαντάζεσε ότι έτσι έφαρνα, σε μια στιγμή, μπορώ να την άρνηθω αυτή τη γυναίκα και να τώ «μητέρα» μιά άλλη;

Η ΚΥΡΙΑ. — Συγνώρεσέ με για το παρελθόν. Θα προσπαθήσω γά σε κάνω να τώ ξεχάσεις. Θα είσαι μια βασίλισσα μαζί μου.

ΕΡΙΕΤΤΑ. — Είναι αδύνατον να έγκαταλείψω αυτούς τους όποιους ως σήμερα θεωρούσα γονείς μου. Και τώρα

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Γυναικείες διπλωμάτισσες. Τι λέει μια 'Αμερικανίς πρόεδρος. Τι μπορεί να γίνει από τις διάφορες χημικές ούσιες του οργανισμού μας. Πόσο στοιχίζει ένας άνθρωπος. Ένα χωριό, του οποίου έλοι οι κάτοικοι ζέρουν σκάκι. Το σκάκι στο πρόγραμμα των σχολικών μαθημάτων. Πώς ή μυίγες δάδουν διάφορα ζώα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στην εποχή μας, ή γυναίκες δεν είναι «διπλωμάτισσες» μόνο στην ιδιωτική τους ζωή. Έγιναν πια διπλωμάτισσες και με την πραγματική σημασία της λέξεως.

Πρώτη ή Σοβιετική Ρωσία από καιρό ανέθεσε έμπιστευτικές διπλωματικές θέσεις σε γυναίκες. Έτσι, διάφορες πρεσβευτίνα την περίφημη κυρία Κολοντάι και πολλές άλλες σε ανώτερες διπλωματικές θέσεις. Το παρόδειγμα της ακολουθούν τώρα και α' Ηνωμένη Πολιτεία, α' όποιες διώρισαν τελευταία ως ύποπτο στο 'Αμστερνταμ της 'Ολλανδίας μια γυναίκα, την κ. Πάκ Φιλντ.

Η κ. Φιλντ είναι είκοσι όχτώ χρόνων μόλις και έχει, όπως φαίνεται από μια συνέντευξή που έδωσε τελευταία, πολύ πρακτικές, αλλά και πολύ σαστές από φρενιστικής άποψέως, ιδέες για το ήλιο της. Όσον άφορά το επάγγελμά της, ιδιαίτερος, νομίζει ότι μια γυναίκα πρέπει να τώ έξασκή άπαράλλατα όπως κι' ένας άντρας.

Η γυναίκα, έπτε στη συνέντευξή της, πρέπει να έπιδίδεται στην εργασία της με αδιάκοπο ήλιο και πριν καταλάβει τις ανώτερες θέσεις να έξασκήται πολύ στις κατώτερες. Γενικά, ή γυναίκες είναι ικανότερες από τους άνδρες σε εργασίες που χρειάζονται ήπομονή κι' ήπιονή. Επίσης, και στις άλλες εργασίες, χωρίς στη λεπτότητα των τρόπων της και στη διαοθηή τους, μπορούν να γίνουν πολύτιμες συνεργάτιδες των άνδρων. 'Υπάρχει ή ιδέα ότι ή γυναίκα δεν έχει τις ίδιες διανοητικές ικανότητες με τον άνδρα. Αυτό εγώ, προσωπικά, δεν τώ πιστεύω. Όταν ή γυναίκα μάθουν μια δουλειά, την κάνουν τόσο καλά, όσο και οι άνδρες.

Λένε ακόμη, ότι ή γυναίκες δείχνονται έξαιρετικά ευαίσθητες στις κολακείες των προοιταμένων τους και των συναδέλφων τους και ότι αυτό είναι επικίνδυνο. Δεν άνοημα, βέβαια, ότι ή κολακείες είναι επικίνδυνες, μά μια αληθινή έξυπνη γυναίκα δεν θα έπιτρέψει ποτέ στον έαυτό της να ξεγελαστή από τ' άνδρικά κομπλιμέντα. Τό πιθανώτερο είναι ότι τα κομπλιμέντα, ακόμη και τώ υπερβολικά, θα τώ ποθαλίσουν τον ήλιο της και θα την κάνουν να εργασθή με προθυμία για να ευχαριστήσει ακόμη περισσότερο, σε όποια δουλειά και αν βρίσκεται, τον προϊστάμενό της.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΓΙΑΤΙ;... Γιατί λοιπόν; Ξαναρώ-
τησε ο Θεόφιλος με την ίδια ά-
νυπομονησία. Μιλήστε λοιπόν, Κα-
σιανή!... Αφήστε την καρδιά σας να
μιλήσει!... Πέστε μου τι αισθανόσθε
για μένα!... Ρίχτε λίγο βάλαμο στην
πόνο μου!... Αυτή τη στιγμή δεν έ-
χετε μπροστά σας το διάδοχο της αν-
τοκρατορίας, αλλά τον πιο δυστυχι-
σμένο άνθρωπο του κόσμου!... Μιλή-
στε!... Μιλήστε λοιπόν!...

Καί, καθώς της έλεγε τα λόγια
αυτά, της έσφιγγε με περιπάθεια το
χέρι... Μά η Κασσιανή έσώπαινε...
Ένοιωθε τον έαυτο της άνικανο νάν-
ταχθ στην γοητεία που έβασκωσε
έπάνω της ο πρίγκιψ και γι' αυτό
προσπαθούσε να τραβήξει το χέρι της
από το δικό του.

— Μά γιατί δεν μου απαντάτε;
Ξαναείπε ο Θεόφιλος. Μια μόνο λέξη
σας φτάνει για να μās κώνη εύτυχι-
σμένους και τους δύο...

— Αφήστε με, ύψηλότατε!... έ-
πραυλίσε η νέα. Αφήστε με!...

— Όποτε με διώχνετε; φώναξε ο
Θεόφιλος. Με διώχνετε, Κασσιανή...
Κασσιανή, αγαπημένη μου!...

Έκείνη τη στιγμή το φεγγάρι, το
ποίο είχε ύψωθεί πειά στον ουρανό,
περωνώντας μέσ' απ' τα φυλλώματα
φώτισε το πρόσωπο του Θεοφίλου. Η
δόνη που ζωγραφίζονταν σ' αυτό ή-
ταν τόσο άπεραντη, ώστε η Κασσιανή
δεν υπόφερε να κρατήσει πειά και
ψιθύρισε, κυττάζοντάς τον με άπει-
ρη προφροσύνη στα μάτια.

— Θεόφιλε...

Μά άμείως, προσπαθώντας να συγ-
κρατηθεί, έπρόσθεσε:

— Σας ικετεύω να φύγετε!... Ό-
χι, δεν σας διώχνω... Άλλά δεν πρέ-
πει... δεν πρέπει να μείνετε εδώ πε-
ρισσότερο...

— Και όμως εγώ ήρθα εδώ για να
σας μιλήσω... αλλά εσείς δεν μ' άφι-
νετε...

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

το καταλαβαίνετε λοιπόν, Κασσιανή,
ότι δεν μπορώ να ζήσω πειά χωρίς
σας... Δεν καταλαβαίνετε ότι θα γίνω
ένας δυστυχισμένος άνθρωπος μέχρι
θανάτου, αν έπιμείνετε στην άρνησί-
σας... Μπορεί να μ' αγαπάτε, αλλά
δεν με λυπάστε!... Δεν με λυπάστε;...
Υποφέρω...

— Θεέ μου! ψιθύρισε η Κασσιανή,
η όποια έτρεμε όλόκληρη. Ω πόσο
υποφέρω!...

Καί, σε δυνατότερο τόνο έπρό-
σθεσε:

— Υψηλότατε...

Μά ο Θεόφιλος τη διάκοψε άμέ-
σως λέγοντάς της:

— Όχι, μή με λέτε ύψηλότατο...
Λέγετέ με μόνο Θεόφιλο...

Η Κασσιανή έκούνησε το κεφάλι
της και πού άπάντησε μελαγχολικά:

— Είρατε ότι δεν θα ξαναϊδωθού-
με ζωσ ποτέ... Τις λίγες λοιπόν στιγ-
μές πού θα έμαστε μαζί θα σας λέω.

— Τώρα το θέλετε, Θεόφιλο... Τώρα
όμως ένε άργά πειά και πρέπει ν' ά-
ποσυρθήτε... Άν σας έδωκε κανείς
εδώ;...

— Και όμως εγώ ήρθα εδώ για να
σας μιλήσω... αλλά εσείς δεν μ' άφι-
νετε...

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

— Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος...
είπε ο Θεόφιλος. Μονάχη τα πουλιά
μάς θάλεπον από τα δέντρα και το
φεγγάρι ψηλά στον ουρανό... Όχι,
δεν θα φύγω πριν με θεοδώσετε ότι
θα ανακαλέσετε την άπόφασί σας πού
μάς καταδικάζει και τους δύο να χά-
σουμε κάθε ευτυχία της ζωής... Έ-
κτός, αν δεν μ' αγαπάτε, Κασσιανή...
Μην έπιμείνετε πειά στη σκληρή αυτή
άπόφασί σας... Ανακαλέστε την κι'
εγώ θα βγάλω άμέως από τη μέση
κάθε εμπόδιο πού παρουσιάζεται στην
ένωσί μας... Δεν θα κάνω γυναίκα
μου τη Θεοδόρα. Κι' αν άκόμα όλη η
αυτοκρατορία επαναστατήσει γι' αυ-
τό, εγώ θα εγκαταλείψω το θρόνο
μου και θα πάω να ζήσω μακριά.
Κασσιανή... Θα πάμε να ζήσουμε μα-
ζί, μακριά... Βότυχιμένους... Για να
καταλάβετε τί είμαι ικανός να κάνω
για σας, θα έπρεπε να ξέρετε πόσο
σας αγαπώ... Κάθε θυσία θα την κά-
νω πρόθυμα για την άγάπη σας... Γι'
αυτή θα θυσιάω εύχαρίστως και τί
Θεοδόρα και το θρόνο μου και τη
ζωή μου άκόμα... Κασσιανή, άποκρι-

— Και η Κασσιανή είχε εγκαταλειφθεί
πειά στη γοητεία της.

— Κασσιανή... Κασσιανή μου... ά-
ποκριού μου!... ψιθύρισε ο Θεόφιλος.
Μ' αγαπάς;...

— Θεέ μου!... Έκανε η νέα, άφι-
νοντας το κεφάλι της να γείρει στον
ώμο του Θεοφίλου.

Και ακούοντας άκούμπησε τα χεί-
λη του στα χείλη της Κασσιανής.

Ένα φίλημα τούς ένωσε, ένα φί-
λημα πού έκλεινε μέσα στο πάθος του
όλο τον έρωτά τους.

Μά έξαφνα, μέσα στην έρωτική
μυή, η Κασσιανή συνήθεσε... Άπο-
πρόβηξε απότομα από την άγκα-
λιά του Θεοφίλου κι' άφου άποκα-
κρόνηθηκε λίγο, πού έβπε:

— Σεχάστε για πάντα, ύψηλότατε,
τη στιγμή αυτή της τρέλλας... Σε-
χάστε την... Και ξεχάστε και μένα...
Χαίρετε... Χαίρετε για πάντα...

Και άρχισε να τρέχει προς την κα-
τοικία της.

Ο Θεόφιλος άπόμεινε για μια στιγ-
μή σατασμένος... Είχε χάσει πειά κα-
θε λογική... Μά, βλέποντας την Κασ-
σιανή ν' άπομακρύνεται τρέχοντας,
κατάλαβε ότι την έκανε για πάντα
τη στιγμή άκριβώς πού νόμιζε πώς
την είχε πείσει επιτέλους... Στην ά-
λη ακέφτηκε να τρέξει ξοπίσω της
και να τη συκρατήσει... Μά εκείνη
βρισκόταν πειά μακριά και δεν θα την
έφτανε.

Στεκόταν λοιπόν κερφωμένος σαν
άγαμα στη θέσι του, ως ότου η λευ-
κή όπτασί πού έφρευε, πού έφρευε
για πάντα, χάθηκε μέσα στα σκοτάδια.

Τότε με την καρδιά σφιγμένη, με
το κεφάλι σκυφτό, με τα μάτια έτοι-
μα να ξεχειλίσουν από δάκρυα δδύ-
νης, ο Θεόφιλος διευθύνθηκε προς την
μικρή πορτούλα του κήπου. Βγήκε
έξω, προχώρησε το στενό μονοπάτι
και, έπειτ' από λίγη ώρα, συνάντησε
τους ακολουθούς του στο μέρος όπου
τον περιέμεναν. Μπήκε στο φορείο που
και γόρσε στα άνάκτορα. Μόλις έ-
φτασε εκεί, διέσχισε τους διαδρόμους,
χωρίς να μιλήσει σε κανένα, μπήκε
στα διαμερίσματα κι' έτοι όπως ή-
ταν σωφίστηκε στο κρεβάτι του, ά-
φροντας τον πόνο που να ξεπάσει σε
δάκρυα...

— Και όμως εγώ ήρθα εδώ για να
σας μιλήσω... αλλά εσείς δεν μ' άφι-
νετε...

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

— Μή μιλάτε πειά γι' αυτή, ψιθύ-
ρισε η Κασσιανή. Όλα έχουν τελει-
ώσει για μένα... Έκάνετε πειά την
ένλογή σας... Αυτή που διαλέξατε,
αυτή θα κάνει και βασίλισσα... Έ-
νας μέλλων αυτοκράτορας δεν μπορεί
να ανακαλέσει από ήμερα σε ήμερα τās
άποφάσεις του.

— Έγώ θα την ανακαλέσω! φώ-
ναξε με πεποίθησι ο Θεόφιλος. Δεν

— Όχι... Δεν πρέπει να μιλώ πη-
τε τίποτε. Δεν πρέπει να μιλώ. Δεν
πρέπει να προσπαθήσετε να με
μεταπείσετε... Έχω λάβει πειά την
άπόφασί μου... Και η άπόφασί μου
αυτή είναι άμετακλήτη... Θα γίνω
μοναχή... Ήρωδοδόθησα σε λίγες στιγ-
μές τρέλλας και ματαιότητος να φο-
ρέσω το στέμμα, αλλά τώρα δεν φι-
λοδοξώ τίποτε άλλο παρά να φορέσω
τον πέπλο της μοναχής...

— Κασσιανή... Κασσιανή αγαπη-
μένη μου!... φώναξε ο Θεόφιλος φέ-
ροντας το χέρι της στην καρδιά του...
Άκούστε πώς γυρνάει αυτή η καρ-
διά... Σας αγαπώ!... Σας λατρεύω ό-
σο τίποτε άλλο στον κόσμο... Όχι...
δεν μπορείτε τώρα πού σας έβπα το
μυστικό της καρδιάς μου να παγω-
τοποιήσετε την άπόφασί σας... Πέστε
μου πώς δεν θα γίνετε μοναχή κι' εγώ
θα σας κάνω άμέως βασιλεύσα... Μο-
νάχη στο δικό σας κεφάλι, Κασσιανή,
ταυριάζει το στέμμα του Βυζαντίου...

ήθε μου μ' αγαπάτε και σεις;... Θέ-
λετε να ενώσετε τη ζωή σας με τη
δική μου;...

Η Κασσιανή άκουσε τα λόγια του
αυτά χαλιμασμένα, διατελώντας υπό την
γοητεία ενός άφροσπου γλυκού όνει-
ρου. Μέσα στο όνειρο αυτό είχε χά-
σει κάθε συναίσθησι της πραγματικό-
τητας. Είχε αφήσει το χέρι της μέσα
στο χέρι πού Θεοφίλου, ο όποιος το
έσφιγγε διαρκώς με περισσότερο πά-
θος... Άναίσθητο το σώμα της είχε
γείρει προς το δικό του και, σε μια
στιγμή, ο Θεόφιλος, περνώοντας το
χέρι του γύρω στη μέση της, την ά-
γκάλιασε... Τα κεφάλια τους βρισκό-
ντουσαν τώρα σε μικρή άπόσταση το
ένα από τ άλλο... Το φεγγάρι πού εί-
χε ζωγραφώσει κιόλας τους ίσκιους
τους, χαμογέλοσε από ψηλά... Δυό
αηδόνια τραγουδούσαν ξεροελαμένα έ-
πάνω σε δυό γειτονικά δέντρα. Αύ-
ρες μεθυστικές, γεμάτες άπροσδιόρι-
στα άρώματα λουλουδιών και έσπε-
ριδοειδών, έφταναν από μακριά... η
στιγμή ήταν γλυκειά, άπεραντη γλυ-
κειά...

Και η Κασσιανή είχε εγκαταλειφθεί
πειά στη γοητεία της.

— Κασσιανή... Κασσιανή μου... ά-
ποκριού μου!... ψιθύρισε ο Θεόφιλος.
Μ' αγαπάς;...

— Θεέ μου!... Έκανε η νέα, άφι-
νοντας το κεφάλι της να γείρει στον
ώμο του Θεοφίλου.

Και ακούοντας άκούμπησε τα χεί-
λη του στα χείλη της Κασσιανής.

Ένα φίλημα τούς ένωσε, ένα φί-
λημα πού έκλεινε μέσα στο πάθος του
όλο τον έρωτά τους.

Μά έξαφνα, μέσα στην έρωτική
μυή, η Κασσιανή συνήθεσε... Άπο-
πρόβηξε απότομα από την άγκα-
λιά του Θεοφίλου κι' άφου άποκα-
κρόνηθηκε λίγο, πού έβπε:

— Σεχάστε για πάντα, ύψηλότατε,
τη στιγμή αυτή της τρέλλας... Σε-
χάστε την... Και ξεχάστε και μένα...
Χαίρετε... Χαίρετε για πάντα...

Και άρχισε να τρέχει προς την κα-
τοικία της.

Ο Θεόφιλος άπόμεινε για μια στιγ-
μή σατασμένος... Είχε χάσει πειά κα-
θε λογική... Μά, βλέποντας την Κασ-
σιανή ν' άπομακρύνεται τρέχοντας,
κατάλαβε ότι την έκανε για πάντα
τη στιγμή άκριβώς πού νόμιζε πώς
την είχε π

καὶ οἱ ποιηταὶ Μπύρνεϋ καὶ Σώσερ
30, ὁ Λούθηρος 42, ὁ Μολιέρος
καὶ ὁ Μπουφὼν 55.

καὶ οἱ ποιηταὶ Μπύρνεϋ καὶ Σώσερ
30, ὁ Λούθηρος 42, ὁ Μολιέρος
καὶ ὁ Μπουφὼν 55.

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Οι μεγαλύτεροι χαρτοπαίκτες της ύπλη. Η μανία του λόρδου Φόξ με τα τυχερά παιχνίδια. Πώς έφυγε από τη Βουλή για να πάει στο χαρτοπαίγνιο. Συνεχές παιχνίδι πέντε ημερών. Τα εξωφρενικά στοιχήματα του δυνάστη Κουίνσμερρυ. Κυβερνείο στρεβλίων και σκορπομαχίες! Στοιχήματα γύρω απ' το θάνατο. Η σταδιοδρομία ενός περιφρούρου "Αγγλίου επαγγελματίου χαρτοπαίκτη, κτλ. κτλ.

Οι "Αγγλοι είναι οι μεγαλύτεροι χαρτοπαίκτες της ύπλη. Στα μεγάλα κτήρια του Μοντεκάρο, της Νικαίας, του Μπαζόι, της Οσάν-δης και όλων των άλλων αριστοκρατικών λουτροπόλεων της Ευρώπης, οι περισσότεροι και πρό πάντων οι πολυπρότεροι παίκτες είναι "Αγγλοι. "Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό μάλιστα της μεγάλης μανίας τους προς τα τυχερά παιχνίδια είναι απ' ενός η καταπληκτική διάδοση που έχουν στη χώρα τους η "Ιπποδομίες και απ' άλλου το πάθος τους για τα στοιχήματα. Στοιχηματίζουν για φύλλοι πόντμα περσικά χαρτοπαίκτη ποσά.

"Ενας απ' τους πιο φημισμένους "Αγγλους χαρτοπαίκτης του περασμένου αιώνα ήταν ο λόρδος Τσαλς Τζαίμς Φόξ. Καθ' όλο το διάστημα που ο εγγενής αυτός εχρημάτισε πρώτος λόρδος του Βρετανικού Ναυαρχείου, παραμελούσε την εργασία του για να παίξει.

Κάποτε συνεζητήτο στη Βουλή των Λόρδων το νομοσχέδιο για την αναδιοργάνωση του "Αγγλικού Ναυτικού. Ο Φόξ πήγε στη Βουλή, έκανε την εισήγηση του σχετικού του νομοσχεδίου και, αφού έμεινε καμιά δεκάλεπτα της ώρας ακόμα, έφυγε, ενώ στην αίθουσα έρχιζε η συζήτηση επί των άρθρων του νομοσχεδίου. "Ολοι υπέθεσαν τότε πως είχε κάποιον επείγουσα εργασία για να φύγει, τη στιγμή που γνώσαν μια τόσο σπουδαία συζήτηση. Και όμως όχι, δεν συνέβηκε αυτό. Ο λόρδος Φόξ διαζόταν να πάει να παίξει χαρτιά σε μια γειτονική αριστοκρατική λέσχη.

Στη Λέσχη που πήγε, έπαιξε συνεχώς επί 48 ώρες, από το βράδυ της Τετάρτης ως το απόγευμα της Παρασκευής και το αποτέλεσμα ήταν να χάσει δεκαπέντε χιλιάδες λίρες στερλίνες. Το απόγευμα της Παρασκευής άφησε για δύο ώρες το παιχνίδι, περπάτησε στη Βουλή, όπου έντονα μεταξύνονταν η συζήτηση του νομοσχεδίου. Έκανε μια διαπικτική ανόρεση, την οποία που είχαν ετοιμάσει οι γραμματείς του, κι έφυγε για να ξανασηστώ στη Βουλή. Το απόγευμα του Σαββάτου διέκοψε πάλι το παιχνίδι του, ξαναπήγε στη Βουλή για μισή ώρα και παραυρέθη στην ψήφισή του νομοσχεδίου. "Επειτα ξαναγύρισε στη Λέσχη και συνεχίζοντας το παιχνίδι ως το μεσημέρι της Κυριακής, ήπιε το δικό του για να πάει να παίξει στις κυβερνείο.

Ο λόρδος Φόξ ήταν δυνάστη παίκτης, όχι μόνο στα χαρτιά και στις κυβερνείο, αλλά και στο μπιλιάρδο και σε όλα εν γένει τα παιχνίδια. "Επαιξε, λόγου χάριν, μπιλιάρδο, με χίλιες και δύο χιλιάδες λίρες την παρτίδα. "Εν τούτοις, μολονότι πάντοτε κέρδιζε στο μπιλιάρδο και στα άλλα περιχρηματικά παιχνίδια, αυτός προτιμούσε τα τυχερά, στα οποία ως επί το πλείστον έχανε.

"Εξ ίσου μανιώδης χαρτοπαίκτης ήταν και ο δούξ του Κουίνσμερρυ, για τον οποίον ο διάσημος "Αγγλος συγγραφέας Τακεράι έγραψε: "Δεν έχει ένα, αλλά πολλά μαζύ ελαττώματα. "Αγαπάει το χαρτοπαίγνιο, αγαπάει τις "Ιπποδομίες, αγαπάει τα στοιχήματα, αγαπάει το πιστό, αγαπάει την πολυφαγία, αγαπάει και τις γυναίκες".

Ο δούξ του Κουίνσμερρυ δεν περιοριζόταν μόνον στο χαρτοπαίγνιο και στις κυβερνείο, αλλά επινόησε διαρκώς τα πιο περίεργα στοιχήματα, για να διακινδυνεύει τα χρήματά του. Αυτός πρωτοκαθιέρωσε τις κυβερνείο σκυλιών, η οποίες σε λίγο καιρό σημείωσαν καταπληκτική διάδοσι στην "Αγγλία. Αυτός επινόησε τις ακούρατες των στροβιλών όπως είχε επονομασθεί ειρωνικώς εν' αγώνισμα, στο οποίο κέρδιζε εκείνος που καθόρθωνε να φέρει περισσότερα στροβίδια. Συχνά επίσης ο δούξ του Κουίνσμερρυ ωργάνωνε κοκορομαχίες. Κάποτε επινόησε και σκορπομαχίες. "Εβαλε δηλαδή κι' έπαιξαν δύο σκορποδοί και κάποιον τους ανάγκασε να τσακωθούν μεταξύ τους, αφού προηγουμένως στοιχηματίσει για το αποτέλεσμα του αγώνος, με μερικούς φίλους του χίλιες λίρες!

Με' άλλη φορά ωργάνωνε φαρομαχίες, δηλαδή δύο φαροί του ενυδρείου του να μαλώσουν μεταξύ τους, κατά τις οποίες γινόντουσαν και φαρομαχίες με στοιχήματα. Μια μέρα δηλαδή έκαψε ο εκκεντρικός αυτός δούξ με μερικούς φίλους του για την ταχύτητα των φαρών του, έκαψε ο ένας έναν φαρόν, ο άλλος δύο. Μια μέρα δηλαδή έκαψε ο ένας έναν φαρόν, ο άλλος δύο. Μια μέρα δηλαδή έκαψε ο ένας έναν φαρόν, ο άλλος δύο.

Βέβαια με την παρέα του, γινόταν λόγος για την κατάσταση της υγείας του γυναικά του.

"Εγώ στοιχηματίζω δύο χιλιάδες λίρες, είπε ξαφνικά ο δούξ, ότι ο φίλος μας Τζαίμς θα πεθάνει γρηγορώτερα απ' τον Χάρρυ. Η παρέα του δέχτηκε το στοιχήμα με την βεβαιότητα ότι θα κέρδιζε, γιατί ο Χάρρυ, τον οποίον ανέφερε ο δούξ, ήταν πιο αδύνατος απ' τον Τζαίμς. "Εν τούτοις έχασαν, γιατί ο δούξ, προτού να προτείνει το στοιχήμα, είχε κάνει συστηματικές παρατηρήσεις επάνω στο φαγητό των δύο φίλων του. Και είχε προσέξει ότι ο Χάρρυ, μολονότι φαινόταν πιο αδύνατος, έτρωγε πιο υγιεινές και θρεπτικές τροφές και απέφευγε τις καταχρήσεις. "Ετσι, ο Τζαίμς, ο οποίος δεν έδινε καμιά προσοχή στην τροφή του, πέθανε γρηγορώτερα απ' αυτόν, δυνάστη ακριβώς χρόνια μετά την ημέρα του εξωφρενικού στοιχήματος.

Μια φορά, το 1807, ο δούξ του Κουίνσμερρυ αρρώστησε βαρεια. Η κατάσταση του ήταν κρισιμωτάτη και οι γιατροί είχαν σχεδόν απελπιστεί τελείως για τη σωτηρία του. Ο δούξ τα κατάλαβε όλα αυτά απ' το θλιμμένο ύφος που είχαν οι φίλοι του και οι συγγενείς του. Μα και στην κρίση εκείνη ώρα δεν μπόρεσε να ξεχάσει την μανία του για τα στοιχήματα. "Ετσι, καθώς κουβέντιαζε με τους φίλους του, τους είπε ξαφνικά: "Βάζουμε στοιχήμα ότι δεν θα πεθάνω;

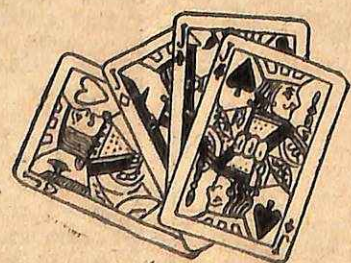
Οι φίλοι του τον κούταζαν, μ'ήν έβλεποντας τι να πουν. "Αν δέχονταν το στοιχήμα ήταν σαν να του έλεγαν ότι είχαν βεβαιότητα ότι θα πεθάνανε. "Εν τούτοις εκείνος επέμεινε και στο τέλος δέχτηκεν.

Μα και τη φορά αυτή, ο δούξ στάθηκε, διπλά μάλιστα, τυχερός. Γιατί απ' ενός μόνον δεν πέθανε και απ' άλλου κέρδισε το στοιχήμα.

Το άνοητο ξόδεμα του κυριού είναι ή πιο αξιοκατάκριτη άσυνταξία. (Θεόφραστος)

Ευκολότερα μπορεί κανείς να σταματήσει τα νερά του Βυφάρτου στην παγή του, παρά τα δάκρυα μιας αγνής κι' ερωτευμένης καρδιάς. (Βόρων)

"Όταν ο έρωτας μπει στην καρδιά, μένει όπως η σφαίρα μέσα στις σφαίρες. Μπορεί να βγει, αλλά το σπινάκι πάντα θα υπάρχει. (Αραβικό)

ματίση έτσι και μια μικρή περιουσία. "Επειτα όμως από λίγο καιρό η τύχη άρχισε να του δείχνεται δυσμενής και τον έκανε να χάσει όλα τα λεπτά του. Τότε έγινε καμιάκι της του λόρδου Μώλκχαρτ. "Εκεί γνώρισε μια νέα, η οποία ήταν κι' αυτή στην ύπλη του λόρδου και η οποία είχε μια μικρή περιουσία. Την παντρεύτηκε και, όπως ήταν επόμενο, με τα χρήματά της άρχισε να παίζει. Τώρα πια το συνθησμένο του παιχνιδιού ήταν τα ζάρια. "Αλλά και πάλι η τύχη τον εκυνήγησε. Κατέληξε δέ να χάσει όλη σχεδόν την περιουσία της γυναικάς του.

"Απάνω στην απελπισία του τότε, αποφάσισε να καταφύγει σ' ένα τελευταίο κόλπο. Δανείστηκε λοιπόν από έναν φίλο του είκοσι λίρες. "Αγόρασε σχοινί και σαπούνι για δύο αελίνα και με τα υπόλοιπα χρήματα πήγε στη λέσχη και άρχισε να παίζει ζάρια. Είχε αποφασίσει, αν τυχόν έκανε και την φορά αυτή, να κρεμασθή με το σχοινί που το είχε κίελας έτοιμο στην τσέπη του. Στάθηκε όμως τυχερός. Η τύχη του δείχτηκε τόσο ευνοϊκή, ώστε μέσα σε λίγη ώρα είχε ξεπεντραρίσει όλους τους συμπαίκτες του. "Ενας μόνον απ' αυτούς που είχε μαζί του πολλά χρήματα εξακολούθησε να παίζει ώσπου τα έχασε όλα. Τότε ο Μπούρτσιερ έσπεωσε τα κέρδη του που έφθιναν σε αρκετές χιλιάδες λίρων, έπειτα έβγαλε το σαπουνισμένο σχοινί και το προσέφερε στον αντίπαλό του, λέγοντάς του:

"Το είχα ετοιμάσει για να κρεμαστώ, αν τυχόν έχανα και τα λεφτά αυτά που ήταν τα τελευταία μου. Τώρα βλέπω ότι εσύ έχασες τα τελευταία σου λεφτά, ενώ σε μένα πια είναι άχρηστο το σχοινί. Σου το χαρίζω, μήπως τυχόν σου χρειάζεται. Ο άλλος άμילητος πήρε το σχοινί και έφυγε. "Επειτα από λίγες ώρες βρέθηκε κρεμασμένος. Είχε ακολουθήσει την συμβουλή του τυχερού συμπαίκτη του. Από τότε η τύχη άρχισε να ευνοεί σκανδαλωδώς τον Μπούρτσιερ, ο οποίος σε λίγο χρονικό διάστημα σχημάτισε περιουσία ολόκληρη από τα κέρδη του.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

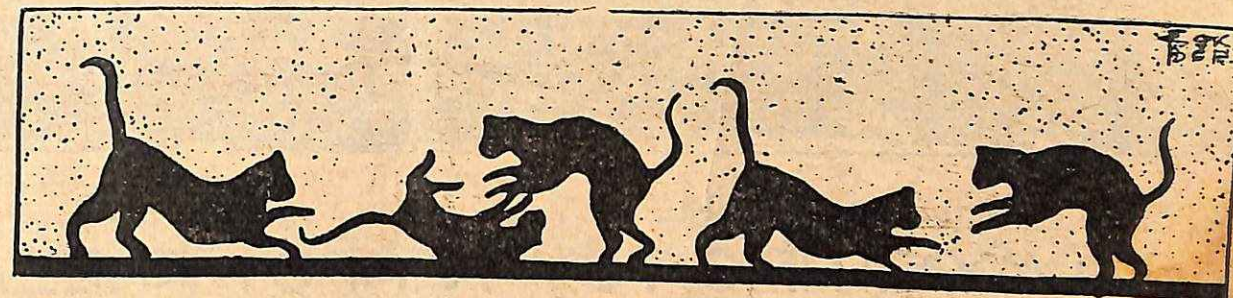
Ο άντρας είναι πλασμένος για ν' αγαπά. "Αν φαίνεται κάποτε πως δεν αισθάνεται έρωτα, αυτό οφείλεται είτε στους κοινωνικούς περιορισμούς είτε στη σκληρή φιλοτιμία. (Τομαζιός)

Η αγνή ψυχή ευχαριστείται μάλλον από την αναγνώριση της συνειδήσεως της παρά από το θύρο της φήμης. (Πλίνιος)

Το άνοητο ξόδεμα του κυριού είναι ή πιο αξιοκατάκριτη άσυνταξία. (Θεόφραστος)

Ευκολότερα μπορεί κανείς να σταματήσει τα νερά του Βυφάρτου στην παγή του, παρά τα δάκρυα μιας αγνής κι' ερωτευμένης καρδιάς. (Βόρων)

"Όταν ο έρωτας μπει στην καρδιά, μένει όπως η σφαίρα μέσα στις σφαίρες. Μπορεί να βγει, αλλά το σπινάκι πάντα θα υπάρχει. (Αραβικό)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΜΕΓΑΛΩΣΑΝ ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΔΙΑ;

Μία περίεργη ανακοίνωση ενός μεγάλου Λονδρέζου υποδηματοποιού. "Ατελείωτες συζητήσεις στον τύπο. Το μικρό πόδι, ξεχωριστό δελνιτρο των γυναικών. Πώς ο "Ολοφέρνης ερωτεύθηκε την "Ιουδήθ. Η μικροσκοπική παντοφλά της Δορκας και ο Φαραώ. Τι γράφει ο Σοπενάουερ για τα μικρά πόδια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ενας απ' τους μεγαλύτερους υποδηματοποιούς του Λονδίνου έκανε τελευταία μια ανακοίνωση σχετικά με τα γυναικεία πόδια, γύρω απ' την οποία διεξάγονται επί εβδομάδες τώρα συζητήσεις στις εφημερίδες της "Αγγλίας, της Γερμανίας και των "Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Λονδρέζος υποδηματοποιός εδήλωσε σοβαρώτατα σε κάποιον δημοσιογράφο ότι η γυναίκες στην εποχή μας έχουν πόδια με πέλμα πολύ μεγαλύτερο απ' αυτό που είχαν η γυναίκες της προπολεμικής εποχής. Τη γνώμη του αυτή τη στηρίζει στα γεγονότα. Πρό του πολέμου, όπως βεβαιώνει ο ίδιος, τα παπούτσια που κατασκεύαζε το κατάστημα του για τις παλάτισσες που είχαν νούμερο 36 και 37, πολύ λίγα είχαν νούμερο 38 και λιγότερα ακόμα 39. "Υπήρχαν μάλιστα πολλές γυναίκες που φορούσαν νούμερο 35 και μερικές 34. Σήμερα λοιπόν δεν υπάρχει καμιά γυναίκα που να φοράει παπούτσια με νούμερο 35 και πολύ λίγες είναι εκείνες που έχουν το 36. Η περισσότερες φορούν 37, 38 και 39. Δεν εινε λίγες εκείνες που φορούν 40 και 41, δηλαδή σχεδόν ανδρικά παπούτσια.

"Όταν ληφθεί υπ' όψη ότι η πελατεία του Λονδρέζου υποδηματοποιού αποτελείται από δεκάδες χιλιάδων γυναικών και ότι η ανακοίνωσή του επιβεβαιώνεται από τα καταστήματά του, στα οποία εινε γραμμένες η παραγγελίες, πρέπει να πιστεύουμε ότι τα γυναικεία πόδια στην εποχή μας έμεγάλωσαν πραγματικά. Η παρατήρηση αυτή προκαλεί κυριολεκτικώς αναστάτωση. Γιατί εινε γνωστό ότι απ' τους αρχαιότερους χρόνους μέχρι σήμερα, ένα απ' τα κυριώτερα θέλγυτρα των γυναικών ήταν το μικρό πόδι.

Η Παλαιά Γραφή, λόγου χάριν, αναφέρει ότι ο "Ολοφέρνης ερωτεύθηκε την "Ιουδήθ όταν είδε το μικροσκοπικό πόδι της. "Εξ άλλου εινε γνωστό το παραμύθι της Σπαρτοπούτας, που την έρωτεύθηκε ένα βασιλόπουλο επειδή είχε μικρά πόδια.

Τέλος κι' αυτός ακόμα ο μεγας Γερμανος φιλόσοφος, ο Σοπενάουερ που φημιζόταν ως μισογυνής, είχε γράψει ότι:

"Η γυναίκα που έχει μικρά πόδια, εινε σαν μια άσπρη στήλη επάνω σε βάθρο από χερσάφι".

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

ναίκα που είχε τόσο μικροσκοπικό πόδι. "Ετσι εινε άμεσως αποσταλμένος του σ' όλες τις χώρες για να την γυναικείου ποδιού. Ο Γάλλος συγγραφέας Λεσάζ, αναφέρει έναν ευπατρίδη που είχε ερωτευθεί μέχρι τρέλλας μια μικροσκοπική γυναικεία παντοφλά, την οποία είχε ιδεί στην διπύνα ενός καταστήματος. Σ' όλους δέ τους λαούς εινε γνωστό το παραμύθι της Σπαρτοπούτας, που την έρωτεύθηκε ένα βασιλόπουλο επειδή είχε μικρά πόδια.

Τέλος κι' αυτός ακόμα ο μεγας Γερμανος φιλόσοφος, ο Σοπενάουερ που φημιζόταν ως μισογυνής, είχε γράψει ότι:

"Η γυναίκα που έχει μικρά πόδια, εινε σαν μια άσπρη στήλη επάνω σε βάθρο από χερσάφι".

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

Ο αδελφός αυτός έχει εκκρίσει, η οποίος επηρεάζουν την διασκευή και τις διαστάσεις των άκρων, δηλαδή των ποδιών και των χεριών. Και ως επί το πλείστον στους λαούς που κατοικούν σε βόρειες χώρες, ο πελματισμός αδένος εινε πολύ ανεπτυγμένος. Γι' αυτό και η "Αγγλίδες και η Γερμανίδες έχουν μεγαλύτερα πόδια απ' τις όμορφες των των άλλων χωρών.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο κύριος Σπέντα κατάλαβε όλη την ψυχική απόγνωση του Γουλιέλμου. Γι' αυτό θέλησε να τον παρηγορήσει και να τον εγκαρδιώσει. Μα άμέσως κατάλαβε πόσο χαμένα θα πήγαιναν τα λόγια του μπρός σε μια τέτοια απόγνωση.

—Ω! αλλοίμονο, αλλοίμονο! ψθύριζε ο Γουλιέλμος. Χάθηκε η Μινιόν!... Χάθηκε για πάντα, τη στιγμή που έννοιωθα τις ελπίδες μου να αναγεννιούνται!...

—Ω! θ' αποσπώσουμε το δυστυχισμένο αυτό θύμα από τα νύχια της τήγρωας! φώναζε άγρια ο κύριος Σπέντα. Και άφου η Μαλφιέρα είχε την τέλμη να περάσει τα σύνορα, δεν θα πα ξαναπεράσει, σάς το δοκιμάζω!... Και άποφασισμένος να νικήσει με κάθε τρόπο, καθάλλισε το άλογό του και ξεκίνησε καλπάζοντας για τη Νεάπολη. Όχι, δεν θα άποσπώσουμε μπροστά σε τίποτε για να εξοντώσει τη σατανική αυτή γυναίκα που σκόρπησε το θάνατο και την καταστροφή γύρω της.

Έπειτ' από μερικές ώρες, όταν ο Μάριος, ο πλοίαρχος της 'Α' Πλοιοπορίας πήγε να είδοποίηση το Γουλιέλμο ότι όλα ήταν έτοιμα για την άναχώρησή, έμαθε με κατόπληξη ότι το ταξίδι είχε καταλυθεί.

—Αλλοίμονο! του είπε ο νέος. Οι έθλιοι που φύλαγαν τη δυστυχισμένη μικρούλα την έπνάν απ' το καταρμένο νησί... Έτσι χάθηκαν όλες η ελπίδες μου...

Και συγχρόνως έδωσε ένα θαλάντιο γεμάτο χρυσάφι στον πλοίαρχο, θέλοντας όπωσδήποτε να τον άποζημιώσει. Μα εκείνος άρνήθηκε να το πάρει, λέγοντας:

—Έπιξα να κάνω μαζί σας μια καλή πράξη, μα άφου αυτό είν' αδύνατον ή 'Α' Πλοιοπορία θα ξαναγυρίσει στη Γαλλία, φορτωμένη έμπορεύματα... Χαίρετε, κύριε Μάστερ... Ο Θεός να σας προστατεύει όπως και τη φτωχή μικρούλα, την όποια τόσο θα ήθελα να σας βοηθήσω ν' άπελευθερώσετε...

—Χάιος, πλοίαρχέ μου, εύχαριστώ! άπάντησε ο Γουλιέλμος με φωνή σπασμένη.

Εφοζόν τα χέρια τους, και ο ναυτικός άπομακρύνθηκε θλιμμένος, ακολουθώντας το δρόμο της Νεάπολης. Έπειτ' από λίγες ώρες το καράβι του έφυγε διεθυνόμενο προς τη Γαλλία.

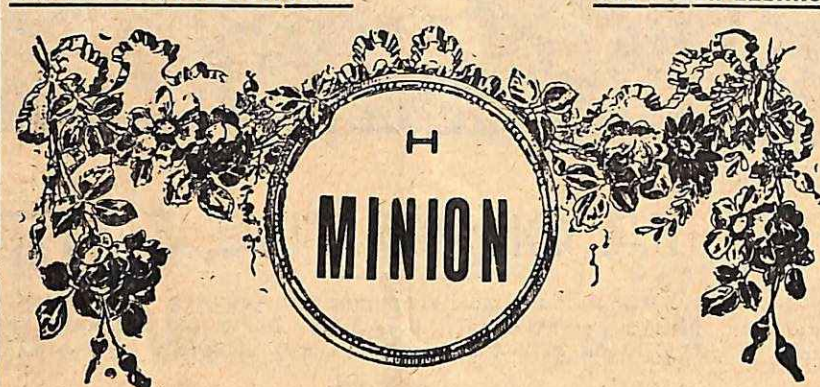
XXII

ΦΤΩΧΗ ΜΙΝΙΟΝ!

Μόλις έλαβε την έντολή της Μαλφιέρας, με την όποια τον διέτασε να μεταφέρει τη Μινιόν σ' ένα λιμάνι στα θέρια της Νεάπολης, ο Κόκκινος Τζιλ έφυγε άμέσως για τα Νησιά του Θωμάκου. Βιάζταν πολύ να φτάσει σ' αυτόν, τόσο γιατί ήθελε να εύχαριστήσει την προσοχή του κυρία, όσο και γιατί έννοιωθε ένα ακαθόριστο αίσθημα για τη Μινιόν, το όποιο όφθαλμο δεν άπορούσε να προσδιορίσει, μα το όποιο ή προμερή δούκισσα και ή Σάβα είχαν μαντέψει.

Τού είχε κάνει μεγάλη έντύπωση ή όμορφιά της Μινιόν και χωρίς άλλο ο άπαίσιος ληστής είχε έρω-

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

τευθει, χωρίς να το υποψιάζεται, την αξιολάτρευτη κόρη. Μα άς δούμε τώρα τι είχε άπογίνει ή γλυκειά κι' αθέρια Μινιόν, την όποια είχαμε άφήσει να πεθάνει από μαλασμό μετά την έπίσκεψη του Μαρίου...

Τό φτωχό πλάσμα, ενώ στη Νεάπολη γινόντουσαν τα γεγονότα που διηγηθήκαμε, θοισκόταν ακόμα μαζί με τη Σάβα στο έρημονήσι...

Η Μινιόν έκλαιγε όλοένα κι' ή Σάβα γελούσε βλέποντάς την να κλαίει...

Με μια ήρηνή μάλιστα θαθεία και σατανική προσπάθεια να μην άφίνι να στεγνώσουν ούτε στιγμή τα μάτια της.

—Α!... παραποιέσαι!... Στενάζεις!... της έλεγε. Κλάψε, λοιπόν,

ΣΤΙΧΟΙ

ΧΕΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ

Τώρα που πεθαίνουν τα λουλούδια, τώρα που σπαίνουν τα πουλιά, δεινρό πικρό περνάει στο νοί μου, πεθαμένη άγάπη μου παλιά. Έτσι μέο' στην πύλη, σάν και τώρα μιάς χεινοπωριάτικης αούγης είδα να σ' άνοίγουνε κρεβάτι στην άραγισμένη μέσα γή. Και την άλλη μέρα, σάν και τώρα, σάν έθνηκε ο ήλιος στα βουνά, βροχή έδωσε λουλούδια τη χώρα, δίχως γελιδνία την έρμιά. Λές, πώς συνόδεύς σου, άγαπητέ μου, και σ' ότης μαύρης γής την άγκαλιάς, ήπρες απ' τους κάμπους τα λουλούδια κι' απ' τα δάση μέσα τα πουλιά.

K. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

παιδί μου, κλάψε!... Αυτό μου κάνει εύχαριστήσι!... Είμαι γρηά, θλίπεις, και δεν έχω άλλη εύχαριστήσι. Κλάψε, εύριξα, θρήνα!...

Και ή προμερή μέγαιρα, θοισκοντας ότι δεν ήταν άρκετό το μαρτύριο της νέας κόρης, πήρε ένα αίχμηρό φύλλο άλλος που είχε κόψει στο θουνο και την πρόηψε ύπουλα με τη μυστηρή άκρη του. Τά χαρακτηριστικά της Μινιόν διεσάλησαν πονεμένα, μα αυτό ήταν όλο... Δεν παραπονέθηκε καθόλου...

Ο Κόκκινος Τζιλ είχε άπαγορεύσει στη Σάβα να σκωτώσει τη Μινιόν, μα δεν της είχε άπαγορεύσει και τα βασανιστήρια.

Έξ' άλλου μου την παράδωσαν για να της κάνω τη ζωή σκληρή, έλεγε μέσα της. Χίλοι θάνατοι άξίζουν περισσότερο από ένα.

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

γρηά μέγαιρα, άγριεύοντας πάλι.

Και άρπαξε το μαχαίρι με την αίχμηρή κόψη που θοισκόταν άπάντα στο τραπέζι. Την έπιασε με μ' άπιστευτη δύναμη για την ήλικία της απ' το μπράτσο και άρχισε να την τσιμπάει με την αίχμη του στα νεφρά, φωνάζοντας:

—Πήδα, μαρκησία!... Όρβιζ!... Πήδα λοιπόν!...

—Ω! στέναξε ή φτωχή μικρούλα.

Η Σάβα την έσπρωξε τότε προς το τραπέζι, μπρός στο όποιο ή Μινιόν έπεσε, λυγισμένη στα δυό, στο κάθισμά της...

—Φέε!... εύριξα πάλι ή μέγαιρα. Φέε, γιατί αλλοίως θα σου χλώσω διά της βίας στο στόμα τις μπουκές με τη μύτη του μαχαίριού μου!...

Η Μινιόν έβριζε ένα βλάμμα πρόμου στο έπλο που κρατούσε στα χέρια της ή Σάβα και του όποιο ένοιωθε στις πονεμένες της σάρκες τ' σκληρά και θαθεία τσιμπήματα. Και δοκίμασε να ύπακουση. Μα το κομμάτι του ψωμιού που έφερε στα χείλη της έξφυγε από το άδύνατο χέρι της. Ένας έλιγγος την κυρίευσε, τα μάτια της έκλεισαν και ήγειρε προς τα πίσω, πέφτοντας κάτω...

—Κάθισε να φάμε! την πρόσταζε ή μέγαιρα, καθώς θυμήθηκε τη διαταγή αυτή.

Μα ή Μινιόν κούνησε άρνητικά το κεφάλι της και άπάντησε:

—Δεν πεινάω!...

Τό ξανθό και γλωμό κεφάλι της παρθένας, ξανθό και γλωμό σάν τα στάχια που πεθαίνουν πριν ακόμα ώριμάσουν, άντήχησε μ' έναν υπόχωρο κρότο στο πλακόστρωτο... Λίγο αίμα κύλησε στο μέτωπό της...

Η Μινιόν δεν εσάλευε πεία!... Τό σωμα της είχε πάρει μια άνησυχατική άκνησία... Η Σάβα της έβριζε τώρα τρομανυμένες ματιές, προσπαθώντας να μαντέψει αν ήταν ο θάνατος ή μια άπλη λιποθυμία. Έσκυψε και, άνοίγοντάς της τα βλέφαρα, τ' άκτύπησε:

—Τό αίμα εξακολουθεί να κυκλοφορεί, ψθύρισε...

Και, άπευθυνομένη προς το θύμα της, πρόσθεσε:

—Έλα, Μινιόν!... Πήγαινε στο κρεβάτι σου!...

Η Μινιόν δεν την άκουγε πεία!... Τότε ή γρηά την άρπαξε στα χέρια της, την έπληξε ως το κρεβάτι της και την άφησε εκεί. Έπειτα διεθύνθηκε προς ένα ντουλάπι, όπου είχε μερικά φάρμακα που τ' είχε έτοιμάσει ή ίδια με θόνανα, πήρε ένα απ' αυτά και, γυρίζοντας κοντά στη Μινιόν, γονάτισε κοντά της.

—Νά, έπε, τι θα σε κάνω ν' άνοίξης τα μάτια σου, μολοντι αν αυτό εξαράτο από μέσα, θα σου έδινα κάτι που θα σ' έκανε να τ' άκείσεις για πάντα!... Μα ή Μαύρη Δούκισσα θέλει να ζήσης!... Πιέ λοιπόν για τη δυστυχία σου...

Και μ' ένα άγριο γέλιο, έπρόσθεσε:

—Νά ζήσης για να ύποφέρεις παντοεινά!...

Η Σάβα παραμέρισε τα χείλη της φτωχής μικρούλας, μα τα δόντια της ήταν σφιγμένα και, για να τ' άνοίξει άναγκάστηκε να χλώση άνάμεσα τους το μαχαίρι της. Κατόπιν πλησίασε στο στόμα της το φαλίδιο που κρατούσε στα χέρια της και, προσεχτικά, έβριζε μέσα μερικές σταγόνες απ' το φάρμακο.

—Φτάνει να μη σκάσει! μούρμούρισε.

Έπειτα, στάθηκε εκεί και περίμενε να δει τι ά-

ποτέλεσμα θα έφανε το φάρμακο.

Μα τίποτε στη Μινιόν δεν άνηγγελε καί χαρκτηριστικά της ζωής. Η γρηά 'Ατσιγγάνα κατσούρισε. Ποτέ το φάρμακό της δεν είχε άργήσει τόσο να ενεργήσει.

—Η δούκισσα δεν θα με συγχωρήσει ποτέ που την άρπαξα να πεθάνει! ψθύρισε με τον μεγαλειότερο τόνο.

—Ηξερε, έξ' ιδίας πείρας, τί ήταν ικανή να κάνει ή Μαλφιέρα επάνω στο θυμό της... Ο φόβος της ήταν άπερίγραπτος και την έκανε τώρα να μαλακώσει...

—Μινιόν! μικρή μου Μινιόν!... άνοιξε τα μάτια σου, ψθύρισε με άγωνία...

Και άρχισε να κάνει έντροβές στο λιπόθυμο σώμα της μικρούλας, ή όποια τέλος, σε κάποια στιγμή, άνάσαινα θαθεία!...

—Εύτυχως, δεν τη σκότωσα, μούρμούρισε ή μέγαιρα.

Και εξακολούθησε τις έντροβές της. Τα μάτια της Μινιόν μισάνοιζαν έπειτ' από λίγη ώρα και τ' άσθυμένα βλέφαρά της κύτταζαν γύρω της.

—Είσαι καλύτερα; Δεν είν' έτσι; ρώτησε ύποκριτικά ή γρηά 'Ατσιγγάνα.

Η Μινιόν δεν την είχε προσέξει ακόμα. Μα τα λόγια της αυτά της ξαναθύμισαν όλη την πραγματικότητα και τ' άβλεφαρά της ξανάκλεισαν, σάν να ήθελε να θωσώσει πάλι στο σκοτάδι του ληθάριού της.

—Πρέπει να προέγω, ψθύρισε ή Σάβα. Το παλαιό κ' όφτάνει για να την σκωτώσω!...

Και κούνησε το κεφάλι της άπελπισμένη, γιατί στην κατάσταση που θοισκόταν ή Μινιόν δεν ύπήρχε πεία τρόπος να τη βασανίσει περισσότερο.

—Έλα, της είπε, μείνε πλαγιασμένη!... Αυτό που σου συνέβη δεν είνε τίποτε... Σε λίγο θα είσαι καλά!...

Η Μινιόν χάρωσε τα μάτια της στη γρηά 'Ατσιγγάνα. Δεν ήταν συνηθισμένη να την άκούει να μιλά έτσι.

—Μήπως επί τέλος με λυπήθηκε; σκέφτηκε.

Ήταν τόσο συνηθισμένη να της φέρωνται με σκληρότητα, ώστε παρ' όλη την όργη που έκρυβε ο τόνος της φωνής της μέγαιρας, αυτά που άκουσε της φάνηκαν πολύ γλυκά.

Έπειτα από μια στιγμή, ή Σάβα της παραούσισε ένα φάρμακο που της είχε έτοιμάσει. Η φτωχή Μινιόν τό πήρε τρέμοντας κι' αναρωτώντας πόν αυτό της αν πραγματικά προσοριζόταν ή αυτή.

Εφόσον το φάρμακο δεν περιείχε δηλητήριο, ένα τέτοιο ένδιαφέρον έκ' άποφύγετο.

Η Μινιόν ήπιε το φάρμακο και ή εύεργετική του επίδραση δεν άργησε να έπείλθι. Η Σάβα ήταν πραγματικά έμπειρη στη θεραπευτική τέχνη.

Η μακρά λιποθυμία της Μινιόν την είχε προεδοποίησει για την κρίσιμη κατάσταση της. Γι' αυτό όσο άγρια της φερόταν προηγουμένος, τόσο την πε-

ριποιόταν τώρα. "Ω! δεν το έκανε αυτό για την ίδια τη Μινιόν!... Μα φρόδαν τη Μαλφιέρα!...

Καθόταν δίπλα στη μικρούλα και, κρατώντας το χέρι της, παρακολουθούσε με άγωνία τον πυρετό που την έλυωνε.

Έπειτ' από λίγο, έδωσε έν' άλλο φάρμακο στην άρρωστη, την όποια τ' άστανιστήρια της είχαν όδηγήσει ως την πόρτα του τάφου.

Και τις έόμενες ήμέρες εξακολούθησε να της παρέχει τις ίδιες περιποιήσεις. Της ήταν άπαγορευμένο να πεθάνει ή Μινιόν και γι' αυτό την έσώζε...

Η Μινιόν συνεόχταν σιγά-σιγά! Η γρηά μέγαιρα παρακολουθούσε με άγωνία τη θεραπεία της. Μα αν ή Μινιόν μπορούσε να ιδει την έκφραση των ματιών της Σάβας, τις στιγμές που δεν την κύτταζε, άσφαλώς θα έτρεψε.

—Είσαι καλύτερα, Μινιόν; τη ρώτησε έπειτα από μερικές ήμέρες.

—Νά!... εύχαριστώ!... άπάντησε ή μικρούλα.

Μια σατανική έκφραση ζωγραφίστηκε τότε στο πρόσωπο της μέγαιρας...

XXIII

ΕΡΩΣ ΘΗΡΙΟΥ

Σ' αυτή την κατάσταση θόηκε ο Τζιλ τη Μινιόν, όταν έφτασε στο έρημονήσι για να την πάρει, όπως τον είχε διατάξει ή Μαλφιέρα.

Απέφυγε όστόσο να κάνει πιαστρούσεις, στη γρηά μέγαιρα, γιατί φρόδαν την κατάρτα της.

Εξ' άλλου από τον καιρό που είχε εξαφανιστεί το πτώμα της έλθρας του Βαρδάρη, είχε κυριευθεί από δεισιδαιμονία

πρόβους.

Έτσι, ένα βράδυ, ή Μινιόν μεταφέρθη επάνω στο θόριο που ξεκίνησε άμέσως για την 'Ιταλία. Στο έθιο θόριο θοισκόταν κι' ο άπεσταλμένος της Μαλφιέρας, ο Κόκκινος Τζιλ.

Τό ταξίδι της Μινιόν από τα Νησιά του Θανάτου ως την 'Ιταλία ήταν σχετικώς καλό. Η παρουσία του άπεσταλμένου της Μαλφιέρας συγκρατούσε τον Κόκκινο Τζιλ. Τού χάκου ή Σάβα έβριζε τα δόντια της κι' ύπέδωλε διάφορα σατανικά σχέδια βασανιστηρίων της Μινιόν στον 'Ατσιγγάνο, του όποιο το κτηνώδες πάθος μεγάλωνε όλοένα και μαντεύονταν διαρκώς περισσότερο. Ο Τζιλ σκυθρωπός και άγριος, έμενε διαρκώς σιωπηλός. Τό βλέμμα του μόνο, κάθε τόσο, όταν ο άπεσταλμένος της Μαλφιέρας δεν τον έβλεπε, χαρφονόταν στη νέα κόρη με μια έκφραση τρομερή!... Συχνά μάλιστα προωρούσε ως αυτήν. Και με φωνή υπόχωρη, πνιγμένη, της έλεγε μόνο αυτά τα λόγια:

—Ε λοιπόν, Μινιόν;

Η νεοκή παρθένα, άκούοντάς τον, μαζούταν φοβισμένη!... Μα άμέσως ο ληστής άπομακρυνόταν, γιατί άγνοούσε τι ιδέες είχε ο άγγελιοφόρος της Μαλφιέρας!...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η πολιτικές ιδέες του Δουμά. Τί γράφει σε μια έπιστολή του για τη Δημοκρατία. Ο Έμιλ Ζολά μαθητευόμενος δημοσιογράφος. Πώς περιέγραψε μιά έρωτική άυτεκτενία. Η γνώμη του Χάινε για τους παντρεμένους, κτλ.

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς δεν ήταν δημοκρατικός. Όταν μάλιστα κάποτε ένας φίλος του του έστειλε μια έπιστολή, στην όποια τον ρωτούσε αν άλλαζε πολιτικές πεποιθήσεις τώρα που ή Δημοκρατία άνοιξε στη Γαλλία εύρεις δρόμους στην πρόοδο των νέων ιδεών, ο Δουμάς άπάντησε ως έξης:

—Δενιν θάττερον. Η ή Δημοκρατία σας θα επιβλήθι, όποτε δεν θα έχη ανάγκη από έναν καθιστοεργμένο νεοσύλληκτο, όπως εγώ, ή ή Δημοκρατία σας δεν θα επιβλήθι, όποτε είνε περιττό να μετακομίσω σε σίτι που θα καταρρεύσει!...

Και τώρα τί θα κάνουμε; τον ρώτησε ο δούξ. —Απλούστατα, άποκρίθηκε εκείνος. Η Ύψηλότης σας θα έπαύθη νέους φόρους και εγώ θα ξαναρχίσω πάλιν να φτιάχνω κατασφύδες.

Ο Χάινε, όταν κάποτε τον ρώτησαν με τί μοιάζει ο παντρεμένος άνθρωπος, ά-

πάντησε ως έξης:

—Μου φαίνεται πως μοιάζει με τον Δάγη της Βενετίας, ο όποιος παντρεύεται κάθε χρόνο τη θάλασσα!... Όπως εκείνος, έτσι κι' αυτός δεν γνωρίζει τί κρύβει μέσα της εκείνη που ααίρνει για γυναίκα του: Θησαυρούς, μαργαριτάρια, τέρατα ή σκυλόφαρα!

Μια κυρία ρώτησε κάποτε τον ποιητή Λεόντι ντε Αλ:

—Πώς συνόδεύει άλλοτε μόν να είσθε δραστήγους και ένεργητικούς άνδρας και άλλοτε να άναποφάστος και δειλός σάν γυναίκα.

—Νά, έκ' κληρονομικότητα, της άπάντησε ο ποιητής.

—Πώς δηλαδή;

—Είνε άπλόστατα... Οι μισοί πρόγονοί μου ήταν άνδρες και οι άλλοι μισοί γυναίκες!...

Μάλιστα, άπάντησε ο Ζολά. Την άλλη μέ-

Ο 'Αλέξ. Δουμάς.

Ο Έρρίκος Χάινε.

ΑΠΟ τὸ ἀνοικνένο παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ, πού ἔβλεπε στὴν ἐξοχή, ἡ Γιλβέρτη Σερμόν παρακολουθοῦσε τοὺς προκαλεσμένους τῆς πού ἐφηναν.

Τὰ αὐτοκίνητα ξεκινοῦσαν ἕνα-ἕνα μεθ' ἄλλη, φωτίζοντας τὰ σκελετωμένα δέντρα τοῦ τοπίου, γύρω ἀπὸ τὴν ἐπαύλη. Μονάχα δύο ἄντρες εἶχαν μείνει πίσω ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἡ Γιλβέρτη τοὺς κῆρυξε μετ' ἐξωριστὸ ἐνδιαφέρον γὰρ διευθύνονται πρὸς τὸ γειτονικὸ χωριό.

— Οἱ θαυμασταί μου! εἰπε εἰρωνικά. Μὰ ἀμέσως βυθίστηκε σὲ ονειροπολήσεις.

Ἦτανε χήρα σὲ ηλικία πού θὰ μπορούσε νὰ ξαναπαντρευθῇ. Καὶ παρακολουθοῦσε μετ' ἐλπίδα τὴν ἑλπίδα τῶν ἄντρων πού ἀπομακρύνοντοσαν ὁλοένα.

Ὁ ἕνας, μετ' ἐλπίδας ὧμους καὶ μετ' ἐλπίδα ἀνάστημα, πῆγαινε πρὸς τὴν βίαν, ἀναγκάζοντας τὴν ἄλλη ν' ἀνοίγῃ τὸ βήμα τῆς γὰρ νὰ τὴν προφάσῃ.

Καὶ ἡ Γιλβέρτη ψιθύριζε τότε τὰ δυνάμει:

— Ὁ Βερτράνδος Νταρνάν... Ὁ Ἄντρος Μωρόν... Ὁ Κομπός, ὁ ἐπιτήδειος Νταρνάν καὶ ὁ ντροπαλὸς καὶ ἀδύνατος Μωρόν...

Κι' ἕνα ἀκατάδεχτο καὶ περιφρονητικὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὰ ἑλπίδα καὶ προκλητικὰ χεῖλη τῆς.

Ἦσαν καὶ οἱ δύο θαυμασταί τῆς. Ἡ ἴδια ἐρωτική φλόγα ἔκαιγε τὴν καρδιά τους. Αὐτὸ φαινόταν ἀπ' τὸ ἀδιάκοπο καὶ γεμάτο ἀξιώσεις φλέγναι τῆς ἔκανε ὁ Νταρνάν, ἀρίστης νὰ φαίνεται ἡ μεγάλη του βεβαιότης διὰ τὴν κατακτοῦσε — καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ταπεινὴ λατρεία τοῦ πάντα συνεσταλμένου καὶ ἀτάσθαλι Μωρόν, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε, ὁ δυστυχὴς, πὼς δὲν ἔλπιζε σὲ τίποτε...

Ἡ Γιλβέρτη ἐνδιαφερόταν μόνο γὰρ τὸν Νταρνάν, χωρὶς νὰ δίνει μεγάλη σημασία στὸ Μωρόν.

Καὶ καθὼς ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ψιθύριζε εἰρωνικά:

— Εἶνε ἀντίζηλοι!... Φτάνει μόνο νὰ μὴν ἀλληλοφαγωθοῦν!...

Καὶ σὲ λίγο προσέθεσε:

— Ἄλλοιμονο διως!... Δὲν μ' ἀγαπᾶνε τόσο πολὺ ὥστε νὰ σκοτωθοῦνε γὰρ τὸν ἑρῶτά μου...

Καὶ ἔφαγε, σὰν νὰ βαρύνθηκε, ἔκλεισε ἀπότομα τὸ παράθυρο. Μὰ ὁ θόρυβος πού ἔκανε κλεινοῦντος τοῦ, τὴν ἐμπόδιζε ν' ἀκούσῃ καθαρὰ κάποιο μακρινὸ κρότο, πού ἔμοιαζε μετ' πυροβολισμό...

Δὲν ἀνησύχησε διως, γιατί οἱ νυχτοφύλακες τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ πιανόντουσαν συχνὰ μετ' ὡς ὡς κλέπτες πού μαστίζαν τὴν περιφροῖα.

Ὡστόσο, τὴν ἄλλη μέρα, ἀναστατωθῆκε διόλκιμος διὰ τῆς εἶπαν:

— Ἀπὸψε τὰ μεσάνυχτα σκότωσαν στὸ δημόσιο δρόμο τὸν Βερτράνδο Νταρνάν.

Ἡ Γιλβέρτη, πού κόντευε περὶ νὰ τελευτήσῃ, κατέβαλε ὑπεράνθρωπος προσπάθειες γὰρ νὰ κερῆ τὴν ταρχή τῆς. Καὶ γὰρ νὰ μὴν προσδοκῇ, ἀπὸψε γὰρ ἐλπίδα περισσότερες λεπτομέρειες.

Ὄταν δὲ σὲ λίγο τῆς εἶπαν πὼς ὁ Νταρνάν βρέθηκε σκοτωμένος μετ' ἑνὶ σφαίρα περιστροφῆς καὶ διὰ τὴν μυστήριον ἐξέπασε τὸ ἔγκλημα, γιατί ὁ δολοφόνος παρέμεινε ἄγνωστος, μετ' ἐλπίδα κρητίθηκε γὰρ νὰ μὴ φωνάξῃ:

— Μὰ ὄχι!... Ἐγὼ κάποιον πού θὰ μπορούσε νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριο...

ΤΟΥ Η. ΜΑΓΟΣ

Κι' αὐτὸς εἶπε ὁ Ἄντρος Μωρόν, ὁ ὁποῖος συνάδανε τὸν Νταρνάν... Τί λέει αὐτός;... Τί ἰσχυρίζεται;... Γιατὶ σωπαίνει;...

Μὰ ἡ Γιλβέρτη Σερμόν δὲν ἔκανε καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις...

Ἀντιθέτως σάπασε καὶ εἰπε ἀπὸ μέσα τῆς:

— Αὐτὸς εἶπε ὁ φονιάς... Ἐκεῖνος λοιπὸν πού εἶπα σ' ἀστεία, πραγματοποιήθηκε, καὶ τόσο γρήγορα μάλιστα;... Ὡστε ἡ ἔλπίδα μεταμόρφωσε τὸν ἀνὴρα σὲ λεοντάρι;... Κι' ἔγινε ὁ Ἄντρος γὰρ μέγα φονιάς; Γιατὶ μέγα;...

Κι' ἡ βεβαιότης αὐτὴ τὴν ἐλπιόμυρισε ἀπὸ τρόμο καὶ τύφους συνειδήσεως, τὶς ὁποῖες διως ἐνοιασε μετ' ἄλγος ἡδονή...

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἦταν ἐκεῖνο πού τὴν ἔκανε νὰ σωπάσῃ... Πῶς μπορούσε νὰ προσδώσῃ ἕνα ἀνθρώπο, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ φονιάς ἀπὸ τὴν μεγάλῃ του ἀγάπῃ γὰρ κείνη;

Ἡ ἴδια ὥστόσο τοῦ ἐγκλήματος τὴν τρώμαζε καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἀισθανθῇ ἀγανάκτησι καὶ τύφναι αὐτό. Ἀνάμεσα διως στὴν ταρχή πού τὴν πλημμύριζε, ἔννοιασε κάποια συμπτώματα, κάποια συμπτώματα...

Καὶ καθὼς ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ψιθύριζε εἰρωνικά:

— Εἶνε ἀντίζηλοι!... Φτάνει μόνο νὰ μὴν ἀλληλοφαγωθοῦν!...

Καὶ σὲ λίγο προσέθεσε:

— Ἄλλοιμονο διως!... Δὲν μ' ἀγαπᾶνε τόσο πολὺ ὥστε νὰ σκοτωθοῦνε γὰρ τὸν ἑρῶτά μου...

Καὶ ἔφαγε, σὰν νὰ βαρύνθηκε, ἔκλεισε ἀπότομα τὸ παράθυρο. Μὰ ὁ θόρυβος πού ἔκανε κλεινοῦντος τοῦ, τὴν ἐμπόδιζε ν' ἀκούσῃ καθαρὰ κάποιο μακρινὸ κρότο, πού ἔμοιαζε μετ' πυροβολισμό...

Δὲν ἀνησύχησε διως, γιατί οἱ νυχτοφύλακες τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ πιανόντουσαν συχνὰ μετ' ὡς ὡς κλέπτες πού μαστίζαν τὴν περιφροῖα.

Ὡστόσο, τὴν ἄλλη μέρα, ἀναστατωθῆκε διόλκιμος διὰ τῆς εἶπαν:

— Ἀπὸψε τὰ μεσάνυχτα σκότωσαν στὸ δημόσιο δρόμο τὸν Βερτράνδο Νταρνάν.

Ἡ Γιλβέρτη, πού κόντευε περὶ νὰ τελευτήσῃ, κατέβαλε ὑπεράνθρωπος προσπάθειες γὰρ νὰ κερῆ τὴν ταρχή τῆς. Καὶ γὰρ νὰ μὴν προσδοκῇ, ἀπὸψε γὰρ ἐλπίδα περισσότερες λεπτομέρειες.

Ὄταν δὲ σὲ λίγο τῆς εἶπαν πὼς ὁ Νταρνάν βρέθηκε σκοτωμένος μετ' ἑνὶ σφαίρα περιστροφῆς καὶ διὰ τὴν μυστήριον ἐξέπασε τὸ ἔγκλημα, γιατί ὁ δολοφόνος παρέμεινε ἄγνωστος, μετ' ἐλπίδα κρητίθηκε γὰρ νὰ μὴ φωνάξῃ:

— Μὰ ὄχι!... Ἐγὼ κάποιον πού θὰ μπορούσε νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριο...

Καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὑποδέχτηκε τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, διὰ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, τὸν Ἄντρος Μωρόν μετ' ἐλπίδα θεοῦ συμπαθείας καὶ φοβισμένης ὑποταγῆς.

Ἐκεῖνος, ἀνίσχυος καὶ ταραγμένος — καὶ ἡ Γιλβέρτη ἤξερε πολὺ καλὴ τὴν αἰτία τῆς ταρχῆς του — φαινόταν πὼς φοβόταν νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Τὴν κυττοῦσε ἀπὸ μακρὰ μετ' ὅπου γυρίζοντας ἄλλοι τὰ μάτια του διὰ τὴν ἐκείνη κάρφωνε τὰ δικά τῆς ἐπάνω του...

Ὁ Μωρόν τῆς φαινότανε τώρα διαφορετικὸς, καὶ ἡ Γιλβέρτη ἤξερε πολὺ καλὴ τὴν αἰτία τῆς ταρχῆς του — φαινόταν πὼς φοβόταν νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Δὲν ἤθελε μάλιστα ν' ἀφήσῃ νὰ φανῇ τῆς ἡ νύχτα τῆς ἡ νύχτα τῆς ἀναγκάζοντι νὰ προβῇ σ' ἕξο μολογήσεις.

Δὲν θὲλ νὰ μάθω τίποτε... τίποτε... ἔλεγε μέσα τῆς. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἄς μείνῃ κρυμμένο στὴ συνειδήσῃ του...

Ἐν τούτοις δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μετ' ὅσο πού σὴ μαινε πολλά...

Ἦταν μάλιστα τόσο ἀσυνήθιστο, καὶ τόσο θερμὸς ὁ χαιρετισμὸς αὐτός, ὥστε ὁ φτωχὸς Ἄντρος ἔκανε νὰ τρέμῃ ἀπὸ ἐλπίδα...

Ἐπειδὴ δὲν ἦσαν μόνοι, ἐκείνη τῇ ὥρᾳ, σὲ μιὰ στιγμή πού βρέθηκαν πορταφωρὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ Ἄντρος τῇ ψιθύρισε σιγαλὰ:

— Θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ κάτι... νὰ σὰς ἐξομολογήθῃ ἕνα μυστικόν...

— Ὅχι!... Ὅχι!... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη φοβισμένη. Δὲν θέλω νὰ μάθω...

Μὰ τὸ ἔχετε μαντέψει, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἰσως! ἀποκρίθηκε τότε ἡ Γιλβέρτη μ' ἀδύνατη φωνή.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε λέγοντας μέσο τῆς:

— Τί ἄσχημα πού φέρομαι!... Μὰ ἔχω τάχα τὸ δικαίωμα ν' ἀρνέσμαι σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... πού σκότωσε γὰρ τὴν ἀγάπῃ μου;...

Δὲν μπόρεσε ὡς τὸ τέλος ν' ἀντισταθῇ, στὴ μυστικὴ ἐπιθυμία πού τὴν βασάνιζε, στὴν ἀνυπομονή τῆς ν' ἀκούσῃ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικὰ ὁποθέσεις.

Ὁ πρὸς ἄντρος, κατὰ τὴν γνώμῃ τῆς, δὲν ἦταν ὁ σκοτωμένος, μὰ ὁ δολοφόνος...

Καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὑποδέχτηκε τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, διὰ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, τὸν Ἄντρος Μωρόν μετ' ἐλπίδα θεοῦ συμπαθείας καὶ φοβισμένης ὑποταγῆς.

Ἐκεῖνος, ἀνίσχυος καὶ ταραγμένος — καὶ ἡ Γιλβέρτη ἤξερε πολὺ καλὴ τὴν αἰτία τῆς ταρχῆς του — φαινόταν πὼς φοβόταν νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Τὴν κυττοῦσε ἀπὸ μακρὰ μετ' ὅπου γυρίζοντας ἄλλοι τὰ μάτια του διὰ τὴν ἐκείνη κάρφωνε τὰ δικά τῆς ἐπάνω του...

ἴδιο τὸ στόμα του...

Καὶ τὴν ἴδια μέρα χάλας πῆγε μὴν τῆς σπύτι τοῦ Ἄντρος Μωρόν. Μόλις τὸν εἶδε, ἔπασε καὶ τὰ δύο του χέρια, βύθισε τὸ βλέμμα τῆς στὰ ντροπαλὰ μάτια του, καὶ τὸν ἐρώτησε μετ' ὁλοκλήρου φωνῇ:

— Ποῖος σκότωσε τὸν Νταρνάν;

Ἀμέσως στὸ πρόσωπο τοῦ Μωρόν, πρὸ ὁποῖο ἔλαμπε ὁ ἔρωτας καὶ ἡ ἐλπίδα, ζωγραφίστηκε ἡ πρὸς τὴν κατὰ τῆς:

— Πῶς;... Δὲν τὸ ξέρετε; ἀπάντησε, σφίγγοντας τὸν περὶ τὰ χεῖρά ἀπὸ τὸν πυρετὸ χέρια τῆς. Σήμερα διαρωτίστηκε τὸ ἔγκλημα... Ὁ δολοφόνος συνελήφθη...

Ἦταν κάποιος ἀνίσχυος, ὁ ὁποῖος σκότωσε τὸν φτωχὸ Νταρνάν, γὰρ νὰ τὸν ληστέψῃ... Ὁ μολόγος καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἔγκλημα του...

Ἡ Γιλβέρτη, ἀκούγοντας τὸν ἀπάντησε μετ' ἡ μάτια ὁρῶντο ἀπὸ τὴν ταχυμῶρα τῆς...

Μιὰ ἀνέκφορα ἀπογοήτευσις τῆς ἔπαινε τὴν διήλθα.

Τέλος κατῴρθησε καὶ ψιθύρισε:

— Ὡστε ἕνας ἀλλήτης τὸν σκότωσε... Ἄ!

Κι' ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς ξανάτοινε τὴν ἴδια ψυχρότητα πού εἶχε καὶ ἄλλοτε ἀπέναντι τοῦ δειλοῦ Μωρόν, τῷ ἔδοξα ἀπότομα τὰ χέρια τῆς ἀπὸ τὰ δικά του...

H. J. MAGOG

ΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Κατὰ τὴν σχετικὴν ἐπιστημονικὴν ἐκείνην, ἀποδείχτηκε διὰ τὸν ἀρχαῖον Ρωμαῖον ὁ Κικέρων ἔκανε συντόματα γρήγορα τῆς στενογραφίας, διὰ τὸν ὅσον ἔγραφε τοὺς οἱονδήποτε λόγους του, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὑπαγόρευε τὴν ἀλληλογραφία του. Ἐξε μάλιστα κατὰ τὸν ἕνα στενογράφο, τὸν Γεῖωνα, τὸν ὁποῖο δὲν ἀποχωρίζονταν ποτε ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ ὁποῖου, λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἄλλης αἰτίας, παραπονιόταν πρὸς τοὺς φίλους του γὰρ τὴν ἄλγος του.

Ἐπίσης ἡ στενογραφία ἔλαβε ἐξαιρετικὴν ἀνάπτυξιν κατὰ τὸν μεσαίωνα, τότε παραστὰ ἀνάγκη νὰ κρατοῦνται ἀκριβέστατα τὰ πρακτικὰ τῶν βασιλικῶν ἢ ἄλλων συμβουλίων. Τῇ στενογραφικῇ μεθόδῳ τῇ μεταχειρίστηκε ἰσχυρὰ εἰσώματα στὶς διάφορες ἑπηρεΐες του καὶ ὁ περίφημος Καρλομάγνος.

Τελευταῖα ἕνας Εὐρωπαῖος ἱστορικός ἀπέδειξε διὰ τὴν στενογραφία παραρρησιάζοντι στὴν Αἴγυπτον κατὰ τὴν εἰκοστὴ ἔκτη δυναστεία τῶν Φαραώ.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἶδους ἀστικαὶ ὑποθέσεις παρ' ὅποιον ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίῳ.

Εἰδικότης: Φορολογικαί, Δικαστικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὁραὶ γραφεῖον 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τι χάρισε στὴν κέρη τοῦ γιὰ τὰ γενεθλιά τῆς ἑνὸς Γερμανὸς μεγαλοβιομήχανος. Τὸ φάρι πού κάνει μορφοποιεῖ καὶ γελάει. Μιὰ ραπτομηχανὴ μοναδικὴ γιὰ τοὺς χειρουργούς. Ἐνα ζωντανὸ λεύκωμα. Ὁ ρινόκερος τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου μετ' ὑπογραφῆς τῶν ἐπισκεπτῶν, κτλ.

Ἡ Ἰγκὲ Μπλάμαν.

Ὁ Γερμανὸς μεγαλοβιομήχανος καὶ βασιλεὺς τοῦ χάλυβος Μπλάμαν, ἔκανε ἕνα πρωτοφανὲς δῶρο στὴν κόρη τῆς Ἰγκὲ, διὰ τὸν ὅσον ἡμερῶν, γιόρτασε τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τῆς. Τὸ πρῶτόν τῆς γιορτῆς τῆς μῆκε σὲ δωματίῳ τῆς καὶ, ἀπὸ τὴν εὐχὴν, τῆς εἶπε νὰ ντυθῇ καὶ νὰ προγευματίσῃ γρήγορα γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ σὲ ἐργαστάσιόν του.

Ἡ νέα παράξενη, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ μὴν ἱσχυρῇ. Ἐντε, ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα, ἔφτασε μαζί του σὲ ἀπέραντον ἐργαστάσιόν του καὶ τὸν ἀκολούθησε σὲ διαμέρισμα, διὰ κατασκευάζοντι ἀεροπλάνους σιδηροδρομίων.

Ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς τοῦ χάλυβος ἔβαλε ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα μιᾶς ἀποθήκης καὶ ἡ νέα ἀντίκρουσε μιὰ ἀμαρτωλοῦς ἡσυχασμένη, ἀποτελούμενη ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀεροπλάνη καὶ ἀπὸ ἰσχυρὰ ἀεροπλάνη βαγόνια.

— Αὐτὸ, κόρη μου, εἶπε τότε ὁ μεγαλοβιομήχανος, εἶνε τὸ δῶρο πού σοὶ κάνω ἐφέτος γιὰ τὴν γιορτὴ σου. Ἐβαλε καὶ κατασκευάσαν τὴν ἀμαρτωλοῦς αὐτὴ ἐπιτηδὴς γιὰ σένα.

Ἀμέσως ἡ νέα, καταχαρούμενη, δὲν ἔβηκε στὴν ἀμαρτωλοῦς καὶ ἀρχισε νὰ τὴν ἐπιδεικνύει. Ἐταί εἶδε πὼς τὸ ἕνα βαγόνιον ἦταν μιὰ πολυτελὲς κρεβατοκάμαρα, τὸ ἄλλο ἕνα μεγαλοπρεπὲς σαλόνι καὶ τὸ τρίτο, διαρρυθμισμένον εἰδικῶς γιὰ νὰ φιλῇ τις ἀποσκευὰς καὶ νὰ μείνουν οἱ ὑπηρετῆς τῆς.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ διως ὅτι ἡ Ἰγκὲ δὲν μπόρεσε νὰ χαρῇ μετ' ἡσυχία τῆς τὸ πραγματικὸν ἡγεμονικὸν δῶρο πού τῆς ἔκανε ὁ πατέρας τῆς. Γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ περισσώτερος ἐφημερίδες τῆς Γερμανίας εἰχόνταν ἐναντίον αὐτῆς καὶ τοῦ πατέρα τῆς καὶ ἔγραφον διὰ, διὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων δυστυχῶν, δὲν εἶνε κατὰ τὴν ἑλπίδα νὰ κάνουν οἱ πλούσιοι τέτοια δῶρα.

Τὸ Μουσεῖον Φυσικῆς Ἱστορίας τοῦ Σικάγου πλουτίστηκε τελευταῖα μ' ἕνα φάρι περιέρχοντι καὶ σπανιότατο, ὁμοίον τοῦ ὁποῖου ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχουν διὰ οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ ἱστορικοί.

Ὁ φάρι αὐτὸ ἔχει τὸ παραδοξώτερον σχῆμα πού ποτε νὰ φαντασθῇ κανεὶς, χάρις σὲ ὑπερβολικὰ πλατεῖα πτερύγια του καὶ σὲ ἐπίσης ὑπερβολικὰ μακροὺς ἀγκάθια του. Ἐκτὸς αὐτῶν διως, ἔχει καὶ μερικὰ παράδοξα ἰδιότητες. Ἀλλάζει τὸ χῶμα του μετὰ κατὰ τὴν ἡμέραν.

Τὸ φάρι αὐτὸ ἔχει τὸ παραδοξώτερον σχῆμα πού ποτε νὰ φαντασθῇ κανεὶς, χάρις σὲ ὑπερβολικὰ πλατεῖα πτερύγια του καὶ σὲ ἐπίσης ὑπερβολικὰ μακροὺς ἀγκάθια του. Ἐκτὸς αὐτῶν διως, ἔχει καὶ μερικὰ παράδοξα ἰδιότητες. Ἀλλάζει τὸ χῶμα του μετὰ κατὰ τὴν ἡμέραν.

Ὡς γνωστὸν, τὸ δέρμα τοῦ ρινόκερου εἶνε ἐξαιρετικὰ χονδρὸν, καὶ ἔτσι τὸ παγύδερμον αὐτὸ δὲν ἀισθάνεται τίποτε διὰ τὸν κεντῶν καὶ τὸν τρυπῶν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πύθον Τζόν, γὰρ τὸν ὁποῖο γράψαμε σὲ προηγούμενον φύλλον, ὁ Ζωολογικὸς κήπος τοῦ Λονδίνου ἔχει ἕνα ρινόκερον, ἐπίσης δημοφιλὲς καὶ νὰ μείνουν οἱ ὑπηρετῆς τῆς.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ διως ὅτι ἡ Ἰγκὲ δὲν μπόρεσε νὰ χαρῇ μετ' ἡσυχία τῆς τὸ πραγματικὸν ἡγεμονικὸν δῶρο πού τῆς ἔκανε ὁ πατέρας τῆς. Γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ περισσώτερος ἐφημερίδες τῆς Γερμανίας εἰχόνταν ἐναντίον αὐτῆς καὶ τοῦ πατέρα τῆς καὶ ἔγραφον διὰ, διὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων δυστυχῶν, δὲν εἶνε κατὰ τὴν ἑλπίδα νὰ κάνουν οἱ πλούσιοι τέτοια δῶρα.

Τὸ Μουσεῖον Φυσικῆς Ἱστορίας τοῦ Σικάγου πλουτίστηκε τελευταῖα μ' ἕνα φάρι περιέρχοντι καὶ σπανιότατο, ὁμοίον τοῦ ὁποῖου ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχουν διὰ οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ ἱστορικοί.

Ταπληκτικὴ ταχύτητα, διως ὁ χαμαιλέον, καὶ παίρνει ἐν περιτροπῇ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰριδῆς. Ἐπίσης ἀνοχοποιεῖ κατὰ διαφόρους τρόπους τὸ στόμα του, κάνοντας κωμικὰ τοὺς μορφοποιεῖ, εἶσι πού φαίνεται διὰ γελάει. Παρ' ὅλα τὰ ἰσχυρὰ πτερύγια του καὶ τὰ μακροὺς ἀγκάθια του, τὸ φάρι αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου μαχητικόν, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ κἀνεται ἡσυχᾶ σὲν βυθὸ τῆς θαλάσσης.

Στὸ τελευταῖον Χειρουργικὸν Συνέδριον πού συνήλθε πρὸ ὀλίγων ἡβδομάδων

ΟΤΑΝ ο Λουδοβίκος Άμπρέ, όμοιος με πληγωμένο άρμι, που ξαναγυρίζει στη φωλιά του, έφτασε, φεύγοντας από το Παρίσι, στο σπίτι και του του Ουόρε, χαμένο μέσα στο δάθος των κάμπων της Γασκώνης, ο διαπεραστικός του πόνος μετεβλήθη γρήγορα σ' ένα είδος μουσικοπαθούς αποργιώσεως.

Αυτή τη φορά ξαναγύριζε μόνος. Η γυναίκα του, πεθαιμένη παιδί, κοιμόταν κάτω από τα χρώματα του Παρισίου. Μά είχε αφήσει πολλά πράγματα από τον εαυτό της στο εξοχικό εκείνο σπίτι. Η όμορφα της και το φάνηνο καπέλλο της βρισκόντουσαν ακόμα στο διάδρομο και στα βάθη των ντουλαπιών κρεμόντουσαν τὰ ρούχα της, μουσολογούμενα ακόμα από το άρωμά της. Ένα βιβλίο ήταν σ' τραπέζι σταματημένο στο μέρος σ' οποίο είχε σταματήσει την ανάγνωσή της μ' ένα φάκελλο με τόνους!...

Ο Λουδοβίκος είδε όλες αυτές τις αναμνήσεις της πεθαιμένης και έννοιωσε ένα συναίσθημα σαν να ζούσε ακόμα η αγαπημένη του... Ναι, έννοιωσε ότι ζούσε κι' ότι πολύ γρήγορα θα την ξανάβλεπε...

Για να ξανάβλεπε τη γυναίκα του, έστω και σε μια παραίσθηση, έστω και σ' όνειρό του, θα έδινε εύχαριστως όσες ήμερες του έμεναν ακόμα να ζήσει... Άλλοίμονο!... Δεν έβλεπε τίποτε και γι' αυτό σκεφτόταν διαρκώς:

— Δεν υπάρχει τάχα κινέας πρό-πος για να την ξαναβλώ μπροστά μου; Η επιστήμη δεν έχει επινοήσει τίποτε που να με κάνει να την ξαναβλώ έστω και σ' όνειρό μου;...

Την ερώτησε αυτή την έκανε μια μέρα στο μόνο γειτόνά του της εξοχής, τον όμοιο δερμάτιν που και ποσ στο σπίτι του. Ήταν ένας γέρος γιατρός, ο οποίος δεν εξασκούσε πεία το επάγγελμά του κι' ο οποίος κατοικούσε σ' ένα μέγριο σπίτι σε απόσταση ενός χιλιομέτρου από το δικό του. Χήρος από πολλών ετών, ο δόκτωρ Σεζούρ ζούσε μόνος με την κόρη του Μάρθα, μια ωραία νέα, με μεγάλα, σκούρα μαύρα μάτια, με υπέροχα μαύνα, η οποία μολονότι είχε περάσει τα είκοσιεπτά της χρόνια, δεν συλλογίζονταν καθόλου το γήρα.

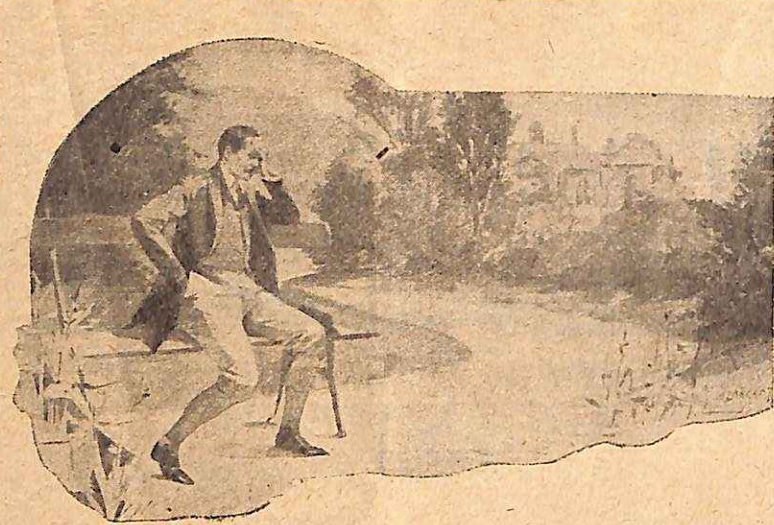
— Φίλε μου, άπαντες ο γιατρός στην ερώτηση του Λουδοβίκου, μη θα σαναίσεις πεία με την ανάπτυξη ενός ονείρου. Την γνώρισα κι' έχω αυτή την έπιδα όταν έλασα τη γυναίκα μου. Μά δεν την ξαναείδα από τότε που πέθανε, σάς το βεβαιώνω... Και αν είστε και σείς, όπως το έλπίζω, άνθρωπος υγιής, ισχυροπνέμενος, δεν θα ξανάβλεπε ποτέ τη γυναίκα σας...

Μά, πιστέψατέ με, είνε καλύτερα έτσι... "Ας αφήσουμε τους νεκρούς με τους νεκρούς... "Ας εγκαταλείψουμε λοιπόν... "Εγώ, μετά το θάνατο της γυναίκας μου, επέζησα μόνο για την κόρη μου και για τις ταπεινές μου εργασίες... Θά ξαναπαντρεύτηκα και θα ξαναρχίσω έτσι τη ζωή σας.

— Ποτέ! άπαντες ζώηρα ο Λουδοβίκος.

Μά, καθώς μιλούσε τὰ βλέμματά του έπεσαν στα μεγάλα μαύρα μάτια της κόρης του γιατρού.

— Αυτή η νέα είνε ωραία και φρόνιμη, σκέφτηκε. Κάτι μου λέει μέσα

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MARCEL PREVOST

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΙΜΕΝΗΣ

μου ότι δεν της είμαι αδιάφορος κι' ότι η θλίψις μου τη συγκινεί. Μά όλο μου το είναι άγανακτεί με την ιδέα ότι μπορώ να μπάσω μια μέρα αυτήν ή οποιαδήποτε άλλη μέσα στην κάμαρη όπου η πεθαιμένη κοιμόταν άπαυ στην καρδιά μου.

Έτσι ο Λουδοβίκος εξακολουθούσε να ζή πονεμένα με την ανάπτυξη της πεθαιμένης. Δεν έπληρτε καθόλου μ' αυτή τη ζωή, αν και δεν έκανε καμιά εργασία. Συλλογίζονταν άδικα κοπια πράγματα θλιβερά και πένθιμα κι' η νύχτες του δεν διέφεραν καθόλου από τις ήμερες του. Ένωματαξό όμως υπέφερε από αναμία κι' έλπιζε ότι έτσι θα πήγαινε πολύ γρήγορα να συναντήσει την πεθαιμένη.

Ένα βράδυ, καθώς έμπαινε στην κάμαρή του για να κοιμηθεί, τη στιγμή ακριβώς που άνοιγε την πόρτα με τη λάμπα στο χέρι, είδε καθαρά μέσα στο μεγάλο καθρέφτη, κοντά στο παρβούσο την εικόνα της γυναίκας του.

Ναι, επί ένα δευτερόλεπτο, η Λουίζετα έμειν' εκεί, η Λουίζετα έτσι όπως ήταν το τελευταίο φθινόπωρο.

Έπειτα από ένα λεπτό όμως η όπτασία εξαφανίστηκε κι' ο καθρέφτης στον οποίο πλησίασε ο Λουδοβίκος, δεν του έδειξε παρά την ίδια που την είχεν.

Τό βράδυ αυτό δεν του προέκλεσε κανένα φόβο... Άπεναντίας γάρηκε έ-

ξαιρετικά, γιατί η πεθαιμένη είχε ευδοχήσει να του παρουσιάσει επί πέλο... Την εύχαρίστησε μάλιστα από τὰ τοίθαθα της ψυχής του και την έκτεψε να μη τον εγκαταλείψει πεία. Έπειτα πλάνιασε κι' αποκοιμήθηκε ήσυχα.

Όλη την άλλη μέρα την πέρασε με μια έναγώνια ανυπομονησία πότε να βραδιάσει... Άνυπομονούσε αν θα ξανάβλεπε τη Λουίζετα... Είχε μάλιστα τὸ ακαλόριστο προαισθημα ότι θα την ξανάβλεπε... Και με την έλπιδα αυτή ανέθηκε στο δωμάτιό του την ίδια ακριβώς ώρα που είχε ανέβη και τὸ προηγούμενο βράδυ... Και είδε πάλι στον καθρέφτη την εικόνα της Λουίζετας.

Από τότε, η ζωή του Λουδοβίκου Άμπρέ περιορίστηκε σ' αυτή τη στιγμή της ετυχίας που του παρκαρώσε εὐπλάνη κι' η μοίρα... Η ήμερες του φανόντουσαν ατελείωτες και άνυπόφορες... Η άναμονή μαρζώνε την καρδιά του. Άρχισε να κατακρίνεται με διάφορες ατομίες για να συντομεύη κάπως τὴ διάκριση των ωρών. Η άνοιξις έπλησίαζε κι' η εργασία στην εξοχή ξανάρχιζαν. Άφιερώθηκε λοιπόν στην καλλιέργεια των κτημάτων του. Συγχρόνως έπισκεπτόταν συχνότερα τὸ γιατρό και την κόρη του, όπως επίσης συχνότερα τὸς δερμάτιν στο σπίτι του. Μά η ψυχὴ του βρισκόταν μακριά απ' όλα τὰ πράγματα της πραγματικής ζωής.

Τὰ χείλη τους ένώθηκαν. Χωρίς να προσφέρουν ούτε λέξη...

Και μεία στο φίλημα τους που παραινέονταν, τὴν είχαν ξεχάσει όλα, ήταν ένας άλλος κόσμος τὸς τους έκανε ν' αποτραβήχονταν τρομαγμένοι.

— Τι είνε; ρώτησε η Μάρθα.

— Δεν ξέρω...

Έκινη τη στιγμή ακούστηκε απ' έξω η φωνή του γιατρού.

— Έ, παιδιά!... τὸς φώναζε.

Εκείνοι έτρεξαν και τὸν συνάντησαν και σε λίγο η Μάρθα κι' ο πατέρας της έφυγαν.

Όταν έμεινε μόνος του ο Λουδοβίκος, κλείωσε πίσω του τὴν πόρτα. Η ώρα που συνήθιζε ν' ανεβαίνει στην κάμαρή του για τὸ μυστηριώδες ραντεβού, πλησίαζε... Περίμενε αυτή την ώρα, ταρκαμένος κι' ανήσυχος, κρατώντας τη λάμπα στο χέρι...

— Η Λουίζετα δεν θα ξανάβη, σκεφτόταν. Την έπρόδωσα!... "Ω! γιατί να τὸ κάνω αυτό;

Και ανέθηκε άργά επάνω... Με τις συνθησύνες του κινήσεις μπήκε μέσα στην κάμαρή του και τὸ φῶς της λάμπας έπεσε στον άδειον καθρέφτη.

Ήταν λοιπόν βλήθειρα... Η Λουίζετα είχε φύγει... Πλησίασε στον καθρέφτη... Είδε την ίδια που την είχεν χωρίς μνημόνη στα δύα...

Στη μέση του καθρέφτη, από πάνω ως κάτω, φανόνταν μια γραμμή... Ο καθρέφτης είχε σπάσει...

Ένας άλλος κόσμος κούσις άνοούτημα έφαγα...

MARCEL PREVOST

ΠΡΟ εκατό άκρι-
τως έτών, στις
23 Ιανουαρίου του
1832, γεννήθηκε στο
Παρίσι ο Έδουάρ-
δος Μανέ, ένας από
τὸς ένδοξωτέρους
ζωγράφους τὸ 19ου
αἰῶνος.

Ο Ζωγράφος αυτός, που προοίωσε μια από τις μεγαλειότερες επαναστάσεις στην τέχνη του, δεν εύχαριστιόταν καθόλου όταν άκουγε να τὸν λένε επαναστάτη.

Στὰ σαλόνια, στὰ όποια εὐχάρια

— γιατί ήταν πολύ κοσμικός — όταν του έκαναν ύπαντιμους για τὴν επαναστατικότητα του, έννοιωθε πάντα μια όδυνηρή έκπληξη. Ποτέ μάλιστα δεν επείρησε, αντίθετα με τὸς άλλους καλλιτέχνες, συγχρόνους του και μεταγενεστέρους, να περιφρονήση ή να εϊφανεύη τὰ γούστα τὸν άστών.

Ο σύγχρονος Γάλλος ζωγράφος και λογοτέχνης Ζάκ-Εμλ-Μπλάνς, ο όποιος εγγνώρισε στη νεότητά του τὸν Μανέ και πήρε απ' αὐτὸν τὰ πρῶτα μαθήματα της ζωγραφικῆς, διηγείται γι' αὐτὸν δὲν έπεμείτο τρομερὰ την τουαλέτα του, ότι ντυνόταν άφρογα πάντα, ότι είχε τρώπους εξάσιους, εύγενεια γοητευτική και ένα χαριτωμένο πρόσωπο ξανθὸ με γαριζα μαλλιά.

Ο συντηρητισμός του Μανέ ήταν κληρονομικός. Ο πατέρας του και ο πάππος του άνηκαν στο δικαστικό κλάδο και ήταν άνθρωποι αὐστηροτάτων αρχών. Γι' αὐτὸ και ο πατέρας του έμεινε τὸς φρονές, όταν, μια μέρα, στὰ καλά καθούμενα, ο νεαρός γιός του Έδουάρδος τὸν άνήγγειλε ότι άρνιόταν κατηγορηματικά νά έγγραφη στη νομική σχολή του Πανεπιστημίου για ν' ακολουθήση τὸ δικὸ του στάδιο, και ότι ήθελε νά γίνη ζωγράφος.

Ο γέρο-Μανέ δεν έννοιωσε με κανένα τρόπο νά κάνει το κατὸν τὸν γιού του. Τότε ο γιός του έπρότεινε μια μέση λύση, ή όποια και έγινε δεκτή. Άπαρασίωτη διλαδή νά μητὸ Έδουάρδος ὡς βοηθός πλότης σ' ένα φορηγὸ πού θα φευγε για τὸ Ρίο-Γανέρο και ύστερα από ένα χρόνο νά έγγραφη στη Ναυτική Σχολή, για νά γίνη πλοίαρχος.

Μά τὸ ζωγραφικὸ δαιμόνιο δεν τὸν άφινε ήσυχο. Κατὰ τὸ διάστημα τὸ ταξιδιού αὐτοῦ, ο Μανέ ζωγράφιζε τὰ πρῶτα του έργα.

Μια μέρα, διηγείται ο ίδιος, καθώς πλησιάζαμε στις άμερικανικές άκτές, παρατηρήσαμε ότι τὰ άλλανδικά τουρία, με τὰ όποια ήταν φορτωμένο τὸ πλοίο μας, είχαν πάθει βλάβες από τὴν επαφή τους με τὸ νερό. Τὸ εξωτερικό τους είχε χάσει τὸ χρώμα του, πράγμα πὸν μᾶς έκανε ν' ανησυχήσουμε πολύ. Προσφέρθηκα τότε εγὼ νά διορθώσω τὴς βλάβες και μ' ένα πινέλο ζωί-
ρεσα τὸ εξωτερικό τὸν τουριὼν και ξαναζωγράφισα τὰ γράμματα τὸν εργοστασίων και τὰ διάφορα σχέδια πὸν είχαν σβήσει. Αὐτὸ ήταν τὸ πρῶτό μου έργο.

Μά ή παρόμοιες δουλειές ένδιέφεραν περισσότερο τὸν νεαρό Έδουάρδο από τὴν τέχνη τὸν θαλασσινού. Και γι' αὐτὸ, όταν ύστερα από ένα χρόνο έδωκε έξετάσεις στη Ναυτική Σχολή, άπέτυ-

χε παταγωδῶς. Τί νάκαμαν πεία οί γονεῖς του; Θέλοντας και μη, τὸν άφήσαν νά γίνη ζωγράφος.

Δίνοντάς του όμως τὴν άδεια αὐτή, έλπιζαν ότι ο γιός τους θα γινόταν ένας ζωγράφος σοβαρός, συντηρητικός, όπως όλοι οί «καλοί» ζωγράφοι, και όχι παλαβὸς και επαναστάτης. Τὸ άστειο δὲ είνε ότι αὐτὸ πίστευε για τὸν εαυτό του κι' ο ίδιος ο Μανέ, ο όποιος, καθώς είπαμε, έκ κληρονομικότητας ήταν συντηρητικός. Μά ή ίδιουσυγκρασία του δεν τὸν άφινε νά γίνη συντηρητικός.

Απὸ τὸν καιρὸ πὸν ήταν ακόμα μαθητὴς στη σχολή, έλπιζαν ότι ο γιός τους θα γινόταν ένας ζωγράφος σοβαρός, συντηρητικός, όπως όλοι οί «καλοί» ζωγράφοι, και όχι παλαβὸς και επαναστάτης. Τὸ άστειο δὲ είνε ότι αὐτὸ πίστευε για τὸν εαυτό του κι' ο ίδιος ο Μανέ, ο όποιος, καθώς είπαμε, έκ κληρονομικότητας ήταν συντηρητικός. Μά ή ίδιουσυγκρασία του δεν τὸν άφινε νά γίνη συντηρητικός.

Απὸ τὸν καιρὸ πὸν ήταν ακόμα μαθητὴς στη σχολή, έλπιζαν ότι ο γιός τους θα γινόταν ένας ζωγράφος σοβαρός, συντηρητικός, όπως όλοι οί «καλοί» ζωγράφοι, και όχι παλαβὸς και επαναστάτης. Τὸ άστειο δὲ είνε ότι αὐτὸ πίστευε για τὸν εαυτό του κι' ο ίδιος ο Μανέ, ο όποιος, καθώς είπαμε, έκ κληρονομικότητας ήταν συντηρητικός. Μά ή ίδιουσυγκρασία του δεν τὸν άφινε νά γίνη συντηρητικός.

Απὸ τὸν καιρὸ πὸν ήταν ακόμα μαθητὴς στη σχολή, έλπιζαν ότι ο γιός τους θα γινόταν ένας ζωγράφος σοβαρός, συντηρητικός, όπως όλοι οί «καλοί» ζωγράφοι, και όχι παλαβὸς και επαναστάτης. Τὸ άστειο δὲ είνε ότι αὐτὸ πίστευε για τὸν εαυτό του κι' ο ίδιος ο Μανέ, ο όποιος, καθώς είπαμε, έκ κληρονομικότητας ήταν συντηρητικός. Μά ή ίδιουσυγκρασία του δεν τὸν άφινε νά γίνη συντηρητικός.

Απὸ τὸν καιρὸ πὸν ήταν ακόμα μαθητὴς στη σχολή, έλπιζαν ότι ο γιός τους θα γινόταν ένας ζωγράφος σοβαρός, συντηρητικός, όπως όλοι οί «καλοί» ζωγράφοι, και όχι παλαβὸς και επαναστάτης. Τὸ άστειο δὲ είνε ότι αὐτὸ πίστευε για τὸν εαυτό του κι' ο ίδιος ο Μανέ, ο όποιος, καθώς είπαμε, έκ κληρονομικότητας ήταν συντηρητικός. Μά ή ίδιουσυγκρασία του δεν τὸν άφινε νά γίνη συντηρητικός.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΜΑΝΕ

Η συντηρητικότης ενός... επαναστάτη ζωγράφου. Τὰ παιδικὰ χρόνια τὸν Μανέ. Πῶς δεν έγινε οὔτε δικαστικός, οὔτε θαλασσινός. Τὸ μογιάτισμα τὸν τυριῶν. Ο Μανέ στὴ Σχολή τὸν Κουτόρ. Πῶς έκρινε τὸ δάσκαλό του ν' άγανακτῇ εναντίον του. Πῶς έκρίνανε τὰ έργα τὸν μεγάλου ζωγράφου απ' τὸς συγχρόνους του. Μία έπίθεσις τὸν Γκωτιέ, κτλ. κτλ.

... Καί γι' αὐτὸ επέληξε αὐστη-
ρότατα τὸν μαθητὴ του. Όταν δὲ ο Μανέ ζωγράφιζε τὸν «Μεθυσμένο», ο δάσκαλός του φάνηκε ακόμα πὸ αγα-
νακτισμένος:

— Φίλε μου, τὸν εἶπε, ένας μόνο με-
θυσμένος υπάρχει ἐδῶ, αὐτὸς πὸν κα-
τασκεύασε αὐτὴ τὴν άνοησία!

Τὸ έργο αὐτὸ τὸν Μανέ — περίφη-
μο σήμερα — δεν έγινε δεκτὸ στὸ «Σα-
λόν», τὴ μεγαλειότερη, τὴν εποχὴ εκεί-
νη, έκθεσι ζωγραφικῆς στὸ Παρίσι.

Απὸ τὰ μέλη τὴς έκτροπῆς, μόνον ο Ντελακρουά — άλλος μεγάλος ζωγρά-
φος — ψήφισε τὴν άποδοχή του.

Απὸ τότε άρ-
χισε ο Μανὸς πόλεμος πὸν διε-
ξήγαγε ο Μανέ
κατὰ τὴς κριτι-
κῆς έκτροπῆς τὸς
«Σαλόν». Τὸ
έκανε δὲ αὐτὸ δ-
χι γιατί δεν κα-
τώρθωσε νά γί-
νουν δεκτὰ μερι-
κά του έργα. Μά
τὸ 1863 τὸν άρ-
νήθηκαν ὡς «ά-
στος» τὸ
«Πρόγνιμα πά-
νω στὴ χλόη», ὅ-
πὸ τὸ πρόβλημα
δὲν στὸν πίνακα
αὐτὸν άντισ-
τελῶς ντυμένοι
και με κοστούμια
μοντέρνα μάλι-
στα, ήταν ζω-
γραφούμενοι κον-
τά σε μια γυναι-
κα γυμνή, ἐνῶ,
αν όλα τὰ πρό-
σωπα ήταν γυ-
μνά, σάν θεοί, τὸ
έργο θα γινότανε
άσφαλως προθυ-
μότερα δεκτὸ ἀ-
πὸ τὴν έκτροπή.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν γινόταν δεκτὸ
τὸ έργο του — ότι τὴν ίδια εκείνη
χρόνια δεν έγιναν δεκτὰ στὸ «Σαλόν»
και έργα πολλῶν άλλων μεγάλων ζω-
γράφων: τὸν Κορό, τὸν Άμερζανού
Γουίλλερ, τὸν Πισσάρ, τὸν Φαντέν-
Λατορ και άλλων.

Ένας τόσο άθροος αποκλεισμός φά-
νηνε υπερβολικός και σ' αὐτὸν ακόμα
τὸν Αὐτοκράτορα Νapoléon τὸν Γ',
ο όποιος και ίδρυσε για τὸς αποκλει-
μένους ένα άλλο μέγαρο για νά έκθέ-
σουν τὰ έργα τους.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν γινόταν δεκτὸ
τὸ έργο του — ότι τὴν ίδια εκείνη
χρόνια δεν έγιναν δεκτὰ στὸ «Σαλόν»
και έργα πολλῶν άλλων μεγάλων ζω-
γράφων: τὸν Κορό, τὸν Άμερζανού
Γουίλλερ, τὸν Πισσάρ, τὸν Φαντέν-
Λατορ και άλλων.

Ένας τόσο άθροος αποκλεισμός φά-
νηνε υπερβολικός και σ' αὐτὸν ακόμα
τὸν Αὐτοκράτορα Νapoléon τὸν Γ',
ο όποιος και ίδρυσε για τὸς αποκλει-
μένους ένα άλλο μέγαρο για νά έκθέ-
σουν τὰ έργα τους.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν γινόταν δεκτὸ
τὸ έργο του — ότι τὴν ίδια εκείνη
χρόνια δεν έγιναν δεκτὰ στὸ «Σαλόν»
και έργα πολλῶν άλλων μεγάλων ζω-
γράφων: τὸν Κορό, τὸν Άμερζανού
Γουίλλερ, τὸν Πισσάρ, τὸν Φαντέν-
Λατορ και άλλων.

Ένας τόσο άθροος αποκλεισμός φά-
νηνε υπερβολικός και σ' αὐτὸν ακόμα
τὸν Αὐτοκράτορα Νapoléon τὸν Γ',
ο όποιος και ίδρυσε για τὸς αποκλει-
μένους ένα άλλο μέγαρο για νά έκθέ-
σουν τὰ έργα τους.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν γινόταν δεκτὸ
τὸ έργο του — ότι τὴν ίδια εκείνη
χρόνια δεν έγιναν δεκτὰ στὸ «Σαλόν»
και έργα πολλῶν άλλων μεγάλων ζω-
γράφων: τὸν Κορό, τὸν Άμερζανού
Γουίλλερ, τὸν Πισσάρ, τὸν Φαντέν-
Λατορ και άλλων.

Ένας τόσο άθροος αποκλεισμός φά-
νηνε υπερβολικός και σ' αὐτὸν ακόμα
τὸν Αὐτοκράτορα Νapoléon τὸν Γ',
ο όποιος και ίδρυσε για τὸς αποκλει-
μένους ένα άλλο μέγαρο για νά έκθέ-
σουν τὰ έργα τους.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν γινόταν δεκτὸ
τὸ έργο του — ότι τὴν ίδια εκείνη
χρόνια δεν έγιναν δεκτὰ στὸ «Σαλόν»
και έργα πολλῶν άλλων μεγάλων ζω-
γράφων: τὸν Κορό, τὸν Άμερζανού
Γουίλλερ, τὸν Πισσάρ, τὸν Φαντέν-
Λατορ και άλλων.

Τὸ έργο τὸν Μανέ
βίωσε πὸν εὐκατόμω-
σε περισότερο ἀπὸ
κάθε άλλο τὸς συν-
τηρητικούς ζωγρά-
φους και τεχνοκρί-
τες, ήταν ή περίφη-
μή του «Ολυμπία»,
ή όποια σήμερα θε-
ωρεῖται ένα από τὰ
ριστοτελέματα
στὸ Λούβρο. Πολ-
λοί μεγάλοι συγγρα-
φεῖς και κριτικοί έ-
πετέθησαν δομῆτα-
τα κατὰ τὸν Μανέ
για τὸ έργο του αὐ-
τό, ὡς ο Θεόφιλος Γκωτιέ, ο Έδ-
μόνδος Άμπού, ο Ιούλιος Κλαρετί.

«Μὰς προξενεί κάποια άδηία, έγραφε
ο Γκωτιέ, τὸ νά μιλήσουμε για τὰ έρ-
γα τὸν κ. Μανέ. Ἰδίως ή «Ολυμ-
πία» εἶνε κατώτερη κάθε κριτικῆς.
Και ή λιγώτερο άμορφη γυναικὴ έ-
χει κόκκαλα, μῦς, δέμα και χρώμα
επιδερμίδος. Ἐδῶ δεν υπάρχει τίπο-
τε, τίποτε, παρά μόνον ή επιθυμία
τοῦ ζωγράφου νά έκλύση με κάθε
τρόπο τὴν προσοχή».

Και όμως, παρ' ὅλη τὴν άποδομα-
σία τὸν κριτικῶν, ο Μανέ άρχισε νά
έχη θαυμαστές, και φανατικούς μάλι-
στα, να θεωρεῖται άρχηγὸς σχολῆς και
ή έπαρσή του νά επεκτείνεται ὅλοένα
και περισότερο.

Όταν έγινε ή διεθνὴς έκθεσις τὸ
1868, ο Μανέ, έπειδὴ άπεριόριστησαν
τὰ έργα του, νοίκιασε, ὡς είχε κά-
νει και ο συνάδελφός του Κουμπιέ,
μια μπαρόκα και εξέθεσε τὰ έργα του
σ' αὐτή.

Όστόσο, και μετά δέκα χρόνια, τὰ
έργα τὸν Μανέ εξακολουθούσαν νά
μὴ γίνονται δεκτὰ στις έκθέσεις έκθέσεις
και μόνον τὸ 1881, χάρις στὴν έπαρσή
ένος παλαιῦ συμπαθητοῦ του, πὸν εἶ-
χε σ' ε λ γ ε ς τὸ
«Πρόγνιμα πά-
νω στὴ χλόη», ὅ-
πὸ τὸ πρόβλημα
δὲν στὸν πίνακα
αὐτὸν άντισ-
τελῶς ντυμένοι
και με κοστούμια
μοντέρνα μάλι-
στα, ήταν ζω-
γραφούμενοι κον-
τά σε μια γυναι-
κα γυμνή, ἐνῶ,
αν όλα τὰ πρό-
σωπα ήταν γυ-
μνά, σάν θεοί, τὸ
έργο θα γινότανε
άσφαλως προθυ-
μότερα δεκτὸ ἀ-
πὸ τὴν έκτροπή.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν γινόταν δεκτὸ
τὸ έργο του — ότι τὴν ίδια εκείνη
χρόνια δεν έγιναν δεκτὰ στὸ «Σαλόν»
και έργα πολλῶν άλλων μεγάλων ζω-
γράφων: τὸν Κορό, τὸν Άμερζανού
Γουίλλερ, τὸν Πισσάρ, τὸν Φαντέν-
Λατορ και άλλων.

Ένας τόσο άθροος αποκλεισμός φά-
νηνε υπερβολικός και σ' αὐτὸν ακόμα
τὸν Αὐτοκράτορα Νapoléon τὸν Γ',
ο όποιος και ίδρυσε για τὸς αποκλει-
μένους ένα άλλο μέγαρο για νά έκθέ-
σουν τὰ έργα τους.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν γινόταν δεκτὸ
τὸ έργο του — ότι τὴν ίδια εκείνη
χρόνια δεν έγιναν δεκτὰ στὸ «Σαλόν»
και έργα πολλῶν άλλων μεγάλων ζω-
γράφων: τὸν Κορό, τὸν Άμερζανού
Γουίλλερ, τὸν Πισσάρ, τὸν Φαντέν-
Λατορ και άλλων.

Ένας τόσο άθροος αποκλεισμός φά-
νηνε υπερβολικός και σ' αὐτὸν ακόμα
τὸν Αὐτοκράτορα Νapoléon τὸν Γ',
ο όποιος και ίδρυσε για τὸς αποκλει-
μένους ένα άλλο μέγαρο για νά έκθέ-
σουν τὰ έργα τους.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν γινόταν δεκτὸ
τὸ έργο του — ότι τὴν ίδια εκείνη
χρόνια δεν έγιναν δεκτὰ στὸ «Σαλόν»
και έργα πολλῶν άλλων μεγάλων ζω-
γράφων: τὸν Κορό, τὸν Άμερζανού
Γουίλλερ, τὸν Πισσάρ, τὸν Φαντέν-
Λατορ και άλλων.

Ένας τόσο άθροος αποκλεισμός φά-
νηνε υπερβολικός και σ' αὐτὸν ακόμα
τὸν Αὐτοκράτορα Νapoléon τὸν Γ',
ο όποιος και ίδρυσε για τὸς αποκλει-
μένους ένα άλλο μέγαρο για νά έκθέ-
σουν τὰ έργα τους.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν γινόταν δεκτὸ
τὸ έργο του — ότι τὴν ίδια εκείνη
χρόνια δεν έγιναν δεκτὰ στὸ «Σαλόν»
και έργα πολλῶν άλλων μεγάλων ζω-
γράφων: τὸν Κορό, τὸν Άμερζανού
Γουίλλερ, τὸν Πισσάρ, τὸν Φαντέν-
Λατορ και άλλων.

Ένας τόσο άθροος αποκλεισμός φά-
νηνε υπερβολικός και σ' αὐτὸν ακόμα
τὸν Αὐτοκράτορα Νapoléon τὸν Γ',
ο όποιος και ίδρυσε για τὸς αποκλει-
μένους ένα άλλο μέγαρο για νά έκθέ-
σουν τὰ έργα τους.

Εἶνε ἀλήθεια — και αὐτὸ βεβαιό-
ησε δίχως άλλο τὸν Μανέ, περισότε-
ρο ίσος και ἀπὸ τὸ αν

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ «ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ» ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ο ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ

ΤΟ προηγούμενο φύλλο είδαμε με ποιά φρικώδη τρόπο, οι υπάδοχοι του Καπόνε δολοφονήσαν μέσα σ' ένα γκαράζ της αρστοκρατικής συνοικίας του Σικάγου — Παρκ — έφτα λαθρεμπό-

ρους αντιπάλους των. Άπεναντι άκριβώς στο γκαράζ βρίσκονταν ένα ραφείο, που όποιον ο ίδιος κτήτης, βλέποντας να διακινούν από αυτό δυο άστυνομικοί με στολή, που έσπερχον μπροστά τους δυο ανθρώπους με πολιτικά, φθόβριζε: —Κανονόριες συλλήψεις λαθρεμπόρων έχουμε!...

Και βγήκε στην πόρτα του για να δει καλύτερα. Είδε τότε, σταματημένο σε λίγη απόσταση από εκεί, έναν αυτοκίνητο, με τα στήματα της Άστυνομίας. Οι τέσσερες άντρες ανέβηκαν σ' αυτό και σε λίγο το αυτοκίνητο άπομακρύνθηκε μ' άστυνομικά ταχύτητα, κορνάροντας άδιάκοπα για να παραμερίσουν οι διαβάτες.

Όσο ο ράφτης είχε άκούσει τους κρότους του πολυβόλου κι' αυτό το φάνηκε περίεργο, άν όχι ύποπτο. Στάθηκε διαταχτικός μερικές στιγμές κι' έπειτα διέσχισε άποφασιστικά το δρόμο. Έξω από το γκαράζ ένας σκύλος ύδρευσε πένθιμα. Ο ράφτης έσπρωξε την πόρτα. Άλλά μόλις είδε το άποτρόπαιο θέαμα που παρουσιάζονταν τα έφτα πτώματα κατάνοια στο πάτωμα, το έβαλε στα πόδια, άναστατώνοντας με τις φωνές του όλόκληρη τη συνοικία.

Η Άστυνομία, — η πραγματική αυτή τη φορά, — έφτασε σε λίγο επί τόπου.

Οι έξι από τους λαθρεμπόρους ήσαν όλοι νεκροί. Ο έδωμος μόνον έρόβηξε άκρια με άγωνία. Μα σε λίγο πέθανε κι' αυτός, γιατί έκοψι άκριβώς σφαίρες είχαν τρυπήσει το κορμί του.

Κάτω στο έδαφος ύπηρχαν 205 φυσιγγία άδειανά. Ολόκληρος ο τοίχος, μπρος στην όποια βρισκόντουσαν σωριασμένα τα πτώματα, ήταν πιστολισμένος από όπλα, μολά και κορυμαχία σφαίων, και κατυτροπυμένους από τις σφαίρες, ή όποιες είχαν τρυπήσει προηγουμένως τα κορμιά των θύμάτων.

Όλοι τους άνηκαν στη συμμορία του Μπίκ Μοράν.

Έτσι δέν είχε μείνει κανένας έχθρος του Καπόνε ζωντανός... Στο έξης θά ήταν αυτός ο κύριος του Σικάγου και των περιχώρων του. Έξω κλεισθεί άκρίτως να είνε ως σφαίρα.

Η σφαγή αυτή, εκτός των άλλων, επέφερε στην Καπόνε ν' άρχισή να χρησιμοποιή εύρύτερα ένα νέο είδος ληστείας, το όποιο είχε έγκαινιάσει από το 1926.

Ο βασιλεύς αυτός των λαθρεμπόρων καταλάβαινε ότι ή βασιλεία του δέν θά ήταν δυνατόν να παραταθί άιώνίως. Καταλάβαινε ότι θάρχονταν μοιραίως μία μέρα, κατά την όποια όλα τα πράγματα των όνεινευματωνών ποτών θά κλεινότουσαν το ένα κατόπιν του άλλου από την Άστυνομία, κατά την όποια όλα τα μυστικά μπάς θά έπαιναν να λειτουργούν και κατά την όποια όλοι οι συνένοχοι του θά έχαναν πειρά τη δύναμη να κάνουν το κακό. Γιατί μπορεί να είνε κανείς βασιλεύς των κακοποιών και να όνομάζεται "Αλ Καπόνε, αλλά, παρ' όλα αυτά δέν παύει να είνε άνθρωπος, όπως επίσης δέν παύει να διατρέχει τον κίνδυνο να συλληφθί μία μέρα από την Άστυνομία.

Το νέο λοιπόν αυτό είδος της ληστείας όνομαζόταν και όνομάζεται «racketing».

Τι είνε όμως το «racketing»; Η λέξη «racket» σημαίνει, άγγλικά θόρυβος, φασαρία, όχλησθί. Στην περίπτωση αυτή χρησιμοποιείται μεταφο-

ρικώς και συμβόλιζε, στην άρχή τουλάχιστον, το θόρυβο που θά προκαλούσε το νέο αυτό είδος της ληστείας μεταξύ των θυμάτων του.

Ο "Αλ Καπόνε θυμόταν πάντα για ποιά λόγο ο Τζιμ Κολόζιμο τον είχε προσκαλέσει στο Σικάγο. Θυμόταν την έχθρα του Μαρίας έναντι του, ή όποια ήθελε να της πληρώνη ως φόρο ένα μέρος από τα παρανόμα κέρδη του. Σκέφτηκε λοιπόν να ένεργήσει κι' αυτός μ' έναν τόπο άνάλογο έναντι των διαφόρων εργατικών συνδικάτων και των εμπορικών και βιομηχανικών εταιριών.

Τους άναγκάωνσε λοιπόν με όλο του το τσούπε ότι στο έξης έπρεπε να του πληρώσουν ένα όρισμένο ποσό επί όλων των κερδών των. Είς αντίλλαγμα, αυτός θά τους προστατευε έναντι των αντιπάλων τους και θά τους βοηθούσε να μεγαλώσουν τα κέρδη τους, πράγμα που θά προκαλούσε κατ' άναλογία και αύξηση των δικών του κερδών.

Όσοι πάλι δέν δεχόντουσαν να συμμορφωθούν με την άξιώσι του αυτή, κινδύνευαν από στιγμή σε στιγμή να δολοφονηθούν. Ο Καπόνε μάλιστα για να προειδοποιήση τους δυστροπώντα αυτούς ότι δέν άστειεύονταν, άναγκάσε πολλά από τα καταστήματά τους με δυνάμειδα στον άέρα.

Πρώτη δέχτηκε το φόρο του Καπόνε, στα 1928, ή Συντεχνία των Υδατοπωλών. Χάρη όμως στην ύποστήριξη του άρχιληστού, επέτυχε να πραγματοποιήση τεράστια κέρδη. Από τα κέρδη αυτά ένα τεράστιο ποσό, —παράπάνω από 50 εκατομμύρια δολάρια— μπήκε ως φόρος στη ταμεία της συμμορίας του Καπόνε.

Καμιά δεκαπενταριά συνεταιρισμοί όμως έξακολουθούσαν να δυστροπών να καταβάλουν το φόρο. Τότε, με την ύποκίνηση των υπαδών του Καπόνε, μεγάλες άπεργίες ξεσπούσαν κάθε τόσο στα εργοστάσιά τους και ή ζημία που ύφίσταντο έτσι, ήσαν τόσο μεγάλες, ώστε άναγκάστηκαν κι' αυτοί να ύποκύψουν στο τέλος.

Ο Καπόνε.

(Τελευταία φωτογραφία του)

Έπειτα ο Καπόνε καταπιέστη με τους θαφείς και τους καθαριστές ένδυμάτων. Τους επέβαλε στην άρχή να του πληρώσουν 5.000 δολάρια.

Ός έξοδα έγγραφής στα κατήστιά μου για τον έλεγχο των εργασιών σας, όπως κοινοκώστατα τους εργαρε ή ήτος στη σχετική προειδοποίησή του.

Έπειτα τους ύποχρεωσε να του πληρώσουν φόρο 5 τοίς 100 επί των κερδών τους.

Έπίσης με τον ίδιο τρόπο φορολόγησαν και οι διευθυνταί των θεάτρων, διάφοροι φημιόμένοι καλλιτέχναι και δραματικοί συγγραφείς. Τι να έχαναν;... Η έξεραν πολύ καλά ότι, αν άρνούντουσαν, μία όβρα θά έσκαζε έξωφρα, κατά την ώρα της παραστάσεως, στη σκηνή του θεάτρου τους.

Ο πετέρος του Υπαλληλικού Συλλόγου του Σικάγου κ. Ήελ Μαίρη, έδάρωσε σχετικώς σε μία έπίσημη άναφορά του ότι οι έχθισμοι αυτοί στοιχίζουν στις διάφορες εταιρίες 136 εκατομμύρια δολαρίων έτησίως. Δη-

λαδή δέκα και πλέον δεκατομμύρια δραχμών που τα τσάπουν οι λησταί. Και οι πολιτικοί—θα ρωτήσετε με το δική σας—τι κάνουν;... Αυτοί δέν κάνουν άπολύτως τίποτε, γιατί καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι όσο αύξάνει ή έπίδραση του Καπόνε στους διάφορους συνεταιρισμούς και στις διάφορες ψήφους έχουν έξασφαλισμένους για τις εκλογές και αυτοί που τον ύποστηρίζουν.

Έτσι δέ, σιγά-σιγά όλες ή έπιχειρήσεις του Σικάγου θά μπουν ύπό το ζυγό του τρομερού άρχιληστού.

Πότε ή Άμερική θά ζυπήνη από το φριχτό αυτό έφιάλη κανείς δέν το ξέρει...

Θέλετε τώρα να μάθετε πώς ο Καπόνε καταθώνει «να βάζη χέρι» σε όλες τις έπιχειρήσεις; Ένα καλό πρωτό, ό αντιπρόσωπος της Ένώσεως των Μαγαράδων Τζέιμς Μάκ Λώγκεν, προσεκήλητο από τον αντίπαλο του Καπόνε άρχιληστή Μπίκ Μοράν, ο όποιος του είπε χωρίς περιστροφές:

—Θέλω να σε «κρατήσει» (φορολογήσω). Ποιά είνε τα μηνιαία κέρδη της Ένώσεώς σας;

Τρομαγμένος ο Μάκ Λώγκεν του άπάντησε ότι τα κέρδη τους δέν ήσαν όρισμένα και ότι έποίκιαν άναλόγως των διαφόρων έποχών του έτους.

Ο Μόραν τον άκουσε με προσοχή κι' έπειτα του άπάντησε: —Καλά. Θα μου πληρώνετε 200 δολάρια το μήνα. Ένωσω όμως να μου φέρετε το ποσό αυτό στην πρώτη κάθε μηνιά, χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση.

Ο Μάκ Λώγκεν, θέλοντας και μή, άναγκάστηκε να του ύποσχεθί ότι θά συμμορφωθί με τη θέλησή του. Μάλιστα έφυγε από το Μόραν, πήγε και διηγήθηκε τι του είχε συμβεί σ' ένα φίλο του Καπόνε. Τότε εκείνος του ύποσχεθηκε την ύποστήριξη του «Μεγάλου Άλ».

Πράγματι δέ, μόλις ο Καπόνε πληροφόρηθηκε τις ένέργειες του αντιπάλου του Μόραν, διεκήρυξε με τον πιο έπίσημο τρόπο, ότι, όποιος ένόχλωση τους μαγαράδες, θά είχε να κάνει κατόπιν μ' αυτό τον ίδιο... Είς αντίλλαγμα—πράγμα λογικό, δέν είν έτσι;—θά έπαιρνε αυτός ένα μηνιαίο φόρο από το Συνεταιρισμό των Μαγαράδων για την προστασία του.

Γιατί τώρα οι μαγαράδες προσέμησαν τον Καπόνε από το Μόραν;... Γιατί, άπολύτως, ο ύποψήφιός τους στις εκλογές ένέχθηκε από τον ύποψήφιο του Μόραν και γιατί, έχοντας την ύποστήριξη του Καπόνε, έλπίζουν να νικήσουν στις προσεχείς εκλογές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Βασ. Κουμμενίδην, Άλεξάνδρειαν. Το ποιήμα σας με τον τίτλο «Πάθος» πολύ... παθητικό και το δημοσιεύουμε για να βρήτε τη γιατρεία που ζητάτε. Άν έντομεταξύ δέν σας περάσει το κακό, ξαναθυμηθείτε μας.

Όπότε πάσχω φοβερά
Άπ' την πλγή που έχω
Οί πόνοι μ' αναγκάζουν
Κι' εις τους γιατρούς να τρέχω.

Ίσως και εύρω άνάπανσι
Καμμία θεραπεία
Πού δέν κοιούμαι
Τες νυχτιές με τόση νοσταλγία.

Δέν βρίσκω παντού τίποτε
Καμμίαν γιατρείαν
Νά έλαττώση τους καύμους
Πού πάσχω φοβερά.

Μά ή πλγή που μ' άνοιξε
Τά σωθικά μου καίει
Μου δέν είν' άγίατρευτος
Ή θά την κάμω τέρι.

Ήτανε τότε άνοιξις
Πού ένοιωσα την λαύρα
Νά καίει την καρδόλλα μου
Νά με φλογίζει πάντα.

Γιατί αγάπησα πολύ
Οεε τί συμφορά μου
Με μία ματιά της μοναχά
Καίουν τα σωθικά μου.

Κι' όταν την δεύτερη φορά
Την έχω άναμώση
Κι' όταν έτρεμα φρικτά
Μην τύχη και κακίωση.

Παρθόν της λέγω θά σου πώ
Τό πάθος της καρδιάς μου
Γιατί ήσαι δι' έμέ ζωή
Γιατός της συμφορής μου.

Έκείνη χαμοέλασε
Μά τότε οι καύμοι μου
Έπολλαπλασιάστησαν
Είς όλο το κορμί μου.

Δέν ήλθε πιά και μ' άφρησε
Ούτε ποτέ την είδα
Παντού ρωτάω δι' αυτήν
Με καύμο και έλπίδα.

Στηρίζω τάς έλπίδας μου
Σε σάς καλοί μου φίλοι
Όσοι ύποφάιρουν σάν και με
Με πόνο και όδύνη.

Παντού άν μάθετε γι' αυτήν
Άν τύχη και την δείτε
Νά της ειπήτε πώς πονώ
Έάν με λυπηθείτε!

Είπε ψιλή και νόστιμη
Μελαγχολή κοπέλλα
Τό όλον της είν' όμορφο
Την λέγονν όλοι μπέλλα.

Είπε Μινιόν και τραγουδά
Με τόσην Μελωδίαν
Έχει άνάστημι ήγεμονικό
Και με καλήν καρδίαν.

Έχει δυό μάτια φλογερά
Οεε μου πώς μαγεύουν
Και τα μαλλιά της μακρύνά
Όλα της με πεδούνουν.

Γιαντά τον δροχόν έκαμα
Είς όλην την ζωή μου
Νά θυσιάζομαι γι' αυτή
Νά δειδώ την ψυχή μου.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Στις 31 Ίανουαρίου συντηθήσαν εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν άγώνα αι ομάδες «Φίλιπποι» και «Άθλητικός Όμιλος Γυμνασίου». Κατόπιν ωραίου και θεαματικού παιχνιδιού, ή όμάς των «Φίλιππων» έπεβλήθη των αντιπάλων της διά τεματίων 6-0.

Εκ της νικητριάς ομάδος διεκρίθησαν οι κ.κ. Όρ. Δημητριάδης (Χιώτης), Κίτσος, Πάτσας, Σπυρίδης. Έκ δέ της ήττηθείσης οι κ.κ. Καραμάσης, Άφρονίδης, Θεοδοσίδης, Σαμαράς, Άρών και Ίατρος.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΑΝΗΣ
ΠΑΤΡΑΙ. — Την Κυριακήν 31 Ίανουαρίου συντηθήσαν εις φιλικόν άγώνα εις το Στάδιον του «Όλυμπεϊκού» αι ομάδες «Νίκη» και «Α.Ε.Κ.» υπό την διατηρίαν του κ. Γ. Πετράκου.

Ο άγών, κατά την διάρκειαν του όποιον έσημειώθησαν αρκετά έπεισοδια, έληξε με νίκην της «Νίκης» διά τεματίων 3-1.

Γ. Χ. ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Την 31ην Ίανουαρίου συντηθήσαν εις φιλικόν άγώνα αι ομάδες «Νίκη» και «Παλλεσβιακός». Κατόπιν πεισματώδους και τεχνικού παιχνιδιού, νικήτρια άνεδείχθη ή όμάς του «Παλλεσβιακού» με 3-0. Διατητής ο κ. Ανοίτης, πολύ καλός.

Την αυτήν ήμέραν εγένοντο και αι κάτωθι συναντήσεις:

Β' «Νίκης» — Β' «Παλλεσβιακού», με άποτέλεσμα 0-4. Διατητής ο κ. Βεντούρας.

Γ' «Νίκης» — Γ' «Παλλεσβιακού», 0-0. Διατητής ο κ. Μαμωνής.

Γ' «Άρεως» — Β' «Μικρασιατική», 4-0. Διατητής ο κ. Μαμωνής.

Α' «Αχιλλέως» — Β' «Μυτιληναίου», 4-0. Β' «Αχιλλέως» — Γ' «Μυτιληναίου», 1-0. Διατητής ο κ. Σάββας.

Αι δύο τελευταίαι συναντήσεις εγένοντο διά το πρωτάθλημα.

Δ. ΠΙΤΕΛΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Το παρελθόν Σάββατον συντηθήσαν εις άγώνα εφ' όνας εις το γήπεδον Στρατώνων αι άνεπισήμοι ομάδες της πόλεώς μας «Άμυνος» και «Μέγας Άλεξάνδρος». Τελικός νικήτρια άνεδείχθη ή όμάς της «Άμυνος», έπιτυχούσα τρία τέματα έναντι δύο της αντιπάλου. Εκ της νικητριάς καλύτεροι οι κ.κ. Ήλιάδης, Λεοντιάς, Ζηρίδης και Μπελιάς. Ο διατητής κ. Νούσης όχι καλός.

Επίσης την παρελθούσαν Κυριακήν 31 Ίανουαρίου συντηθήσαν εις άγώνα εφ' όνας ή πρωταθλήτρια ποδοσφαιρική όμάς «Κεραυνός» Άοτης μετά της ισχυρής ομάδος της πόλεώς μας «Ατρώμητος». Το πρώτον ήμικρόνον έληξε ισόπαλον με τέματα 1-1. Άλλά εις το δεύτερον ήμικρόνον ο «Κεραυνός» κατόρθωσε να έπιτύχη άλλα τρία τέματα, ενώ ο «Ατρώμητος» επέτυχεν μόνον δύο. Έτσι ο άγών έληξε με νίκην του «Κεραυνού» διά τεματίων 4-3. Πρέπει όμως να όμολογηθί ότι ή τύχη ήνόησε έξαιρετικά την ομάδα του «Κεραυνού». Ο διατητής κ. Ζήκος έστάθη εις το ύψος του και είνε άξιος παντός έπαίνου.

Από τον «Ατρώμητον» διεκρίθησαν οι κ.κ. Αθανάσιος, Αράτης, Κόκκινος, Τσίτσικος και Μέλης. Ο τεματοφύλας Γκρέκος άποσώδως ύστέρησε κατά πολύ.

Το χαρακτηρίζετε, και το βρήκαμε άρετά εμπαθητικό, παρ' ότι, έλπίσας, και τις άδυναμίες του. Άν ήμικρόνον κατέψυχε πώς είνε το πρώτο που γράφεται, τότε πρέπει να όμολογήσουμε ότι θα σημειώσετε πολύ μεγαλειότερη πρόοδο, άμα θα ήσαστε να διαβάσετε στίχους των καλύτερων μας ποιητών και καμείτε άσπιδρομική κριτική στα μελλοντικά γραφήματά σας. Άν έλατρώψετε κάτι άλλο, στείλετε το μας για να παρακολουθήσουμε την εξέλιξή σας και να σας δώσουμε καινούργιες συμβουλές, άφού τέτοιος είνε ο ρόλος μας εδώ που βρεθήκαμε.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκαποποιητάς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους και πίσσης γλώσσης κι' δόκιμους βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

Ο "Όμιλος Φιλάθλων «Φοινίκ»» τελευταίως των «Έραλν»

το όητε κι' έσείς και οι λοιποί αναγνώστες μας:

Βογκάγ' ό άγέρας
και το κύμα μουγκρίζει
το σπίτι κουνιέται
κι' από τα θεμέλια τρίζει!

Γ. Φοινικόπουλον. Το ποιήμα σας δέν είνε έπιτυχές, γιατί εκτός των άλλων έχει και λάθη μετρικά. Πρέπει να συμβουλευτείτε πρώτα τ' αυτί σας στο μέτρο και στην άρμονία και κατόπιν να καταπιστήτε με το γράμμα στίχων, των όποιων ένα από τα κυριότερα στοιχεία είνε και ή μουσική.

Χωρίς τη βασική αυτή προϋπόθεση, να ντε το κάκου τον καιρό σας και σας το λέμε να τ' άκούσετε χωρίς να πς κακοφωνή. Περισσότερα δέν μπορούμε να σας πώμε, γιατί αυτά δέν διδάσκονται, άλλα μόνα μαθαίνονται, και μαθαίνονται κατ' διαφόρους τρόπους. Ρίτα-Ρίτα, Κρανιδιον. Διαβάσαμε την τόσο καλογραμμένη έπιστολή σας και σας εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και την αγάπη σας προς το περιοδικό μας. Διαβάσαμε και το ποιήμα σας, «Πενυχράν σταγόναν έν το άκναιό της Ποίησης», καθώς ή ίδια μετροφώνους

Κονοσάργους, ο όποιος ένίκησε Άγ. Άποστόλων με 1-0.

Κονοσάργους, ο όποιος ένίκησε Άγ. Άποστόλων με 1-0.

Επίσης, από ήμερών, ο «Έθνικός» ένίκησε τον «Ατρώμητον» εις το πρωτάθλημα Β' Κατηγορίας με τέματα 6-0.

Όρατός ή «Πατρίνη», μεταβάλα εις Άχαιών, ένίκησε την εκεί ομάδα «Άχαιών» με τέματα 3-1.

Ο «Λεωνός Άσπής», τέλος, μεταβάς εις Άχαρίνον, ήττήθη από τον «Πανα-

1) Φόρεμα από μαροκαίν μαύρο, γαρνιρισμένο στο κορσάκι με άσπρο κρέπ-ντέ-σιν. 2) Φόρεμα από τζέρ-σεύ τέτ-ντέ-νέγκρ, γαρνιρισμένο στο κορσάκι με πικέ άσπρο, και στη φού-στα με κορυφότητες.

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς βλέπουμε πτά Παρισινά περιοδικά Μόδας, τον τελευταίο καιρό έχουν μακρύνει αρκετά και τα φορέματα των μικρών κοριτσιών. Πάντως όμως, τα φορέματα των κοριτσιών που είναι λιγότερο από δώδεκα χρονών δεν πρέπει να περνούν τα γόνατα και μόνο των μεγαλύτερων κοριτσιών ή φούστες μπορούν να φτάνουν εξ' κι' έφτα δάχτυλα κάτω απ' αυτά.

—Τα φορέματα των μικρών κοριτσιών μοιάζουν αρκετά με τα φορέματα των μητέρων τους. Όπως εκείνα, έτσι κι' αυτά, γαρνίζονται με κουμπιά, με μικρές κάπες, με δαντέλλες, με κορδέλλες κλπ.

—Επίσης και τα παιδικά έπνω-φοράκια μοιάζουν με μικρογραφίες των έπνωφοριών των μεγάλων. Έχουν κι' αυτά τα ίδια σχέδια, συμπληρώνονται με μικρές πελρίνες της Δευτέρας Αυτοκρατορίας στους ώμους, με γιαντίδες και ρεβέ από γούνα, ή με γιαντίδες, οι οποίες καταλήγουν σ' έσφιγγες.

—Η μικρές Παρισινές έφετος προ-φύλανε τα γόνατά τους από το κρύο, μέσα σε γαρνιρισμένα μανσόν, όπως κι' ή μεγάλες.

—Κατάλληλες και στερεές γούνες για παιδικά μανσόν είναι το καστόρ, το πτι-γκρί, το δέρμα του άρνιου, το ξυρισμένο δέρμα κουνελιού, ή έρμιν και το άσπρο άστρακάν.

—Αν δεν μπορείτε να προσφέρετε ένα μανσόν άρνιου στο κορσάκι σας, μη το σκεφτείτε εντέλως την ευχαρίστηση να έχη ένα τόσο πρακτικό κι' όμοιο άξεσουάρ, για το οποίο τρελάινονται όλες ή μικρούλες.

—Μπορείτε μάλιστα να κατασκευά-σετε κι' ή ίδιες ένα μανσόν για τη μικρούλα σας, από το ίδιο ύφασμα του έπνωφοριού της, σε σχήμα σάκκου, γαρνιρισμένο με λήξη στενή γούνα στις άκρες ή με μία βελούδινη έν-κρουστασίον.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

—Τα λουσάτα φορεματάκια των μι-κρών κοριτσιών γαρνίζονται με μπου-γιονέ και με σφηκοφωλιές από κορ-δέλλια, και γίνονται συνήθως από κρέπ-ντέ-σιν, από ζωρζέτα, από μου-σελίνα ή από ταφτά.

—Για μικρά κορσιτάκια είναι προ-πάντων κατάλληλα τα έμπαμέ με λουλούδια, ύφασματα.

—Μπορείτε μάλιστα από ένα φόρε-μα χορού ντεμοντέ ή από ένα παλιό ντεζαμπιγιέ, να κατασκευάσετε ένα γαρνιρισμένο λουσάτο φορεματάκι για την κορούλα σας.

—Τα λουσάτα φορεματάκια, πρὸ πάντων τα προωρισμένα για τελετές, γάμους, βαπτίσεις κτλ. γίνονται συ-νήθως σε σχέδιο στύλ, μ' έφαρμοστά κορσάκια, και με φούστες πλατείες και μακρές, άποτελούμενες από άλλε-πάλληλα βολάν.

—Τα καπέλλα των μικρών κορι-τσιών πρέπει να είναι απλά τόσο στο σχέδιο, όσο και στη γαρνιτούρα. Τα

φάρτα ζεστή, ή από μάλλινο τζέρσεύ, είναι απαραίτητες στα παιδιά για το πολύ κρύο.

—Την άνοιξη, τα μικρά κορσιτάκια θα φορέσουν φούστες από λαϊνάζ και μικρές ζακέτες άσπρτί, συνοδευόμενες από μπλουζες μεταξωτές, ή λινές.

—Τα μικρά άγοράκια θα φορέσουν την άνοιξη κυλόττα από βελούδο ή σεδιόν και σμιζέτα, γαρνιρισμένα με πλισσέ.

—Επίσης τα κορσιτάκια θα φορέ-σουν έφετος, όπως και ή μητέρες τους, φούστες σκούρες, και μπλουζές άσπρες κεντημένες, με μακρύ ή κον-τά μανίκια.

—Τα πολύ μικρά άγοράκια θα φο-ρέσουν κι' αυτά άσπρες κεντημένες μπλουζές με μακρύ μανίκια.

—Αν θέλετε να μεταβάλετε σε μοντέρνο ένα παλιό σας φόρεμα, κυ-ρίως μου, φροντίστε πρώτα απ' όλα να το αλλάξετε τα μανίκια.

—Τα μανίκια, κατά την προερχή

ματιστά κεντήματα είναι κατάλληλα για τις πρώινες έξόδους.

—Τα έλδλευκα όμως κεντημένα φορέματα, μπορούμε να τα φορέσουμε και το άπγευμα και το βράδυ άκόμα.

—Τα λευκά φορέματα θα φορεθούν και με μαύρες πλατείες βελούδινες ζώνες, δεμένες πίσω σε μεγάλους φιόγκους, ή στο πλάι, με μεγάλα πάν.

—Τα λευκά όμως φορέματα των μικρών κοριτσιών, θα έχουν ζώνες χρωματιστές ή έμπαμέ με λουλούδια.

—Την άνοιξη θα φορέσουμε και μι-κρές τόνες, έφαρμοστές στο κεφάλι και σκεπασμένες σχεδόν έλδκλτρες με ίσια πλακωτά λουλούδια.

—Το καλοκαίρι θα είναι πολύ άν-δργκ και τα ρόζ και τα θαλασσία ύ-φασματα.

—Θά ιδούμε μάλιστα και φορέμα-τα από όργκαντί ή κρέπ ρόζ, γαρνι-ρισμένα με μπλέ, ή το ένάντιο. Θα είναι άν-δργκ και ή άσπρτί δίχρωμες καπέλιν.

—Το έφετεινό καλοκαίρι θα ιδούμε και πολλές άνοιχτόχρωμες ύποέλλες καθώς και ύποέλλες δίχρωμες από πλεχτό μετάξι. Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΠΥΡΕΤΟΣ ΚΑΙ... ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Κάποτε ή βαρώνη Σαιν-Ζεντέν άρ-ρώστησε βαρύν και έμεινε επί πολ-λές ήμέρες στο κρεβάτι της άναίσθη-τη από τον πυρετό. Όταν συνήθε κά-πως, γύρισε στο γιατρό που την περι-ποιόταν και του έλεγε:

— Πώς μπόρεσα να ζήσω τρεις θομαδες χωρίς φαγητό;

— Σας έτρεφε ο πυρετός!

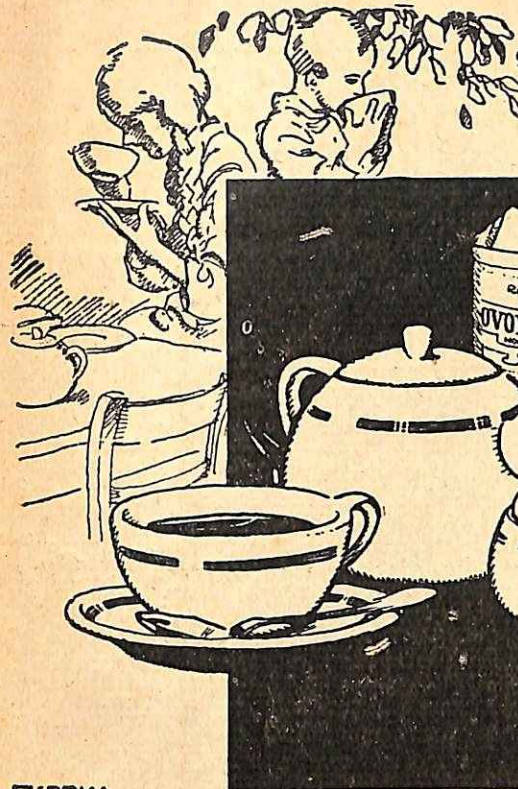
— Άλήθεια;

— Βεβαίωςτα.

— Ω, έκανε άναστανάζοντας ή βαρώνη, τί οικονομία που θα είχα, αν οι ύπηρέτες μου ήταν πάντα μέ... πυρετό!

1) Φόρεμα από βελούδο πράσινο, με φούστα άν-φρόμ, και με κορσάκι γαρνιρισμένο με διπλό γιαντί, ντυν-μπαρισμένο με κρέπ-ντέ-σιν κρέμ. 2) Φόρεμα από κρέπ μαροκαίν μπλέ, γαρνιρισμένο με βολάν ίσια στο κορ-σάκι, και με νερόρ στη φούστα.

ΓΚΡΕΚΑ

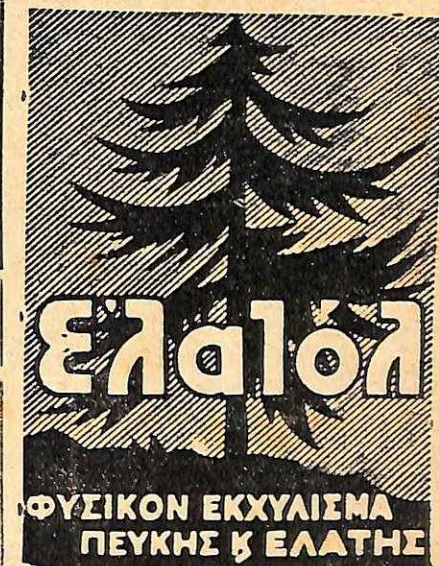
ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ

Τροφή άνωτάτης θρεπτι-κής αξίας. Περιέχει τας κυριωτέρας θρεπτικές ού-σίας του γάλακτος, του αύγου και της βύνης. Άναδημιουργεί τάσκα-ταβαλλομένας δυνάμεις.

Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία και κατὰ Έδωδιμοπωλεία

Dr. A. Wander S. A. Berne
GEN. ANT. Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΔΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Ξεκουράζει τὸ σῶμα.
Άπαλλίτσει ἀπὸ τὸν ἰδρωτῆ.

A. K. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

1932

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ
ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, αξιοσημειωτικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και που μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πληρὲς δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸ ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πού νὰ τὸν ἐδίδαξεν ὅταν ἐδημοσιεῦθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἑξαδέλφου της, με βασιανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἑρωτὲς των, ἡ φτώχειαι των, περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμῆτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνος λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακάσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιικίλων, περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιὲς πού ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλαλαιν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιας πού ζωντάνεψε».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιας πού ζωντάνεψε», «Ἡ καινεύργια ἀγάπη καὶ παληὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὁρτις», «Μέσα στὰ βάρη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρέβαν».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑκπτώσις 30 %.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 400 ἑκαστος.

Ὅλαί αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σὲχ Σολιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλεον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.